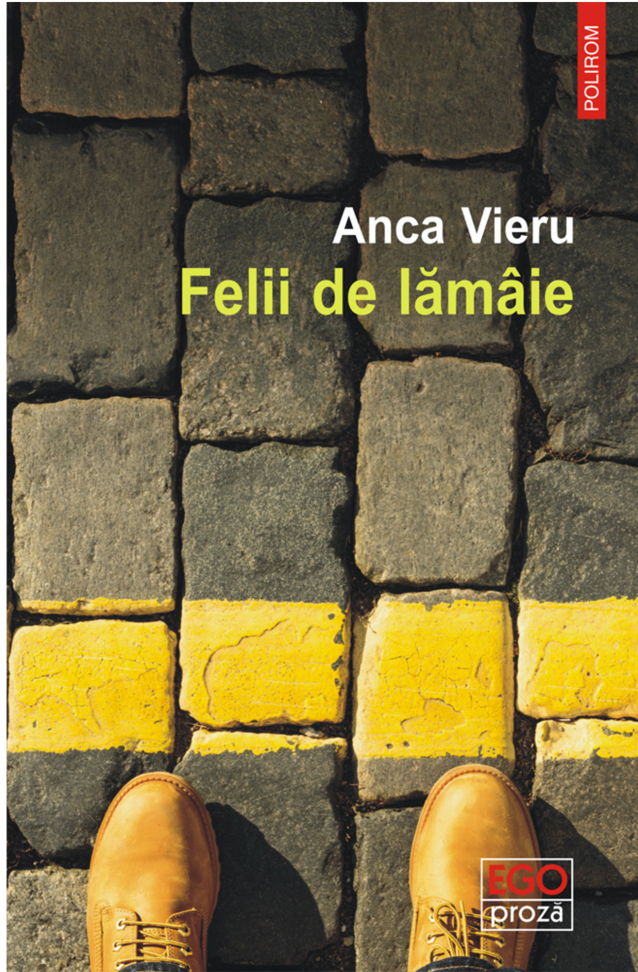
POLIROM

Anca Vieru

Felii de lămâie

EGO proză

POLIROM
Anca Vieru
Felii de lămâie
EGO
proză

Anca Vieru

Felii de lămâie

povestiri

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5250-1
ISBN PDF: 978-973-46-5251-8
ISBN print: 978-973-46-5150-4

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © oneinchpunch/Depositphotos.com

elefant

ANCA VIERU este absolventă de politehnică și a unui master în comunicare. După o perioadă de lucru în cercetare a schimbat ingineria cu științele umaniste. A început să scrie de cîțiva ani și a publicat în mediul online și în volumele colective *Moș Crăciun & co.* (Editura Art, 2013) și *Ficțiuni reale* (Editura Humanitas, 2013), proiect colectiv inițiat de Florin Piersic jr.

Ochiul de iepure

De dimineață, Lara a adus la școală un cap de iepure. Îl învelise într-un șervet de bucătărie cu dungi albastre, îl pusese într-o pungă de plastic de la Mega Image și, când l-a scos, ne-am îmbulzit cu toții, curioși.

— Ce alb e, a zis Mona și a vrut să-i atingă urechile, dar Lara l-a învelit la loc în șervetul pătat de sânge.

— Ia mâna!

— E mort, e mort! a țipat Carolina și s-a tras ceva mai în spate, așa că am reușit să ajung chiar lângă Lara.

— Ce ți-a venit să-l aduci? s-a auzit o voce.

Nu mai știai cine vorbește în vacarmul ăla, toți țipau, toate mâinile trăgeau de șervet și încercau să pipăie capul de iepure, cineva m-a ciupit, nu mi-am dat seama cine, așa că l-am îmbrâncit pe George, care era în spatele meu.

— L-a lovit tata cu mașina, a strigat Lara ca să acopere hărmălaia, scăpase din cușcă.

— Săracul iepuraș, a zis Mona încet, atât de încet, că abia am auzit-o.

— Aveți iepuri? a întrebat cineva, dar Lara n-a răspuns.

— Are ochii tulburi, am zis.

Nu-mi plăcea să mă uit la ei.

— Păi, cum ai vrea să fie, doar e mort de ieri!

Toți voiau să pună mâna pe blană, dar se fereau de ochii cei tulburi și de partea cu sânge închegat, negru, dinspre gât. Mai aveam puțin și ne încăieram de-a binelea, însă chiar atunci a intrat profa de geografie, o tipă despre care se spune că n-a râs în viața ei și că se mândrește cu asta.

— Ce-i aici? a întrebat cu vocea ei de lămâie stoarsă. Treceți imediat în bănci.

Apoi s-a apropiat de Lara și a țintit cu degetul șervetul din care se ițea o ureche a iepurelui:

— Ce-i asta?

— Un cap de iepure, a zis Lara și a desfăcut șervetul. L-am adus pentru ora de biologie.

Au urmat câteva momente de liniște, atât de liniște, că auzeam vocea profului de matematică din clasa de alături. „Radical de ordinul trei din șaizeci și patru este…“; s-a oprit apoi, după cum îi era obiceiul, așteptând să continue elevii.

Dar n-am auzit continuarea, fiindcă profa de geografie a început să țipe de parcă o înțepaseră toate albinele din stupii unchiului Nae. Nu se înțelegea ce spune și toți tăceau, așa că ea a împins, din vârful degetelor, șervetul cu capul de iepure și l-a băgat la loc în pungă. Apoi a scos din geantă un pachet cu șervețele umede și s-a șters îndelung pe degete. Și pe urmă a trimis-o pe Lara acasă.

— Ai depășit orice măsură.

A făcut șervețelele cocoloș și le-a aruncat în coșul de gunoi.

— N-ai ce căuta la școală până nu vii cu unul dintre părinți.

Lara s-a oprit lângă catedră și, după figura ei, puteai să juri că părinții ei habar n-aveau de chestia asta. Se muta de pe un picior pe altul și punga se legăna cu foșnet molcom. Părea că

vrea să spună ceva, dar s-a răzgândit, a scos limba la profă – care nu se mai uita la ea –, s-a întors cu o mișcare iute și a plecat.

Ora de geografie a fost un fiasco, toți eram cu gândul la capul de iepure, iar profa ne-a dat lucrare neanunțată. În pauza dinainte de ultima oră s-a iscat alt scandal, de data asta în toaleta de la parter, fiindcă o fată dintr-a patra a găsit în chiuvetă unul dintre ochii iepurelui. Vestea cu iepurele mort făcuse deja înconjurul școlii și, în fiecare pauză, copii de la alte clase se perindaseră pe la noi ca să afle amănunte, să facă presupuneri și să împrăștie apoi glume sinistre. Când fata aia dintr-a patra a strigat că e un ochi în chiuvetă, elevii de pe coridor s-au îmbulzit înăuntru până a pârâit ușa, iar pe scările spre parter coborau cohorte de copii invidioși că ochiul nu fusese găsit în toaleta de pe etajul lor. În nebunia care s-a creat, ochiul a zburat dintr-o mână într-alta, în țipete și îmbrânceli, și până la urmă a dispărut de tot.

La plecare, în metroul care ne ducea spre casă, am vorbit tot despre capul de iepure și despre ochiul apărut într-un mod atât de bizar în chiuvetă. Doar Mona își flutura genele și zicea ceva despre incompatibilitatea dintre aparență și esență – cuvinte pe care sunt sigură că le pescuise înainte de pe vreun site care te învață expresii inteligente – sub privirile pofticioase ale lui George și ale lui Doru dintr-a opta, care nici nu ascultau ce spune, în schimb, ca din greșeală, se tot atingeau de sânii ei la fiecare clătinare a metroului.

Toți trei au coborât, ca de obicei, cu o stație înaintea mea. Mereu mă simt tristă după ce mă despart de ei, poate și fiindcă Mona, prietena mea cea mai bună, îi zâmbește cam des lui Doru dintr-a opta, deși știe că-mi place de el. Și mă gândesc cum ar fi

dacă el n-ar mai coborî acolo și am rămâne împreună. Nu mi-ar mai păsa de nimeni și de nimic, nici de cucoanele din metrou care mă măsoară cu priviri atente și curioase, nici de băiatul de la covrigăria din colț, care-mi dă mereu covrigi arși și mi se adresează cu „fetițo“. Monei nu i-ar spune așa, sunt sigură. Și nu m-aș mai gândi la ochii tulburi ai iepurelui și la apariția – și apoi dispariția – de neînțeles a unuia dintre ei în toaleta fetelor.

Tristețea asta nu mă părăsește nici acasă, printre lucruri îngrămădite și voci șoptite. În ultimul timp, după operația mamei, nimeni nu m-a mai bătut la cap cu lecțiile. Sau cu notele. O operație ușoară, a zis bunica din partea tatei când a venit la noi pentru câteva săptămâni ca s-o ajute pe mama cu treburile, acum toată lumea își scoate bila prin metode de-astea, a zis, îți fac trei găurele, o scot pe-acolo cu laserul și gata. Dar mamei i-a fost cam rău și, pentru prima dată, nu m-a mai doftoricit ea atunci când am avut gripă, tata a zis că trebuie să se ferească, n-are voie să strănute sau să tușească, fiindcă i se rup cusăturile. Îmi închipuiam cusăturile din fire colorate ca acelea din goblenurile bunicii și am fost dezamăgită când mama mi le-a arătat mai târziu, după ce mi-a trecut gripa: erau transparente și foarte mici.

O operație ușoară, a zis bunica, dar apoi am auzit șoaptele lor despre rezultatul biopsiei, care nu mai venea. Știam ce înseamnă biopsie de când mama Carolinei își făcuse cu doi ani în urmă și murise la mai puțin de un an după aceea. Tu nu te-ngrijora pentru maică-ta, mi-a zis bunica, la ea e cu totul altceva, sunt sigură că doctorul i-a făcut analiza asta doar ca să mai încarce nota de plată, așa fac ei mereu.

Am ieșit de la metrou și mi-am târșâit pașii pe aleea dintre blocuri, m-am oprit la chioșcul cu covrigi și mi-am cumpărat

unul cu susan, doar ca să-i fac în ciudă băiatului care îmi pregătise deja unul cu mac – ars, ca de obicei – și am încercat, fără succes, s-o evit pe doamna Mia, vecina de la parter, profesoară de sport pensionară.

— Da’ de ce mergi, dragă, așa de cocoșată?

Mi-am îndreptat spatele, dar a fost prea târziu, doamna Mia îmi enumera deja, pe degete, toate bolile pe care urma să le fac din cauza poziției mele proaste. Încercam să nu mă uit la punga ei de la Mega Image care foșnea ușor și-mi amintea de capul de iepure și de ochiul dispărut fără urmă. Am reușit să scap de ea și am intrat în lift. Speram să fiu singură acasă – acum că mama reîncepuse serviciul și bunica plecase – ca să intru pe Facebook și să văd dacă Doru a dat *like* pozei mele de ieri. Mi-e ciudă că n-am și eu Internet pe telefon; Mona are, bineînțeles, și jumătate dintre colegii mei de clasă.

Dar n-am avut noroc să fiu singură. Mama stătea pe canapeaua din sufragerie, răsucind telefonul mobil în mână, iar tata se rezemase de calorifer și fuma cu o figură încruntată. Păreau în mijlocul unei certe. N-am întrebat nimic și m-am dus în camera mea. Și atunci au început șoaptele:

— Cum naiba să pierzi așa ceva? a întrebat tata.

Mama a făcut un „șșt“ și n-am mai auzit continuarea.

Mă întrebam ce-o fi pierdut mama de s-a supărat tata atât de tare. Și mă gândeam la părinții Monei, care au divorțat în urmă cu doi ani. Mona a plâns câteva zile atunci. Acum taică-său o ia doar în weekenduri și în vacanțe, însă merg în cele mai grozave locuri. Ultima dată au fost la Londra și Mona și-a cumpărat un geamantan întreg de haine.

Am deschis laptopul și am văzut că Doru nu dăduse *like* pozei mele, în schimb postase o melodie pe *wall*-ul Monei:

Rihanna, *We Found Love*. M-am trântit în pat, voiam să mă culc și să nu mă mai scol niciodată. Dar nu era ușor să adormi, cu vecina de dedesubt care vorbea la telefon răspicat ca pentru o școală de surzi și cu pisica tipei de alături mieunând cu înverșunare. Mai târziu, când zgomotele s-au mai domolit, am auzit vocea șoptită a mamei:

— Și acum, ce mai putem face?

— Nimic, n-ai de unde să mai scoți altă bilă dacă ți-au pierdut-o nemernicii ăia. Un spital de doi bani, asta e, un spital de doi bani.

A urmat o pauză, apoi glasul tatei a căpătat un timbru mângâietor, cu totul neașteptat:

— Dar tu te simți mai bine, nu-i așa?

Probabil mama făcuse un gest de aprobare, fiindcă tata a continuat:

— Asta e cel mai important, că tu te simți bine.

Mama a încercat să spună ceva, dar tata a întrerupt-o:

— O să fie bine, o să vezi.

Canapeaua a scârțâit și am fost sigură că s-au îmbrățișat. Și am zâmbit, ușurată că ai mei n-o să divorțeze ca părinții Monei. Apoi am încercat să-mi închipui ce s-o fi întâmplat cu bila mamei și, fără nicio legătură, mi-a venit în minte ochiul de iepure. Și apoi m-am gândit la mama Carolinei: de când a murit, *biopsie* mi se pare un cuvânt tulbure.

Dar nu, bunica are dreptate, la mama e cu totul altceva.

Zâni și Iubi

Pe Zâni și pe Iubi i-am cunoscut în micul port din Jurilovca. Pierduseră, la fel ca noi, vaporașul de ora două de Portița, dar, în timp ce nevastă-mea îmi reproșa întârzierea de câteva minute și făcuse bot la ideea de a petrece următoarele patru ore într-o localitate căreia nici nu-i reținuse bine numele, Zâni se interesase deja de unde se pot închiria șalupe, contra unei sume nici prea mici, dar nici prea mari. Iar Iubi a venit să ne întrebe dacă vrem să mergem împreună:

— E o șalupă de patru persoane, putem împărți cheltuielile.

Pachetul de cazare în Portița includea traversarea lacului cu vaporașul, dar acum nu mai aveam încotro. Decât să stăm până la șase în Jurilovca, iar nevastă-mea să-și amintească toate ocaziile pe care le-am ratat vreodată din cauza mocăielii mele, mai bine dăm un ban în plus, ajungem mai repede și prindem câteva ore de plajă. Iar Zâni și Iubi păreau simpatici. Ea în jur de douăzeci și cinci de ani, el cu câțiva ani mai mult. La început am crezut, nu știu de ce, că sunt în luna de miere. Poate ceva din felul lui de a fi, extrem de prevenitor, m-a făcut să mă gândesc la asta. Și, în timp ce aduceam bagajele în șalupă, i-am întrebat.

Zâni s-a uitat la mine surâzând:

— Nu, în luna de miere am fost la Cannes.

N-am comentat și m-am bucurat că nevastă-mea rămăsese mai în spate și n-a auzit. Noi ne petrecem concediile în Turcia, o singură dată am făcut o excursie cu autocarul până în Franța, dar n-am ajuns și pe Coasta de Azur. Iar anul ăsta șefu' nu mi-a aprobat concediu decât în octombrie, cu greu am reușit să-l conving să-mi dea astea două zile, vineri și luni, pe care le-am lipit la weekend ca să venim la Portița.

E bine și aici, i-am zis nevesti-mii, se spune că-i un paradis natural, o fâșie de pământ între mare și lacul Golovița, iar cazarea pe o insuliță cu câteva căsuțe și atât. Mai grozav ca-n Thailanda.

Ne-am suit toate bagajele și șalupa a pornit imediat. A luat-o întâi pe niște canale înguste mărginite de sălcii și stuf, apoi a început traversarea lacului. Nevastă-mea era crispată toată și și-a încleștat mâinile de băncuță când șalupistul, un băiat simpatic care cred că n-avea mai mult de douăzeci de ani, a accelerat la maximum. Zâni își apucase pălăria de paie cu amândouă mâinile, ca să nu-i zboare, iar Iubi o ținea pe după umeri.

Acum o să fac o paranteză. Zâni mi s-a părut tare frumoasă, cu părul lung, șaten închis, și cu un zâmbet ca al Juliei Roberts. Ochii nu i-am văzut, că purta ochelari de soare. Dar ceea ce m-a atras la ea a fost fundul. Să nu credeți că o spun în sens peiorativ. Sunt convins că la ea la serviciu – am aflat mai târziu că e manager de proiect la nu-știu-ce-firmă –, atunci când e îmbrăcată *office*, lumea îi observă doar chipul și o consideră o tânără frumoasă. Dar în după-amiaza aceea, când a coborât în șalupă îmbrăcată în niște pantaloni scurți de blugi, m-am gândit că nu mai văzusem vreodată un fund de o asemenea perfecțiune. Nu-mi păsa de zâmbet sau de ochi, mâinile mele

tânjeau să pipăie acele rotunjimi care-mi inspirau un măr ionatan românesc, cu aromă acrișoară, din care muști și ți se scurge un pic de zeamă pe bărbie. S-a așezat în șalupă chiar în fața mea, puțin într-o parte, încât puteam vedea pe-ndelete ceea ce-mi plăcuse atât de mult. Totuși, trebuia să fiu atent – nevastă-mea, chiar după douăzeci și cinci de ani de căsnicie, continuă să fie suspicioasă. Dar ea arunca priviri îngrijorate către botul șalupei și către șalupistul cel mult prea tânăr ca să fie priceput; nu-i păsa de mine sau de ocheadele mele.

Iubi o ținea pe Zâni pe după umeri, apoi mâna lui dreaptă a coborât pe sâni, s-a plimbat puțin pe acolo, a coborât și mai mult, până a ajuns pe pânza pantalonilor scurți. În momentul acela mi-am imaginat cum ar fi să simt și eu sub degete pânza zgrumțuroasă, colțul buzunarului cu ținta micuță, franjurile de material. Și apoi pielea caldă și tare ca de măr ionatan rămas la soare. Nu-mi puteam lua ochii de la degetele lui băgate acum sub pânza pantalonilor. Noroc că țineam rucsacul în brațe și n-au văzut ce erecție aveam.

Zâni s-a uitat cam încurcată la mine și i-a dat mâna la o parte:

— Iubi, te rog!

— Zâna mea, i-a răspuns el.

Nu știam cum îi cheamă și nu-mi păsa. Mergeam pentru prima dată la Portița și începeam să-i cred pe cei care spuneau că acolo e un adevărat paradis.

Nevastă-mea s-a întors către noi și a întrebat în șoaptă, arătând spre șalupist:

— Nu-i cam tânăr ca să conducă o șalupă?

Iubi i-a zâmbit încurajator:

— Dar lacul e atât de liniștit… Nu vă faceți griji.

Zâni s-a îndepărtat ușor de el, atât cât să nu-mi mai dea frisoane, și a zis:

— Ce furtună am prins când am venit pe mare de la Saint-Tropez la Cannes… Teribilă. Și cum făcea vasul…

Și-a scuturat părul și, într-o clipă de neatenție, era să-i zboare pălăria. Dar Iubi a fost vigilent și i-a prins-o. Au râs amândoi și ea nu și-a mai pus-o pe cap. Părul îi flutura peste față și Iubi i-l tot dădea la o parte cu gesturi tandre.

M-am uitat la nevastă-mea și gândurile ei îmi erau mai clare ca ilustrațiile dintr-o carte pentru copii. Asta e într-o căsnicie de peste douăzeci și cinci de ani, știi exact ce gândește celălalt. Iar când nu știi înseamnă că e ceva în neregulă. Dar acum știam: era împărțită între neliniștea pe care i-o dădea șalupistul cel lipsit de experiență și ciuda că Zâni și Iubi, atât de tineri, au fost deja la Cannes și la Saint-Tropez; pe când noi, nu. Știam că nu voi scăpa ușor din chestia asta. Mă gândeam cum aș putea s-o îmbunez și n-am fost prea atent la ultima parte a traversării. Șalupa intrase iar pe niște canale și mergea mai încet. Apoi am ajuns la mal și am încercat să nu mă uit la pantalonii scurți sau la fundul de măr ionatan care se apleca peste bagaje. Iubi stătea de vorbă cu șalupistul și-i nota numărul de telefon, ca la întoarcere să traverseze lacul tot cu el.

Eram cazați la una din vilele de pe insulă și, când am ajuns acolo, am constatat că Zâni și Iubi erau în camera de alături.

Mai târziu i-am văzut la masă și m-am bucurat că se așezaseră ceva mai departe, așa puteam și eu să mănânc în liniște. Și să ajung mai repede în cameră. Luasem cameră cu vedere la ponton și-mi adusesem undițele, îmi spusese cineva că e un loc grozav pentru pescuit. Nevastă-mea s-a așezat în pat să se odihnească și eu am ieșit pe ponton, să văd care-i situația.

Am scos cutia cu râme, am pregătit undițele și am așteptat. Liniștea din jur era întreruptă doar de câte un țipăt ascuțit de pasăre. Apa canalului clipocea plăcut în soare, eu stăteam sub parasolar și totul era perfect. Începusem să picotesc, fără să prind încă nimic, când am auzit o voce:

— Zâni, vino puțin pe terasă!

Niște pași ușori s-au apropiat, apoi vocea ei:

— Oh, Iubi, e nemaipomenit… E superb. Superb!

M-am uitat la peisajul din față: într-adevăr, soarele parcă împrăștiase pietre prețioase pe apa canalului, iar păsările alunecau lin pe deasupra.

— Sunt diamante adevărate?

Ia te uită că gândim la fel, suflete pereche, ce mai! Sau poate una din păsări culesese diamantele de lumină și i le dusese ei, cea mai frumoasă de pe insulă.

— Dar cum ai nimerit mărimea? Exact pentru degetul mijlociu, cum am vrut eu…

Vocea ei m-a scos din visare, iar zgomotele care au urmat, evident răsplata pentru gestul lui atât de romantic, m-au aruncat în aceeași stare de pe vapor. Am uitat de undițe, am uitat de pietrele prețioase din undele canalului sau de păsările care n-aveau altă treabă decât să le adune și să le pună pe degetele celor care le meritau. Fiindcă zgomotele de alături nu lăsau loc la îndoieli: murmure și chicoteli întâi, apoi gemete și țipete ușoare, suficient ca să-mi închipui mărul ionatan aflat în plină acțiune de recompensare. Am intrat repede în cameră și am închis ușa, voiam să intru în baie și să-mi rezolv cumva problema. Dar chiar atunci nevastă-mea s-a ridicat din pat ca să bea puțină apă și cămașa ei de noapte m-a atins ușor pe picior. A fost suficient. Am apucat-o de fund, nu era măr ionatan, dar

nu conta, privirea ei s-a ridicat spre mine uimită, foarte uimită, apoi radioasă, apoi extatică. Ne-am trântit în pat. Am închis ochii și am început să mănânc din mărul ionatan, rotunjimea lui era perfectă, avea coaja tare și mușcam cu sete, zeama acrișoară îmi curgea pe bărbie, am mâncat totul până la ultima bucățică, iar la final am înghițit semințele. Când m-am întors pe partea mea de pat și am deschis ochii, am văzut fața transfigurată a nevesti-mii și în prima clipă nu am înțeles nimic. Apoi am adormit.

Când m-am trezit, undițele de pe terasă se legănau în vântul ușor. Nu prinsesem niciun pește.

Următoarele două zile s-au scurs cam la fel. Pe plaja aproape goală, ca un făcut, nevastă-mea se așeza exact lângă Zâni și Iubi, iar eu n-aveam încotro și vedeam cum degetele lui Iubi întindeau crema de plajă cu factor de protecție cincizeci pe pielea lui Zâni, cum se opreau îndelung pe mărul ionatan, îl mângâiau și-l alintau, cum intrau pe sub slipul care avea în fiecare zi altă culoare, apoi vocea ei șoptită, Iubi, încetează, apoi murmure pe care nu le deslușeam. Au fost zile splendide pentru nevastă-mea, am auzit-o cum îi spunea soră-sii la telefon că aici e un adevărat paradis, o sfătuia să vină și ea cu Gicu. Cred că soră-sa a întrebat-o ceva, fiindcă ea i-a răspuns: da, mi-am pus cămașa de noapte de la tine, aia de mătase de culoarea nisipului, a avut un efect trăsnet.

Chicotitul ei de atunci m-a înfiorat.

Poate și fiindcă a fost ca o premoniție a ultimei nopți de acolo, cu fulgere și trăsnete cumplite, care despicau cerul și lacul, revărsând șuvoaie de apă peste insula noastră, peste singurul podeț care ducea la fâșia de pământ cu recepția și restaurantul. Și ridicau valuri uriașe pe lacul pe care trebuia să-

l traversăm a doua zi ca să ajungem la Jurilovca, unde lăsasem mașina. A fost prima dată când am regretat că în paradisul de la Portița nu se poate ajunge decât pe apă.

Dimineață ne-am adunat cu toții la recepție și am așteptat vaporașul de Jurilovca. Dar nu venea nimic. Iubi îl sunase în zadar pe șalupistul cel tânăr, lacul era prea agitat pentru o ambarcațiune atât de mică. De la recepție nu ne puteau da un răspuns ferm, poate vine vaporașul, dar asta doar dacă se mai potolește furtuna. Sau poate mâine. Zâni vorbea întruna la telefon cu o figură nemulțumită și tot pomenea ceva de un *deadline.* Iubi încerca fără efect s-o consoleze cu șoapte auzite doar de ei. Mărul ionatan fusese acoperit cu o pelerină largă de ploaie, așa că eram mai relaxat. Iar nevastă-mea avea o dispoziție excelentă, puțin îi păsa de potopul de afară.

Toată dimineața s-a scurs într-o așteptare sterilă, cu bagajele înșirate la recepție. Deja nu se mai putea ajunge la insulă fiindcă podețul era inundat. Majoritatea turiștilor plecaseră cu o zi înainte, duminică după-amiază, mai eram doar vreo treizeci de oameni adunați în restaurant. Toți mâncau, se lamentau la telefon sau înjurau Internetul care nu mai mergea. Când s-a auzit că a plecat un vaporaș din Jurilovca și o să ajungă într-o oră a fost o explozie de entuziasm mai ceva ca la un meci de fotbal de Champions League câștigat în ultima clipă. Bucuria s-a mai potolit când a apărut vaporașul – părea destul de șubred în timp ce înainta pe valurile agitate.

— La întoarcere o să dureze mai mult, ne-a zis căpitanul, care mi s-a părut un moș hârbuit.

Mă îngrijora că ne lăsam viețile în mâinile lui și se pare că nu eram singurul care gândea așa, unii începuseră să bombăne. Tipa de la recepție a zis:

— Moș Barbă conduce crapina de peste treizeci de ani. Și oricum, cine dorește poate să mai rămână o noapte. Fără plată.

Asta m-a cam speriat. Nu ne dau ei degeaba o noapte de cazare, înseamnă că e periculos rău cu vaporașul ăsta prăpădit – *crapină* sau cum s-o numi – pe lac. Toți stăteau pe gânduri, dar în final n-a rămas nimeni. Când am început să suim bagajele, ne-am dat seama de altă problemă: nu se putea sta pe puntea măturată de valuri; nu era loc decât în cala de bagaje, mică și întunecoasă, și în camera căpitanului, mică și aia, aflată sub cabina de comandă. Acolo au intrat copiii cu mamele, iar noi toți ceilalți ne-am înghesuit în cală, printre bagaje. În ultima clipă, căpitanul a zis:

— Două persoane pot veni cu mine în cabină. S-a uitat la Zâni, care atât a așteptat. Și nevastă-mea s-a suit lângă ea, deși căpitanul nici n-o băgase în seamă.

Acolo era cel mai bine. Am avut timp să mă gândesc la asta cât timp a durat traversarea. Care a fost cumplită. De fapt, nu pot să descriu senzația aia, în semi-întunericul din cală, printre bagaje și respirații poticnite. Căpitanul închisese trapa de deasupra și deja nu mai era aer. Iar vaporașul se legăna într-un mod îngrijorător. Nici n-a plecat bine, că doi dintre tipi au urcat clătinându-se pe punte, zicând că mai bine uzi până la piele decât cu stomacul pe dos. Eram mai puțini acum, dar asta nu ajuta cu nimic. Apoi una din tipe a zis că-i e rău, a început să scormonească după o pungă, n-a găsit și a vomitat pe pantalonii mei. Cineva de-acolo i-a spus că mai bine n-ar fi mâncat hamsiile alea. Asta a fost suficient, să pomenească cineva de mâncare, că ni s-a făcut rău tuturor, de ziceai c-a început un campionat de vomitat. În scurt timp, în cala întunecoasă era un miros de parcă ne făcuserăm culcuș în groapa de gunoi de la

Glina. Mă tot uitam la ceas, dar timpul se târa dezgustător de lent.

Apoi a sunat un telefon mobil. N-aș fi crezut că acolo, în burta vasului din mijlocul lacului, o să avem semnal; dar uite că aveam. Iar cel de la capătul firului, un adolescent care habar n-avea prin ce treceam noi, striga ceva despre un laptop pe care tocmai îl cumpărase și care, din nu-știu-ce- motiv, trebuia returnat. Se făcuse liniște, toți sorbeau acele cuvinte ce ne legau de lumea de afară. Convorbirea s-a încheiat însă; nimic din ceea ce se întâmpla afară nu putea dura în cala întunecoasă.

— Suntem exact ca emigranții ăia care merg ilegal în America, a zis o voce printre icnete. În containere fără aer, cu doar câteva găuri. A făcut o pauză de vomitat, apoi a continuat: Unii au noroc și-s aruncați în mare.

Nimeni n-a răspuns, orice cuvânt era un pericol pentru hrana care mai rămăsese în stomacurile noastre. Trecuse mai bine de o oră, dar pentru noi timpul părea infinit. Crapina se legăna din ce în ce mai tare, iar noi icneam pe rând, fără să ne mai jenăm de cei din jur.

Apoi a sunat telefonul meu – era nevastă-mea, care își adusese aminte de ceva, mi s-a părut o prostie, dar măcar era clar că acolo sus la ea totul mergea bine; nu trecea prin infernul de aici. Pe fir s-a auzit, puțin neclar, glasul lui Zâni și nevastă-mea a zis:

— E cineva Radu acolo? Întreabă tu.

Am întrebat fără să mă mir.

Iubi a răspuns cu voce slabă:

— Eu sunt Radu.

I-am zis nevesti-mii că este.

— Spune-i că au sunat de la recepție din Portița. Și-a uitat cheile de la mașină în cameră.

Aici convorbirea s-a întrerupt și n-am mai avut semnal. Dar toți auziseră cuvintele nevesti-mii și s-au întors spre Iubi cu sfaturi.

— Trebuie să te întorci să iei cheile.

— Imposibil, n-are cum, nu se mai întoarce niciun vaporaș.

— Stați în Jurilovca până mâine.

— Sau poimâine, uneori furtuna ține câteva zile.

— Poate aveți chei de rezervă.

Când a auzit de cheile de rezervă, Iubi s-a îngălbenit de tot și a început să vomite convulsiv. Nu mai era nevoie de răspuns, ne dădeam seama că nu le are. Cineva a rezumat situația cu o voce competentă de manager în ședință:

— Mașina în parcarea de la Jurilovca, iar cheile la Portița; unde nu se poate ajunge din cauza furtunii.

Deodată ne-am simțit mai ușori și parcă nu ne mai era atât de rău. Fiindcă situația lui Iubi era incontestabil mai proastă ca a noastră.

— Soția mea are un *deadline* peste două zile și trebuie să ajungă neapărat la birou mâine. Iubi s-a oprit ca să vomite o ultimă hamsie și a continuat cu voce rugătoare: Măcar dac-ar putea cineva s-o ducă la București, eu pot să rămân aici, mă descurc cumva.

S-a dovedit că erau puțini care mergeau la București și oricum mașinile erau pline. Eu n-am suflat o vorbă, mi-ar fi plăcut s-o duc pe Zâni, dar era exclus cu nevastă-mea alături. Asta ar fi creat o mare de probleme. În final s-a găsit totuși un loc pentru Zâni într-una din mașini, așa că Iubi s-a mai liniștit.

Probabil nici nu mai avea ce vomita. Și în plus vaporașul nu se mai legăna atât de tare, chiar încetinise puțin.

— Poate ne apropiem de mal, s-a auzit o voce plină de speranță.

Așa era, în câteva minute vaporașul s-a oprit de tot și cineva de afară a ridicat capacul de la cală. S-a strâmbat și a fugit imediat. Apoi am coborât cu toții pe mal, niște umbre galbene și fără vlagă, târând bagajele după noi. Aerul rece și ploaia deasă erau o adevărată desfătare. Nevastă-mea sporovăia încântată, nu știu ce zicea, pentru mine nu conta decât că simțeam pământul sub picioare și că aveam în mână cheile de la mașină.

Mai încolo, Zâni se rățoia la bietul Iubi:

— Prostule, doar n-ai uitat și cheile de la casă?

Ochii ei aruncau fulgere de calibrul furtunii de azi-noapte. Au continuat mai încet, apoi s-au îndreptat amândoi către mașina cu care Zâni urma să meargă la București.

O perioadă am fost ocupat să înghesui valizele în portbagaj. Înainte să mă urc în mașină, m-am mai uitat o dată spre ei. Zâni vorbea la telefon:

— Da, dragă, închipuie-ți ce tont. Acum trebuie să dorm la ai mei. Și habar n-am cu ce-o să mă îmbrac mâine. Îți dai seama…

Am ieșit din parcare în spatele mașinii care o luase pe Zâni. Ea ținea în continuare telefonul la ureche și nu arunca nicio privire spre Iubi, care rămăsese pe chei și-i făcea cu mâna.

Începuse să plouă și mai tare.

A zecea parte

Laura Lazăr – Lala pentru prieteni – acceleră ușor și întinse mâna către torpedou, unde își ținea ochelarii de soare. Era gol. Se încruntă încercând să-și amintească ce făcuse cu ei, da, cu siguranță îi uitase în camera de hotel, în graba cu care strânsese bagajele. După ieșirea din Sinaia, cerul se limpezise și aerul avea o transparență dureroasă. O clipă se gândi să se întoarcă după ochelari, dar posibilitatea altei întâlniri cu Toni o făcu să renunțe. În niciun caz. Să ajungă acasă, apoi un duș fierbinte și un somn bun, să scape de imaginile chinuitoare ale ultimei zile.

Telefonul mobil sună, privi numărul de pe ecran și apăsă butonul de *silent*, o discuție cu mama era ultimul lucru pe care-l dorea. Dădu mai tare aerul condiționat, amiaza de început de iulie se anunța dogoritoare. La radioul de bord începuse *Beautiful Day*, oftă, U2, preferații lui Toni, ce ironie, dar pentru ea numai frumoasă nu fusese ziua, ce știți voi cum e să te întâlnești după atâta timp cu omul care… pe care… Se încruntă. Și măcar dacă ar fi fost însoțită, dar Angelo rămâne acum din ce în ce mai mult în Italia, „găsește-ți și tu un băiat bun cu care să te măriți“, îi spunea întruna mama ei. Auzea prea des cuvintele astea ca să le mai ia în seamă, dădea doar din cap a aprobare, „da, sigur, da“, și se gândea că viața ei e perfect organizată,

firma merge bine chiar și pe criza asta, distribuitor de produse cosmetice, cu doi ani în urmă deschisese și salonul de coafură, la care avea deja o clientelă fidelă, iar VIP-urile n-o ocoleau. Era făcută pentru afaceri.

La început, întâlnirea i se păruse o idee bună. După douăzeci de ani, o mini-vacanță la Sinaia, să depene amintiri, să se laude fiecare cu ce-a realizat, să mănânce și să bea. Da, se gândise că nu-i rău să reînnoade relațiile, unii dintre foștii ei colegi aveau poziții importante.

Și, în plus, crezuse că Toni nu va veni.

Nu se mai gândise de mult la gașca lor din liceu, cea mai populară, cea mai invidiată: ea, Mirela, Andu, Șerban și Toni. Fuseseră colegi din școala primară și ajunseseră nedespărțiți. Îi legau vacanțele petrecute împreună, după-amiezele de plimbări cu bicicletele prin cotloanele ascunse ale Bucureștiului, diminețile în care chiuleau de la ore și mergeau la Șerban, care locuia într-o casă frumoasă la câteva străzi de liceu. Înșirați pe pernele de piele turcească, ascultau casete cu muzică trasă cine știe de unde sau aduse de tatăl lui Șerban din delegațiile în străinătate, fumau și făceau planuri de viitor. Medicina, spunea Mirela, care știa cel mai bine ce vrea. Geologia, ziceau Toni și Andu, o meserie frumoasă, care nu te ține anchilozat într-un birou. Ea și Șerban îi ascultau de obicei pe ceilalți, fără să se hotărască încă. Dar mai mult decât să facă planuri le plăcea să viseze, iar visurile îi purtau departe de realitatea din jur. Franța, spunea Toni. America, ziceau Șerban și Andu, mai bine America. Ea și Mirela îi aprobau pe rând. Visuri nedefinite, la adăpostul gândului că mai au timp, că trebuie să termine întâi

liceul, apoi facultatea, e bine să ai o meserie, nu să pleci așa, fără căpătâi.

Drumul șerpuia pe la umbră, cu puțin noroc scapă repede de lucrările la podul spre Posada. Dar nu, șirul de mașini oprite se profila până departe, așa că se așeză oftând în spatele unui microbuz pe care scria „Transport elevi“. Se încheiase *Beautiful Day* și acum Daniel Powter cânta *Bad Day*. Uite că DJ-ul a nimerit-o de data asta. Imaginile ultimei zile îi rulau în minte ca un film în *slow motion*, întâlniri cu fostele colege, unele cam trecute, cu rochii elaborate care încercau în zadar să le mascheze lipsa siluetei de pe vremuri. Cel puțin ea n-avea astfel de probleme, „și chiar nu mai mănânci carne de atâta timp?“, „așa te menții, e o dietă nouă, fără carne?“, nu, le spunea, pur și simplu la un moment dat simțise că nu mai poate să mănânce carne.

Ce aiureli îi trec prin minte, orice, numai să uite de întâlnirea cu Toni.

Orice.

Gașca lor nu se mai reunise din vara de după terminarea liceului, în acel ’89 care schimbase atât de multe. Se mai văzuse întâmplător cu unii colegi, întâlniri încheiate rapid cu promisiunea, niciodată ținută, că vor găsi o zi în care să stea la taifas pe-ndelete. Dar cu gașca fusese altceva, de parcă niciunul nu dorise să-și amintească de vremea aceea când viitorul se întindea în fața lor, incert, nesigur, dar la îndemână.

Și acum revederea cu Toni. Se scutură fără să vrea. Fusese în primul rând neașteptată. Dac-ar fi știut că vine, ar fi renunțat cu siguranță.

Se cunoșteau de atâta timp, dar niciodată nu se gândiseră că ar putea fi altceva decât prieteni. Într-o dimineață de iunie, când terminaseră cu tezele și anul școlar era spre final, chiulise împreună cu Toni de la ultima oră ca să facă pregătiri pentru ziua lui Șerban. Voiau să fie o surpriză, iar pentru el, care avea tot ce-și dorea de la părinții lui cu poziție bună, se gândiseră la o seară de *striptease* cu o fată pe care Toni o cunoscuse întâmplător. Totul trebuia organizat la Toni acasă. Au intrat în lift și imediat s-a întrerupt curentul. „Fir-ar să fie“, ei îi era frică de întuneric, „tu nu știi la ce ore taie ăștia curentul?“. „Păi, credeam că dimineața nu-l taie, ce economie fac la ora asta?“ Au bătut în zadar în ușă, n-a venit nimeni să-i scoată. În final s-au consolat, „nu poate să dureze prea mult“, se păcăleau singuri, alții rămăseseră în lift câte două-trei ore. Ca să uite de teamă, l-a întrebat cum a cunoscut-o pe stripteuză. Era curiozitate, parcă și un pic de nemulțumire, Toni a râs, „ce curioasă ești“, apoi, după o pauză, „sau poate ești geloasă“. Vocea lui avea un timbru ciudat, a vrut să-i răspundă ceva înțepător, dar nu-i venea nimic în minte, era atât de liniște, că-și auzea bătăile inimii sau poate erau ale lui, stăteau aproape lipiți în liftul micuț și atunci a simțit cum mâna lui se suie încet pe brațul ei. Degetele cu unghii tăiate drept – nu le vedea, dar le știa prea bine – urcau tot mai sus, au început s-o mângâie pe sâni, s-au împiedicat de nasturii de la bluză și totuși n-au îndrăznit să-i descheie, deslușea fâșâitul ușor al pânzei, apoi liniștea, era atât de liniște, că auzea cum fața lui o caută pe a ei, cum buzele lui se apropie de ale ei.

Când s-a aprins lumina și a pornit liftul s-au îndepărtat unul de altul fără să înțeleagă cum trecuse mai bine de o oră. Evitau

să se privească, dar fețele lor temătoare, reflectate în oglinda din lift, îi dădeau de gol.

Până la urmă stripteuza n-a venit și toți l-au ironizat pe Toni. El nu s-a supărat, poate un pic pe Mirela, când i-a spus, cu o umbră de ciudă în glas: „Sunt sigură că nu știai nicio stripteuză. Ai vrut doar s-o impresionezi pe Lala, s-o faci geloasă“. N-au aflat niciodată adevărul și oricum, începutul fusese făcut. Începutul dragostei lor care trebuia să dureze toată viața. În clasa a douăsprezecea au fost cuplul cel mai invidiat. Petreceau împreună fiecare moment liber, ba chiar, spre nemulțumirea părinților, și timpul în care ar fi trebuit să învețe, „tocmai acum, când admiterea la facultate bate la ușă, nu puteai să mai aștepți un an“, ce idee, ca și cum dragostea vine la comandă, când ai rezolvat toate celelalte treburi. Dar ce minunat a fost când toate au trecut cu bine, și bacul, și examenul la facultate – intraseră toți, Mirela la Medicină, fuseseră zece pe loc, Andu și Toni la Geologie, Șerban la Construcții; iar ea la ASE. Erau liberi acum să facă ce vor, dar parcă nu știau cu ce să-și umple zilele de libertate. La mare, câteva zile, alte câteva zile la munte, în Bucegi. Și pe urmă? Soarele torid din București îi moleșise, Șerban plecase într-o excursie la Budapesta, Mirela era din nou la mare cu părinții. Iar ea s-a certat pentru prima oară cu Toni, care se înscrisese împreună cu Andu la niște cursuri de alpinism în munții Ciucaș. Se simțise dată la o parte, iar zilele de plictiseală care au urmat în zăpușeala din București au iritat-o și mai mult, încât la întoarcerea lui Toni a explodat într-o ceartă de proporții. „Ești egoist, nu-ți pasă decât de tine“, el era împăciuitor, dar când i-a zis la un moment dat că exagerează, doar n-o oprise nimeni să vină cu ei, a enervat-o și mai tare, „știi că mie mi-e teamă de înălțime, faci numai lucruri la care

eu nu pot să particip“. S-au împăcat apoi și restul vacanței l-au petrecut împreună. În septembrie, când se apropia momentul în care băieții plecau în armată – în afară de Șerban, care, nu se știe cum, deși plesnea de sănătate, fusese considerat inapt –, parcă toată jalea lumii coborâse pe ei. „Trebuia să găsești și tu ceva“, Toni dădea din umeri și îi zâmbea încurajator, „hai că-s doar nouă luni, trec repede“, ea se alinta, „uite că nu te-ai ținut de cuvânt și iar faci lucruri la care eu nu pot să particip“, râdeau ca de o glumă bună și se topeau în iubire. Apoi ziua de sfârșit de septembrie în care l-a condus la trenul spre unitatea militară din Caransebeș, peronul plin de părinți, la început s-au jenat să se sărute de față cu toți și, în ultimul moment, când să urce în tren, Toni a sărutat-o în fugă, parcă neatent, deja un tip în uniformă îi chema în vagoane. Ultimele lui cuvinte, abia auzite în forfota de pe peron, au fost „o să mă aștepți, nu-i așa?“.

„Ia te uită, Laura, frumoasă ca întotdeauna…“

Vocea lui Toni indiferentă, un pic ironică. Și numele din buletin, acum niciunul dintre foștii colegi nu-i mai spunea Lala. Cum ar fi putut să-și imagineze acolo, pe peronul înțesat de părinți, când îi înspăimânta gândul unei despărțiri de o lună, „nu ne dă permisie până nu depunem jurământul, poate să dureze chiar mai mult de o lună“, cum ar fi putut să-și închipuie că se vor revedea abia peste douăzeci de ani? O revedere fără efuziuni, surpriză pentru ea. Dar el știuse cu siguranță, probabil de la Mirela, care se mutase de un an în Franța, medic radiolog într-un mic spital din sud.

Oftă cu ochii la noua coloană de mașini care se forma în Comarnic. Din nou în spatele microbuzului pe care scria „Transport elevi“, T-ul ca scris de mână se încolăcea cumva

peste celelalte litere, mai mult ghiceai ce scrie, „ce semnătură ai, T-ul ăsta e prea elaborat“, Toni râdea, „așa n-o să poată nimeni să mi-o imite, când o să ajung un alpinist celebru o să-mi scriu memoriile și o să dau autografe“. Se scutură ca de un frison. Coloana de mașini se urni și trecu încet prin Comarnic, mai era puțin până în locul în care drumul se lărgea în două benzi, de acolo ar trebui să se meargă mai bine. În dreapta șoselei, râul Prahova șerpuia aproape secat printre pietrele arse de soare. Din loc în loc, la umbra firavă a unui copac, se adăposteau tarabe cu borcane cu miere. În dogoarea amiezii, totul era pustiu, nemișcat; doar șirul continuu de mașini, în față și în spate, cu strălucirile cromate care-i ardeau ochii.

Luna octombrie trecuse greu. Cursuri anoste la facultate, grupa ei cu un singur băiat printre atâtea fete, un repetent pe motive medicale, care stătea mereu în primul rând și răspundea la întrebările profesorilor într-un mod de-a dreptul enervant. Plictiseală și tristețe. Cu Mirela discuta din când în când, dar entuziasmul ei de proaspătă studentă la Medicină o deprima. „Mergi la Balul bobocilor?“, a întrebat-o una din colegele de grupă, „nu știu“, colega a insistat, nici ea nu avea cu cine să meargă, „ce contează că suntem singure, ne distrăm un pic“. S-a hotărât în ultima clipă. A făcut cunoștință cu câțiva băieți fără să remarce pe cineva anume, apoi a început concursul pentru Miss Boboc. Stătea cu alte două colege și făceau haz de concurente, când a abordat-o Cătălin. Da, așa sunt unele momente care schimbă totul, și măcar dacă ți-ai da seama atunci. O întrebare, o simplă întrebare a fost de ajuns, „tu de ce nu participi la concurs?“, și s-a înroșit, apoi i-a fost ciudă că s-a înroșit, doar nu era prima dată când primea

complimente de genul ăsta, nici măcar nu fusese ceva prea original. Dar ochii lui Cătălin, cu luminițele lor jucăușe care se schimbau după culoarea stroboscopului, o magnetizau pe nesimțite. A râs fără să-i răspundă, era prea mult zgomot și trebuiau să-și apropie fețele ca să se audă, el i-a zâmbit și i-a zis la ureche: „cred că de milă nu te-ai înscris, sunt sigur“, „milă față de cine?“. Intrase deja în joc, sclipirile din ochii cei jucăuși, buzele care se apropiau de urechile ei și-i șopteau cuvinte pe care n-ar fi vrut să le audă, la care răspundea în doi peri, ar fi putut să-i spună că are un prieten, dar n-o făcuse, era atât de plăcut să asculte cuvintele șoptite care o tulburau într-un mod nou, necunoscut. Au dansat împreună, apoi au ieșit pe balcon. Oare răcoarea de afară o făcea să tremure sau tulburarea pe care n-o mai putea ascunde?

Atunci a sărutat-o.

Fir-ar să fie, ia te uită la prostul ăsta cum oprește fără să semnalizeze, l-a apucat pofta de miere la o sută de kilometri pe oră. Îl claxonă îndelung, el țipă ceva la ea, nu auzea, dar își putea închipui ce. Acceleră și-l lăsă în urmă.

Au urmat cei trei ani petrecuți în Germania cu Cătălin, plecaseră imediat după revoluție, „e păcat“, spuseseră ai ei, „trebuia să terminați întâi facultatea“, „ce prostie, auzi, cum să aștepți, cine știe ce se mai poate întâmpla“. În Germania găsiseră doar muncă necalificată, el în construcții, ea cameristă la un hotel. Și, treptat, acel *coup de foudre* de la început se transformase în iritare pentru el, „te plângi întruna, ce credeai, că te așteaptă cu brațele deschise, când toată Germania de Est a venit să lucreze aici?“, și în dezamăgire pentru ea. Apoi el s-a

hotărât să emigreze în Canada, auzise că acolo se primește un ajutor social consistent, merita să încerce. N-a întrebat-o dacă vrea să meargă cu el.

„A fost numai vina ta.“ Replica lui Andu o arsese ca o lovitură neașteptată, cu soarele în ochi în acea vară la fel de călduroasă ca și cea de acum. Se întâlniseră întâmplător, după întoarcerea ei în România.

„Nu e vina ta“, îi spunea mama ei în diminețile cu cafea călduță, „mai bine apucă-te de ceva, ai pierdut destul timp“.

Pe atunci avea douăzeci și trei de ani și era considerată o fată foarte frumoasă.

După câteva luni se întâlnise cu Mirela. „De ce a trebuit să-i scrii?“ Nu se putuse abține să-i reproșeze, dar Mirela a pus-o la punct, „nu îndrăzni să dai vina pe mine“. De atunci s-au întâlnit rar, la câte o cafea în oraș și discuții sterile în care evitau cu grijă trecutul comun, vorbind numai de prezent și de carieră.

În perioada aceea l-a cunoscut pe Angelo și au pornit împreună firma de cosmetice. Dar mai întâi se îndrăgostise de părul lui negru ondulat și de degetele lui lungi, care știau să mângâie atât de bine. Însă nici degetele lui făcătoare de minuni nu reușiseră, pentru mult timp, s-o scape de coșmarurile cu care se întorsese din Germania. Angelo insista să i le povestească. „Mă visez într-o măcelărie“, atât îi spunea, avea impresia că, dacă o să-i spună mai mult, totul se va transforma în realitate.

...mergeau mână în mână pe străduțe, cu degetele împletite, râdea la câte o glumă de-a lui, se apropiau pe neobservate de micuța măcelărie și totul începea cu mirosul, acel iz umed de carne proaspăt tăiată, amestecat cu mirosul de mezeluri, de afumătură, cârnați, șunci, îl simțea înainte să ajungă la colțul străzii, așa ceva nu mai mirosise înainte de ’89, se apropiau și vedeau de departe pulpele de porc atârnate, carcasele de vită din care picura sângele, bălțile neregulate de pe caldarâm, la început se strâmbase, „nu credeam că mai există așa ceva, nu mi se pare igienic“, „așa e la magazinele de cartier“, zicea el, își dădea seama după voce că zâmbește, îl amuza spaima ei, „nu pot să mă uit, n-o să mai mănânc carne în viața mea“, se apropiau mai mult și nu mai avea cum să evite detaliile, privea în cealaltă parte ca să nu vadă, degeaba, vizavi era o vitrină în care se reflectau imaginile de care voia să scape, le vedea fără să vrea și o lua la fugă îngrozită, țipetele ei întorceau capetele trecătorilor, o priveau mirați, de ce să țipi când vezi o carcasă de bou și niște pulpe de porc atârnate de bara de la măcelărie, da, asta vedea când se uita acolo, uneori un iepure jupuit sau o gâscă, dar în vitrina de vizavi pulpele de porc se reflectau ca picioare de om atârnate de cârlige de fier, vitrina îi arăta în detaliu pantalonii kaki mototoliți, cu urme de sânge uscat pe pânza groasă, bocancii scâlciați cu șireturi desfăcute, picioarele se legănau ușor în vânt, ca și cum n-ar fi avut greutate, fugea și n-o mai ținea nimeni de mână, țipa cât putea de tare ca să acopere fâșâitul pânzei mișcate de vânt...

După ce se trezea simțea încă mirosul în piele, în așternuturi, în aerul care umplea camera, degeaba își afunda nasul în florile și parfumurile aduse de Angelo, degeaba, și ele

miroseau a carne proaspăt tăiată, a carne afumată, era îngrozitor în câte feluri putea mirosi carnea.

„O veste bună pentru migrena dumneavoastră“, zise o voce entuziastă la radio, o veste bună, o veste bună, cuvintele erau niște bile care i se învârteau în creier, lumina asta e de vină, își spuse și se gândi cu părere de rău la ochelarii de soare uitați în camera de hotel. Telefonul sună iar, era Angelo, nu-i răspunse nici lui, în ultimul timp degetele lui se mulțumeau să apese tastele telefonului, „ți-ai mâncat anii cei mai frumoși cu el“, îi zicea mereu mama.

Trecu de centura Ploieștiului, circulația se fluidizase, doar gândurile i se învârteau întruna, ocolind în zadar imaginea de care se temuse atâția ani. Poate ar fi mai ușor dac-ar încerca s-o descompună, să împartă în bucăți senzațiile de azi-dimineață – momentul în care se văzuseră. Ce înseamnă când spui că un om e schimbat. Cum se așteptase să fie, cum își închipuise că arată. Cuvintele de început. Cuvintele lui.

„Ia te uită, Laura, frumoasă ca întotdeauna…“

Vocea indiferentă, un pic ironică, o pironise în spaimă. Surpriză și spaimă. Ca și cum era dintr-odată în mijlocul coșmarului, dar nu avea rost să țipe. Ironia blândă din ochii lui o durea mai rău ca orice reproș. Înainte să apuce să vorbească ceva, apăruse soția lui, o tipă șatenă și subțire, cu un șic franțuzesc. Cu o eleganță subtilă, care a făcut-o să simtă că rochia ei turcoaz, pe care dăduse o mică avere, era prea încărcată, prea țopească. Ce prostie, ca și cum asta conta… Toni a făcut prezentările și în ochii lui rămăsese doar blândețea. Soția lui înțelegea puțin românește, dar abia au schimbat

câteva cuvinte și a apărut Andu. I-a îmbrățișat pe Toni și pe soția lui, pe ea în schimb a salutat-o fără s-o privească.

„N-o să te iert niciodată pentru ceea ce i-ai făcut“, îi zisese atunci, în acea vară de demult, la fel de fierbinte ca și cea de acum. „Măcar dacă i-ai fi spus tu. Dar nu, a trebuit să afle de la bârfitoarea ailaltă. Care n-a putut să aștepte. Niște nemernice amândouă, nu știu cum de nu ne-am dat seama.“

Vocea egală continua și soarele albea totul în jur.

„Măcar dacă i-ai fi spus tu. Dar așa n-a crezut. Pur și simplu nu te credea în stare de asta. A vrut să afle de la tine. Nu la telefon, a zis că trebuie să te privească în ochi când îți pune întrebarea. Dar cine să-i dea permisie atunci, la începutul lui decembrie ’89? Nici nu se punea problema. Și a fugit. O prostie, cea mai mare prostie, pe care a plătit-o zdravăn după ce l-au prins. Zile de carceră și interogatorii dure. Și dac-ar fi fost doar atât… Dar la Timișoara începuseră tulburările, iar ei au crezut că vrea să meargă acolo. Asta au crezut.“

Cum putea să aibă o voce atât de egală, ca și când cuvintele erau părți de vorbire fără legătură între ele, care curgeau la rând? Stăteau în picioare în mijlocul trotuarului, oamenii treceau pe lângă ei și-i ocoleau. Un copil târa un camion galben în care zornăiau niște pietre. În jur, aglomerația obișnuită, zgomot de roți poticnite în găurile din asfalt, claxoane, zdrăngănit de table. Ciudat cum în vacarmul acela auzea distinct fiecare cuvânt. De parcă le pregătea pentru memoria de mai târziu, să se poată întoarce la ele.

„A fost singurul TR-ist trimis la Timișoara cu trupeții. Ca pedeapsă.“

Apoi a apărut și Mirela, cu soțul și băieții. Doar Șerban lipsea ca să fie completă gașca. Își anunțase și el venirea, dar abia sâmbătă, era ocupat, foarte ocupat, singurul milionar din seria lor, conducea afacerea pe care o pornise tatăl lui imediat după revoluție. Au mai sosit câțiva colegi și s-au îmbrățișat cu Toni. Acum că se adunaseră mai mulți, putea să se retragă. S-a scuzat, o scuză stupidă, ceva la întâmplare. Nu avea decât un gând: să plece, să se ascundă.

După discuția de atunci cu Andu, coșmarurile îi deveniseră mai dese și mai detaliate. Vedea fiecare cută de pe pânza kaki a pantalonilor, petele de sânge, șireturile desfăcute de la bocanci. Și legănatul ușor al picioarelor atârnate de cârlige. Ca și cum n-ar fi avut greutate. „Oare cât cântărește un picior uman?“ Doctorița pe care o întrebase se uitase la ea cu stupoare, era acolo pentru o simplă viroză, „nu știu ce mi-a venit să întreb, așa, pur și simplu“, se înroșise toată, doctorița continua să se uite la ea într-un mod ciudat, îi răspunsese totuși: „cam a zecea parte din greutatea corpului“, de atunci o privea ciudat la fiecare consultație, după un timp căutase alt medic de familie, nu-i mai suporta privirea, era ca și cum ar fi știut.

Deja în Săftica, încă puțin până acasă. Nimeni pe stradă, căldura izgonise și oameni, și animale, doar piticii de grădină scoși la vânzare se încingeau în fața porților.

Crezuse că poate pleca fără să-l mai vadă pe Toni, dar el a strigat-o când se pregătea să urce în cameră, nu îndrăznea să-l privească în timp ce venea către ea, mișcările lui erau mai ușoare decât își închipuise, „am așteptat să mă întâlnesc cu

tine“, vocea lui păstra aceeași ironie detașată, blândă, însă ea auzea și vocea de demult a lui Andu, „cum crezi că e să n-ai încă douăzeci de ani și să rămâi fără un picior?“, auzea zgomotul pașilor lui inegali, nu se putea uita la partea de jos a corpului, știa că are proteză, „uită-te la mine“, vocea blândă avea o notă de autoritate, voce de profesor care știe să se facă ascultat, dar mai era și cealaltă voce, „închipuie-ți cum e să nu mai dorești nimic de la viață, să stai un an întreg, zi de zi, în parc și să privești porumbeii, să te uiți la ei și atât“.

Tremura.

Toni era lângă ea, trebuia să spună ceva, orice, „a trecut atâta timp“, dar nu, nu putea vorbi, tremura, el avea o siguranță de sine calmă, ca atunci când ar fi voit să liniștească un elev speriat, probabil e un profesor cumsecade, deși cine știe, nu ajungi așa ușor să predai matematică la Sorbona. „Da, a trecut ceva timp“, vocea lui nu era nostalgică, nici n-ar fi avut de ce, în mod sigur pentru el prezentul este cel care contează, are o carieră de succes, o familie. Și atunci a simțit nevoia să-l întrebe: „m-ai urât atunci?“, ce prostie, cu ce-o putea ajuta răspunsul lui, poate o să fie blând și o s-o mintă, „da, te-am urât“, era și un pic de tristețe în zâmbetul lui, „dar așa a fost mai ușor, aveam pe cineva pe care să pot da vina“, vocea lui era calmă, nu se mai simțea nici tristețea, nici ironia, oare mai poți face declarații de dragoste cu vocea asta? „Nu prea mă gândesc la perioada aia“, da, părea un om fericit, liniștit, „de fapt, atunci uram pe toată lumea“, spusese foarte încet ultimele cuvinte, așa că, fără să-și dea seama, s-a apropiat mai mult de el, „m-am împăcat de mult cu lumea“, s-a uitat la ea cu zâmbetul lui blând și a spus și mai încet, „și cu tine“.

„Nici nu știi cât de rău îmi pare“, i-a zis atât de repede, încât cuvintele au ieșit ca o șoaptă răgușită, el părea că n-a auzit-o, tocmai venea soția lui, „ne vedem mai târziu“, i-a zâmbit puțin distrat, soția lui i-a zâmbit și ea, oare ea oști?

A urcat scările și a aruncat totul în bagaj. Să plece acasă.

Să plece.

Dar ce aglomerație e în București, mașinile astea nu se mișcă deloc, și menghina care-i strânge capul, și stomacul ca un ghem, cum poate să-i fie așa de greață când n-a mâncat mai nimic toată ziua? Trebuie să iasă urgent la aer, altfel o să vomite. Sui mașina pe jumătate pe trotuar, să lase loc pentru depășire, luă geanta și porni în fugă prin parcul de alături. Ce căldură afară și ce de copii în jur, voia să fie singură, dar nu mai apucă să găsească un loc retras, „ia uite, mami, cum vomită tanti asta“, „hai, puiule, vino încoace“, stătea cu capul rezemat de scoarța unui copac, vomitatul o eliberase puțin, dar se simțea epuizată. Auzea voci ascuțite de copii, lătrături vesele, albinele bâzâiau în jur, un porumbel fâlfâia pe lângă ea și simți din nou nevoia să vomite. Însă nu mai avea ce și se rezemă iar de copac. După un timp se îndreptă cu pași nesiguri către stradă.

Hei, dar ce-i asta?

Rămase pironită, privind locul în care își lăsase mașina, gol acum. „Au ridicat mașinile parcate pe interzis“, îi zise un domn în vârstă și plecă mai departe. Dar n-avea sens, stătuse numai câteva clipe în parc. N-avea sens. Căută telefonul în geantă, apoi își aminti cum îl pusese în locul lui de la bord după ce sunase Angelo. Făcu semn unui taximetrist liber, „mă retrag“, îi zise acesta uitându-se cu coada ochiului la rochia turcoaz murdară de vomă.

O luă pe jos și-l ajunse pe domnul în vârstă, care-i arătă cu mâna în depărtare, „e o stație de metrou acolo“. Îi mulțumi fără cuvinte și-l depăși, cu soarele în ochi spre capătul străzii, să ajungă odată, era obosită, foarte obosită. Traficul se fluidizase și mașinile treceau în viteză pe lângă ea. În zgomotul de pe stradă auzea estompat o melodie:

Where the streets have no name,

Where the streets have no name…

Din Veneția cu drag

A mask tells us more than a face.

Oscar Wilde

— Asta mi-am dorit dintotdeauna, să petrec luna de miere la Veneția și să trimit tuturor vederi cu Canal Grande. Îmi și închipuiam cum o să le scriu și o să închei cu ceva gen „din Veneția cu drag“.

Andra puse ceașca de cappuccino pe masă și urmări cu privirea gondola care trecea prin fața lor. Dincolo de Canal Grande, cupola bisericii Santa Maria della Salute decupa cerul albastru exact ca în pliantele de la agenția de turism.

— Uită-te și tu la peisaj, ce tot faci la telefonul ăla?

— Imediat, doar să pun și poza asta pe Facebook.

Andra își scoase ochelarii de soare și se întinse spre el ca s-o vadă.

— Nu și pe asta cu arlechinul, statuile vii mă sperie. Uite, mai bine poza cu Piața San Marco și porumbeii. Îmi place cum îmi stă părul.

Se lăsă pe spate cu un zâmbet ușor. În fața cafenelei strada fusese invadată de un grup de turiști gălăgioși, cu aparate de fotografiat atârnate de gât și cu pălăriuțe ca niște plăcinte

galbene, toate la fel. Ghidul lor, ceva mai în față, ținea pentru recunoaștere o umbrelă mare de același galben lămâios și le vorbea într-o engleză cântată, cu accent italian.

Dani puse telefonul pe masă și-și aprinse o țigară. O rază de soare, strecurată prin fantele copertinei, îi desena dungi luminoase pe obraz. Andra sorbea încet cafeaua, privind dâra de spumă albă lăsată de un *vaporetto* pe Canal Grande. Clipocitul apei, amestecat cu zumzetul de voci, cu țăcănitul aparatelor de fotografiat, îi dădea o ușoară stare de toropeală.

— Mi-e cam somn. Nu m-ai lăsat deloc să dorm.

Ea nu fuma, dar întinse mâna după țigara lui și trase un fum. O rază de lumină fulgeră pe micuțul diamant de pe verigheta ei când îi înapoie țigara. „Așa e de bonton", scria în revistele cu sfaturi pentru viitoare mirese, „verigheta ta să aibă un diamant micuț, a lui să fie simplă". Cu arătătorul de la mâna dreaptă își pipăi verigheta și micuțul diamant, într-o mișcare devenită tic.

— Nu știu de ce mi-am amintit dintr-odată ce povestea mama ta despre luna lor de miere la Cheia, cum au stat în fiecare zi la coadă la cafea. Mi se pare tare trist.

Dani suflă fumul cu un aer plictisit.

— Pff, m-am săturat de povestea asta. Așa era atunci. Și de fapt cred că le-a plăcut, doar nu i-a obligat nimeni să stea la coadă. Îmi închipui că-i amintirea cea mai frumoasă din luna ei de miere, altfel n-ar fi povestit-o întruna.

Andra se aplecă spre el și-l sărută ușor pe ureche.

— Degeaba spui tu, sunt sigură că au și alte amintiri. Doar atunci a rămas mama ta însărcinată.

— Hmm… Dani se strâmbă. Cafeaua a fost realizarea, puteau face copii oricând. Asta spuneau mereu: „Cafea pentru un an,

am luat cafea pentru un an“. La toate petrecerile, la toate ocaziile era povestea lor favorită. Cred că după revoluție au regretat că nu mai interesa pe nimeni.

— Hai că exagerezi.

Luă telefonul lui și începu să butoneze.

— Ce de *like*-uri au dat deja la pozele noastre... Vezi că ai și un mesaj.

Dani se uită la mesaj, iar ea rămase cu privirea la Canal Grande pe care trecea un alt *vaporetto*. Zâmbea. Ce zile minunate... Diminețile lenevoase în minuscula cameră de hotel de la etajul patru, fără lift, dar cine are lift la Veneția? Și apoi ce contează că n-ai lift, când deschizi geamul și auzi clipocitul canalului, vezi micul pod cu trei trepte și balustradă de fier forjat, casa de vizavi cu două statui de îngeri sub acoperiș, unul cu o aripă ciobită pe care se așază mereu porumbeii, ferestrele cu obloane de lemn și cu perdele cu arabescuri complicate. Apoi plimbările pe străduțe și canale, apa strălucind în toate nuanțele de albastru și verde, Piața San Marco cu dantelăria de arcade și coloane, cina elegantă la Caffè Florian cu orchestra de coarde și cu chelnerii spilcuiți; și nopțile, sunetele nopții la Veneția, atât de diferite de vacarmul zilelor: clipocitul apei, fâșâitul vâslelor când trecea câte o barcă pe canalul îngust, țăcănitul tocurilor pe pod, câteva acorduri de pian aduse de vânt – sunetele dragostei și ale fericirii.

Și când te gândești că fusese cât pe ce să se despartă de Dani acum câteva luni...

Se cunoscuseră cu mai puțin de un an în urmă, când ea se angajase la compania unde el lucra deja de câțiva ani. Dani era șef de proiect, ea lucra la marketing. Fusese dragoste la prima

vedere. În nici două luni s-a mutat la el și toată lumea a fost de părere că sunt perechea perfectă: frumoși, deștepți, ambițioși. Viitorul era al lor.

Și atunci, fără vreun motiv anume, au început visele. Când se trezea dimineața rămânea cu o teamă neînțeleasă pe care n-o putea explica, în fond, visele n-aveau nimic neliniștitor în ele.

Un orășel cuminte de deal, de unde în zilele senine se văd munții. Camera bunicilor, cu o canapea micuță pe care ziua bunica stă și tricotează, iar seara o trage ca să poată dormi. Pernele brodate de bunica, măsuța de cusut, teancurile de reviste cu modele de pulovere, covorul uzat și traversa cu dungi verzi așezată peste el ca să nu se murdărească. Și vitrina plină cu minuni, trebuie să se ridice pe vârfuri ca să le vadă: bibelouri cu păstori și balerine, două pisicuțe, iar în centru, așezate la loc de onoare, ceșcuțele de cafea. Ceșcuțele sunt foarte vechi, bunica le are de la mama ei, care și ea le-a primit de la nu-se-știe-cine. Dintr-un porțelan extrem de fin, ușoare ca o spumă, ai zice că nu ții nimic în palmă. Crem, cu bordură aurie, cu picturi delicate înfățișând doamne din epoci de demult. Bunica îi spune mereu că ceșcuțele vor fi cadoul ei de nuntă. Surioara ei mai mică se bosumflă și atunci bunica îi arată caii. Și ei sunt la fel de frumoși. Doi cai de porțelan înalți cam de un cot, unul alb și unul negru, așezați față în față pe vitrină și ridicați pe picioarele din spate. Caii vor fi cadoul de nuntă al surioarei.

Andra era singură la părinți și crescuse în București. Și nu-și amintea să fi văzut vreodată un interior ca cel din vis. Își închipuise mereu că visele sunt nebuloase și eterice, dar ale ei aveau atâtea detalii că ar fi putut să deseneze camera, covorul

uzat și traversa cu dungi verzi, caii din vitrină, ceșcuțele. După un timp s-a obișnuit, visele nu-i mai păreau ciudate și, oricum, n-aveau legătură cu ea sau cu oamenii pe care-i cunoștea. Apoi au început să se schimbe.

…băiatul cel înalt, mâinile lui cu degete lungi, vârtejul de pe ceafă pe care nu se poate abține să-l mângâie, senzația aceea de leșin când îl vede, oare asta să fie dragoste, da, cu siguranță este dragoste, atingerile lui, la început timide ca niște adieri de vânt, apoi îmbrățișările, îmbrățișările…

Ce ciudate i se păreau visele astea, ca și cum l-ar fi înșelat pe Dani, se uita la ceafa lui și-l întreba „tu ai vreun vârtej pe aici?“, Dani râdea, „ce-ți veni, am vârtejul din creștet“, o săruta și ea uita visele ciudate, se cuibărea lângă el și ajungeau să facă dragoste și diminețile, „așa nu se mai poate“, Dani râdea iar și o săruta, „o să întârziem la serviciu, ar trebui să ne sculăm mai devreme“, era minunat, se iubeau atât de mult, îl iubea atât de mult și simțea că și el o iubește. Și atunci au început celelalte vise.

…ușa se deschide, îl vede și vrea să fugă în dormitor, el o apucă de braț, „lasă-mă“, degeaba îi spune, o împinge la perete, răsuflarea lui miroase a vin, ochii îi sunt injectați, străbătuți de vinișoare roșii, îi ridică fusta, „nu aici, te rog“, o împinge la perete, „mama, mama“, o mânuță încearcă să ajungă la mâna ei, el îi dă drumul doar cât să închidă copilul în camera lui, apoi o îmbrâncește iar la perete, „mama, mama“ se aude din cameră, mânuțele mici bat în ușă, mâinile lui o izbesc de perete, nu scoate niciun sunet ca să nu sperie copilul, îi țiuie urechile, aude ca prin

vis zgomotul de cești sparte de perete una după alta, mânuțele care bat în ușă, o mână o ține strâns, dar cât rău poate face o singură mână, „mama, mama“, calcă desculță pe cioburi, din nou două mâini care o târăsc în dormitor și o trântesc în pat…

Diminețile care urmau viselor erau îngrozitoare, nu înțelegea de unde vin și de ce, nu-și amintea niciodată fața lui din vis.

…mâinile astea cu degete lungi, cum se transformă deodată în pumni care lovesc, lovesc, degeaba fuge pe scări, aleargă pe străzi, se împiedică și aleargă iar, ar vrea să fugă departe, dar mereu ajunge de unde a plecat, toate străzile se termină în camera…

Aici se trezea, groaza era prea mare, o perioadă rămânea undeva la granița dintre vis și realitate, se uita în oglinda din baie și căuta urmele de pumni, abia când lumina crudă de neon îi arăta fața albă, înspăimântată, dar albă, abia atunci înțelegea. Dani venea după ea și o mângâia, dar ei îi revenea frica, se temea de degetele lui lungi, le dădea la o parte, „nu, te rog“, erau doi străini care, cu doar câteva ore înainte, fuseseră atât de fericiți, de ce oare visele apăreau numai în nopțile în care făceau dragoste, nu înțelegea și-i era frică. La lumina zilei se schimba însă totul, el n-avea nicio vină, totuși nu îndrăznea să-i spună ce visează, dac-o întreba, îi zicea că nu-și amintește, el nu înțelegea, devenise gelos, „ai pe cineva“, nu, nu, dar cum să-l convingă, nici nu știa dacă vrea să-l convingă. „Să ne despărțim“, într-o dimineață i-a zis asta aproape fără să-și dea seama, pe urmă s-a speriat singură, cuvintele odată rostite

deveniseră independente, ar fi vrut să le ia înapoi, dar nu știa cum. El a plecat fără o vorbă, apoi toată ziua de așteptare, telefonul lui era închis, disperarea că l-a pierdut o sufoca, nu putea plânge și lacrimile o ardeau pe dinăuntru. Dani s-a întors seara și nu i-a spus nimic, a dezbrăcat-o, nasturii zburau în toate părțile, „n-am să te las să dormi toată noaptea, așa n-o să mai visezi“.

Și din acea noapte n-a mai avut visele.

Simțeau amândoi că se schimbase ceva, că au trecut pragul de la care nu se mai pot întoarce, viitorul era unul singur și Dani a cerut-o în căsătorie. „Deja?“, s-au mirat toți, „cine se mai căsătorește acum la 23 de ani?“. Da, dar el avea cu șase ani mai mult și oricum nu le-a păsat de ce spuneau prietenii, iar părinții ei au fost de acord, mai bine așa decât concubinaj. Apoi Dani a dus-o în vizită la ai lui. Știa că nu e prea apropiat de familie, chiar avusese impresia că se jenează cu ei, „ai mei sunt oameni simpli, sper să nu te simți prost acolo“, îl iubea cu atât mai mult când se gândea ce ambițios fusese ca să răzbată singur.

Era emoționată în ziua de început de toamnă în care i-au vizitat, părinții lui au primit-o frumos, dar primul lucru pe care l-a văzut când a intrat în micuțul apartament a fost vitrina pe care tronau doi cai de porțelan înalți cam de un cot, unul alb și unul negru, așezați față în față și ridicați pe picioarele din spate. Aproape că nu i-a băgat în seamă pe părinții lui în graba de a se uita în vitrină să vadă dacă ceștile, dacă ceștile... Înăuntru nu erau decât bibelouri banale și niște cești de cafea simple, cumpărate de la supermarket. Făcea cu greu față conversației, gândurile ei se zbăteau în jurul vitrinei, al cailor și al ceștilor absente, până la urmă a zis ceva despre vitrină și cai, Dani i-a răspuns plictisit, „ce ți se pare așa interesant, găsești

vitrine ca asta în toate casele, se făceau în serie la fabrica de mobilă din oraș, și caii o să-i vezi, poate nu chiar în toate casele, dar în destule, erau marca bunului-gust“. A răsuflat ușurată, dar a tresărit iar când el a completat, „caii erau ai mătușii, sora mai mică a mamei, i-a lăsat ei când s-a stabilit în Spania“, dar nu, nu, zâmbetul lui ironic a liniștit-o din nou, o familie de oameni cumsecade, fără legătură cu visele ei.

Dani băgă telefonul în buzunar și se apropie de ea s-o sărute.

— Signora, mergem să vizităm Palazzo Ducale?

Răsuflarea lui o gâdila pe gât, atingerea lui o făcea să uite tot ceea ce ar fi putut s-o îngrijoreze vreodată.

— Știu și eu… S-o lăsăm pe mâine, mai bine ne mai plimbăm pe străduțe, poate găsesc magazinul cu pantofi.

În fiecare zi se rătăciseră, „hărțile astea nu sunt bune de nimic, și indicatoarele de străzi parcă sunt puse la mișto, uite cum scrie pe zid, către Ponte di Rialto, dar săgețile arată în ambele direcții“, „lasă“, Dani era cel cu orientarea, „de rătăcit nu ne rătăcim, toate drumurile duc la Canal Grande“. Ce zile minunate, se sărutaseră prin toate gangurile și pe toate podurile, făcuseră poze prin toate cotloanele, serile ajungeau frânți la hotel, dar nu mai găsiseră magazinul cu pantofi.

Plecară de la masă ținându-se de mână. Vântul ușor făcea să-i fâlfâie fusta, zâmbi uitându-se la cuplurile din gondole, se plimbaseră și ei în prima zi, apoi Dani pusese poza cu gondola pe Facebook și toată lumea comentase, „porumbeilor, ce vă invidiem“.

Of, dar străduțele astea sunt atât de încurcate, cum te îndepărtezi de Canal Grande, cum te rătăcești.

— Asta e, ai rămas fără pantofi.

Drept consolare o sărută în fața unui chioșc cu *gelato*, apoi fiecare își luă câte un cornet, pe urmă se sărutară iar, buzele lui aveau gust de cireșe, ale ei de ciocolată, „ce combinație", parcă niciodată nu simțise leșinul ăsta, se topea toată de dragoste.

Se opriră la un magazin cu suvenire, Dani alese câteva ilustrate cu Canal Grande și-i făcu cu ochiul.

— Parcă am văzut pe undeva pe acasă o vedere din luna de miere a alor mei, scriseseră ceva gen „din Cheia cu drag". E bine să păstrăm tradiția familiei.

Îl înghionti, ce plăcere avea să-i strice cheful…

— Apropo, ieri, când am vorbit cu maică-mea, mi-a zis că ți-a pregătit caii. Ți-i face cadou. Se strâmbă. Dacă n-ai avut de lucru, acum ne-am pricopsit cu ei, să te văd unde-i pui. Îmi și închipui cum o să-i scoți repede din fundul unui dulap când o să vină în vizită.

Dani plăti ilustratele și ieșiră din magazin.

— Zi mersi că nu mai au ceștile, cu alea ar fi fost și mai și.

Rămase parcă suspendată.

— Ce cești?

Din nou tonul plictisit:

— Niște cești de cafea moștenite de mama de la bunica, străbunica, nici nu știu. Erau supervechi. Mă rog, or fi fost de valoare, nu știu. Pe mine mă terorizau să nu cumva să le sparg, ai grijă, nu te împinge, nu zgâlțâi. Noroc că le-a spart tata.

Aerul i se părea deodată sufocant, iar cuvintele îi țâșniră singure:

— Cum le-a spart?

Dani dădu din umeri.

— Nu mai știu. Cred că la un revelion, parcă așa spunea mama, era spre dimineață și toți se amețiseră. Tata ducea tava

cu cești și s-a împiedicat. Îți dai seama, la cât de vechi erau, s-au făcut țăndări. Îmi amintesc vag ce tărăboi a fost…

Putea din nou să respire, dar tot mai simțea nevoia să afle.

— Cum arătau?

— Ceștile? Niște cești. Nu mi le amintesc, eram prea mic.

Dani se opri la o vitrină cu telefoane mobile.

— Hai că intru puțin aici.

Andra îi zâmbi, liniștită acum. Se uită în lungul străzii, ce lume pestriță, ce de perechi de îndrăgostiți, aici toți se iubesc, toți se sărută, până și Dani, de obicei atât de rezervat în public, a sărutat-o întruna pe stradă. Simțea încă pe buze gustul de cireșe și de ciocolată.

Era chiar în fața unui magazin de măști, o vânzătoare adusese un stativ cu jumătăți de măști și le aranja în partea centrală a vitrinei. Luă o jumătate albă și delicată de mască de femeie care plângea cu lacrimi mari de onix și o fixă într-un cui, în următorul atârnă o jumătate de cap de clovn, ce caraghioasă era bila tăiată în două pusă pe post de nas, apoi o jumătate de față de femeie cu zâmbet de pisică și păr de mătase aurie. Le atârna în cuie cu un aer plictisit, încă o sarcină spre finalul zilei de lucru, curioșii se uitau puțin, apoi plecau sau intrau în magazin, dar Andra nu se putea desprinde, o fascinau mâinile ei îndemânatice, se întreba dacă o să aducă și celelalte jumătăți ca să formeze chipuri întregi. Măști întregi. Dar vânzătoarea se întoarse în magazin cu stativul gol, iar ea o urmă după câteva clipe.

Înăuntru era vânzoleală mare, se îndreptă spre o masă plină cu măști micuțe cu magnet la doi euro jumătate, tocmai bune de făcut cadou, puse unele deoparte, apoi se uită în jur, ar putea alege o mască frumoasă de perete pe care s-o atârne în nișa de

lângă canapea, poate și două măști de carnaval. Dar e greu să te hotărăști, prea multe măști una lângă alta, toate modelele și toate culorile, cu ciucuri și clopoței, cu pene care fâlfâie la fiecare răsuflare sau panglici aranjate savant, măști care plâng cu lacrimi de cristal Swarovski, altele cu grimase vesele înțepenite în foiță de aur, tot ce-ți trece prin minte, uite aici și măști speciale pentru nuntă, mire și mireasă, ca să faci o nuntă-carnaval. Oftă, toate măștile astea fără ochi îi dădeau o neliniște ciudată, ca și cum dincolo de ele putea fi orice, atâtea măști care-și așteaptă fețele, dar ce se întâmplă oare atunci când o mască își găsește fața?

Deodată scoase un țipăt. O mască oribilă încerca s-o sărute, în loc de ochi avea păianjeni, obrajii erau niște enorme pânze de păianjen care i se lipeau de față. Împinse masca și încercă să fugă.

— Ce te-ai speriat așa?

Dani își scoase masca și-i zâmbi cu ochi veseli, o apucă de braț, dar ea se scutură și ieși în fugă din magazin. Auzi ca prin vis o voce care spunea ceva într-o engleză cântată, „e singurul magazin unde găsiți așa ceva, vă găsiți masca sau fața, unii zic că-i același lucru, puteți încerca, luați o jumătate de mască, o puneți pe față și, dacă vi se potrivește, se transformă într-o mască întreagă“, o luă la goană împleticindu-se pe străduță, se lovea de oameni, plângea, alerga fără să știe unde.

— Ce te-a apucat, Andra, unde fugi?

Răsuflarea lui venea din spate și ea încercă să fugă mai repede, urcă treptele unui podeț, ce neagră-i apa pe canalul ăsta, se rătăci pe străduțe încurcate, se afundă în ganguri întunecoase, alerga și plângea, i se rupsese bareta de la o sanda și alerga șchiopătând, erau din ce în ce mai puțini oameni, intră

pe o alee care se închidea în Canal Grande, nimeni în jur, pe unde să scape?

Se întoarse și el era acolo, o aștepta.

— Ce-i cu tine?

O apucă de umeri s-o îmbrățișeze, dar nu era el, ci masca oribilă, păianjenii îi intrau pe sub piele, țipa, dar n-o auzea nimeni, apoi masca încercă s-o sărute, o împinse la perete, unde-o fi Dani, de ce nu vine s-o scape de masca asta care i se lipește de obraz? Reuși să se elibereze și o luă la goană către canal, sandaua se rupsese de tot și rămăsese undeva în urmă, iar ea călca desculță pe cioburi, unde să fugă, toate drumurile duc la Canal Grande, n-ai cum să te rătăcești.

Felii de lămâie

Să mă așez un pic aici, c-am obosit de nu mai pot, sper că nu te deranjează, da’ toate băncile sunt ocupate, nu știu de ce în parcul ăsta sunt atât de puține bănci la umbră, nu, am loc suficient, nu-i nevoie să te strângi așa, doar să-mi așez sacoșele, să nu le pun pe jos, uite numai ce mizerie e, și mucurile astea de țigară, ce nesimțiți, nu puteau să le arunce la coș, Cuchi, nu te duce acolo, nu știi ce să mai faci în parcul ăsta, nu mai ai loc să plimbi un câine de atâția copii, și măcar dac-ar fi bine-crescuți, dar nu, nu mai sunt ca pe vremea mea, îi răsfață prea mult părinții, Cuchi, vino aici am spus, nu știi ce poți să pățești, dar tu nu scoți niciun cuvânt, ești mută sau ce? ai un bebe drăguț, e fetiță, mi-am dat seama după costumașu’ roz, da, spuneam că-n zilele noastre copiii sunt atât de răsfățați și obraznici, uite, doar azi-dimineață băiatu’ vecinilor de la parter i-a legat de coadă lui Cuchi niște felii de lămâie, nu mai poți să lași câinele singur nicio clipă, da’ tu nu vorbești deloc, ești mută, aa, înțeleg, bine, ajunge să dai din cap, poate bebele tău n-o să fie la fel, acum s-au descoperit atâtea remedii, da’ tot alea naturiste sunt mai bune, uite, eu săptămâna trecută… Ce, pleci? A început bebele să plângă, înseamnă că el nu-i mut, bine, pa, ne mai vedem pe-aici, că eu trec zilnic când mă întorc de la piață…

…uite că ne-am întâlnit din nou, ce bine de tine că doarme bebele, stai liniștită pe bancă și n-ai de ce să-ți faci griji, Cuchi, vino la mama, îmi place banca asta, e mereu liberă, mamele evită să se așeze, că e prea aproape de chioșc și copiii vor mereu ceva de aici, e greu în ziua de azi, uită-te numai câte jucării și dulciuri de tot felul, lumea spune că e cumsecade vânzătoarea, n-aș zice, da’ cică i-a spus unei doamne că înghețata e de anu’ trecut, era în termen și totuși i-a zis, aiurea, cred c-a vrut să-și facă reclamă, acum toți au încredere oarbă-n ea, și-ți spun eu că e ceva între ea și vânzătoru’ de vată de zahăr, ăla de vine în weekend, nu pricep ce-o vedea la ea, că arată ca un soldat, da’ unora le place așa, apropo, tu ești măritată? Văd că verighetă n-ai, de ce ridici din umeri, da, așa e, unii bărbați sunt nemernici, nu toate au norocu’ pe care l-am avut eu cu Tase, Dumnezeu să-l ierte, că bun om a mai fost, adevărat că avea și el metehnele lui, îi cam plăcea să bea și atunci avea mână grea, dar eu mă învățasem, și pe urmă, când se trezea, era cel mai cumsecade om, da, sunt doișpe ani de când s-a dus, nici nu-ți vine să crezi cum trece timpu’, Cuchi, Cuchi, lasă cățelușa aia, uită-te tu un pic la sacoșele astea să mă duc după el, că acu’ iese-n stradă…

…ce aiureli poate să spună și vânzătoarea de la chioșc, auzi, că oamenii sunt de două feluri, cei care taie lămâia în felii și cei care-o storc și aruncă pe urmă coaja, ce prostie, păi normal că o tai felii subțiri, la prețurile de-acum nici nu poți altfel, și pe vremea lui Ceaușescu făceam la fel, fiindcă nu se găseau, dar aveam noroc că Tase era gestionar la Alimentara, altfel de unde lămâi, dar și-așa, cum să-ți bați joc și s-o storci, numai că tinerii

din ziua de azi nu știu nimic, ei nu se gândesc la ziua de mâine, doar distracție și-atât, se bâțâie toată noaptea în cluburile alea, beau te miri ce și dup-aia se miră că n-au bani, păi, eu cu Tase am pus deoparte bani frumoși, păcat că s-au dus pe apa sâmbetei cu inflația aia de după revoluție, da' tot am apucat să ne luăm un televizor color cu ce depusesem pentru mașină, Tase avea fler, i-a scos la timp de la CEC, alții au rămas cu buzele umflate, așa era atunci, așteptai câțiva ani la rând ca să-ți vină mașina, ce să înțeleagă ăștia de acum care-și schimbă mașinile ca pe cravate? Da' tu cu ce te ocupi? Bine, acuma stai cu copilul, dar ai și tu o meserie, ceva, sau stai acasă, nu înțeleg semnele tale, după haine nu pari una cu pretenții, acum fetele se îmbracă numai de la magazine de firmă, își dau tot salariul pe haine, eu n-am lucrat niciodată, am stat acasă cu Norel, câștiga Tase suficient, dar tu ești tânără, nu știi ce însemna pe vremuri să lucrezi la Alimentara, era mai tare ca un director de mall azi, era respectat și temut, iar Norel n-a avut niciodată probleme la școală, orice se putea rezolva cu un salam de Sibiu sau un kil de banane, dar după revoluție...

...păi, da, nu ne-am mai văzut de ceva timp, cu ploile astea n-am mai trecut prin parc, și pe urmă săptămâna trecută cu toate omizile alea, oribil, până și în blana lui Cuchi am găsit o omidă, bine c-au stropit ăștia, că nici nu mai puteai ieși pe stradă, dar nu știu cu ce-or fi dat, că lui Cuchi i-a apărut o eczemă, ce-a crescut bebele tău, nici nu-l mai recunosc, vino mai aproape să-ți zic ceva fără să ne-audă vânzătoarea, am auzit că e însărcinată, cică tatăl e vânzătoru' de vată de zahăr, ți-am spus eu că e ceva între ei, dar ea cred că are aproape patruzeci de ani, ce i-o mai trebui copil, acum poți să faci avort, nu mai e ca

pe vremuri, când intrai la pușcărie dacă te prindea, nu te uita așa la mine, nu zic să facă avort, poate e credincioasă, da' cică vânzătoru' de vată de zahăr e însurat, iar ea e nemăritată, ce-o să facă singură cu un copil și cu chioșcul ăsta, în fond, treaba ei, ce-și face omul cu mâna lui, bine, nu zic de tine, că nici tu nu ești măritată, parc-așa ai zis...

...credeam că azi nu te găsesc aici, c-am ajuns mai târziu, Cuchi a fost indispus, cred că nu i-a picat bine mâncarea, eu nu-i dau boabe de-astea la care fac ei atâta reclamă, mănâncă și el ce mănânc eu, da' ce cercei frumoși ai, azi te-ai aranjat, te întâlnești cu cineva, las' că-mi dau eu seama, foarte bine, ești fată tânără, ia te uită, trece nebuna, lumea îi spune *Plânge-apa*, ce te miri, așa-i zice lumea pe aici, nu se spală niciodată, o țin iarna la balamuc, îmi închipui că acolo o spală, altfel ar pleca toți nebunii, da' cum vine primăvara, fuge de la ei și se aciuează în parc, doarme pe unde apucă, anul trecut stătea la ăia cu caruselul, da' anul ăsta, dacă s-au mutat în parcul celălalt, o lasă vânzătoarea asta, are ea o magazie pe o alee mai încolo, doar nopțile sau când plouă, nebuna *Plânge-apa*, așa-i spune lumea, nu-i place deloc când plouă, se ascunde și plânge și spune întruna „două săptămâni, două săptămâni“, Cuchi, vino încoace, hai că-ți mai povestesc altă dată, iar a venit cățelușa aia, de ce-or scoate-o când e-n călduri, bietul Cuchi, ce vină are el, doamnă, țineți-vă acasă cățelușa...

...of, of, nu mai suport căldurile astea, peste două săptămâni plec să stau la Norel, și-au făcut o casă pe lângă București, cât merg ei în Turcia stau eu să am grijă, nu poți să lași fără stăpân așa mândrețe de casă, cine știe ce se mai întâmplă, trăim

vremuri grele, da’ Norel e descurcăreț nevoie mare, seamănă cu Tase, ce mai, acum e patron, are firmă cu trei angajați, pe criza asta și tot îi merge bine, are două vânzătoare la magazin și un șofer care-i bun la toate, atunci, după revoluție, i-a dat Tase un spațiu la el la Alimentara și și-a deschis un butic, se ducea în Turcia și aducea blugi și tricouri și tot felul de mărfuri, pe urmă dacă i-a mers bine s-a extins și acum e patron în toată regula, bine, acum nu-i mai zice Alimentara, normal, acum e firmă și se cheamă Noreley, i-a plăcut nevesti-sii o carte, ea e cultă, are facultate, a făcut contabilitatea la particulară, hei! ia te uită la fetișcana aia cum fuge pe role, nici nu s-a uitat că era să dea peste Cuchi, stai că-ți arăt eu…

…drăguțo, strânge-te un pic să încapă pachetu’ ăsta, am luat niște crătiți pentru noră-mea, că e ziua ei, eu din principiu nu-i duc chestii de îmbrăcat sau cosmetice, lasă să-și ia singură, nu vreau s-o răsfăț, oricum e o scorpie, și tocmai cu Norel care-i pâinea lu’ Dumnezeu, asta e, nu toți au norocul lui Tase, dar tu ce mai faci, te-ai vopsit blondă, mda, parcă-ți stătea mai bine înainte, uite-o pe nebuna *Plânge-apa*, da, ai văzut bine, își verifică întruna telefonul mobil și tot boscorodește „două săptămâni, două săptămâni“, asta e din cauza băieților, ăla mare a plecat primu’, cu puțin înainte de revoluție, de fapt, cu două săptămâni, l-a apucat dorul de ducă și a vrut să treacă înot Dunărea la sârbi, păi, pe vremea aia nu se pleca afară ca acum, era greu, dar îți dai seama ce prostie, sinucidere curată să faci asta în decembrie, pe frigul ăla, mă rog, cică se dăduse cu o cremă specială ca să nu simtă frigul, oricum a fost degeaba, l-au văzut grănicerii și au tras, ăia nu glumeau, l-au împușcat, îți dai seama, cu doar două săptămâni înainte de revoluție, dacă mai

aștepta doar un pic, păi, cum să nu înnebunească biata femeie când au sunat-o să-l ia acasă, era mort, ce groaznic, cum m-aș fi simțit eu dacă Norel, Doamne, nici nu pot să mă gândesc, doar că Norel a fost mereu băiat așezat, nu mi-a dat deloc bătăi de cap, ce te uiți așa la mine, ești galbenă ca o lămâie, și ce sunete ciudate scoți, nu te impresiona așa tare, că rămâi fără lapte pentru bebe, stai, nu pleca…

…mai am câteva zile și mă duc să stau la Norel, ei pleacă în fiecare an în Turcia la mare, hotel de cinci stele, măcar două săptămâni pe an să stea regește, *all-inclusive*, tot tacâmul, nu că aici n-ar duce-o bine, din contră, dar acolo n-au nicio grijă, dorm, mănâncă, iar dorm, iar mănâncă, mă rog, or mai face ei și altceva, deși nu se vede, ăsta e oful meu cel mare, că noră-mea n-a fost în stare să-i facă un copil lui Norel, altu-n locul lui ar fi lăsat-o, da' el e băiat bun, au zis să înfieze unul, ce prostie, le-am spus să nu facă așa ceva, cine știe ce nimeresc, vreun copil de criminal care să le dea în cap când crește, nu știu ce-or fi hotărât, că noră-mea ține morțiș, au încercat și cu chestiile astea noi, inseminare artificială și mai știu eu ce, da' n-a mers. Ia vino mai aproape să-ți spun ceva, am auzit că vânzătoarea de la chioșc s-a certat cu vânzătoru' de vată de zahăr, el i-a zis să facă avort și ea n-a vrut, a aflat și nevastă-sa și a venit la vânzătoare acasă, stă într-o garsonieră amărâtă undeva pe la etajul nouă, i-a tras două perechi de palme și i-a zis să-i lase soțu-n pace, îți vine să râzi, cică nevastă-sa e o slăbătură, și uită-te numai la vânzătoarea asta, spune lumea că e de trei ori cât aia, dar n-a zis nici pâs, a încasat palmele fără să crâcnească, o fraieră, ce mai, o prostănacă, altfel nu rămânea cu ghereta asta-n parc, avea și ea ceva mai de Doamne-ajută…

…hai, Cuchi, stai cuminte, nu te mai agita atâta, iubitule, că dulăul ăla ordinar a plecat, o să fac reclamație la primărie sau văd eu unde, nu se poate să umbli cu asemenea dulău fără să-i pui botniță, era să mi-l sfâșie pe bietu' Cuchi, of! ce tare m-am speriat, ce mai faci drăguțo, ce sandale frumoase ai, cum poți să ai grijă de copil pe tocurile astea, mă rog, văd că azi ești tare cochetă, ți-ai aranjat păru' altfel, și ce ochelari de soare ai, nu-ți văd deloc fața, și noră-mea și-a luat niște ochelari de firmă, a dat o groază de bani pe ei, i-am zis lui Norel, dar el e fraier, unde te uiți? Aa, trece nebuna parcului, *Plânge-apa*, lumea cam strâmbă din nas, vezi bine că nu s-a spălat de astă-primăvară, de când a fugit de la balamuc, ce te miri, doar ți-am mai povestit, o auzi cum zice întruna „două săptămâni, două săptămâni", dar să știi că n-a înnebunit atunci, după ce-a murit băiatu' cel mare, mai avea unu' mai mic, soț cred că n-avea, n-am auzit nimic de asta, era oricum o amărâtă, lucra pe undeva la o uzină care s-a închis după revoluție și băiatu' cel mic a terminat o școală profesională, dar nu și-a găsit de lucru ceva stabil, doar la negru pe ici, pe colo, și prin '95 a fugit în Spania sau Portugalia, nici nu știu, dar și acolo trăgea mâța de coadă, că era fără acte, lumea nu prea angaja de-ăștia și atunci a aflat el de un prieten care ajunsese în Canada și i-a venit ideea să plece acolo, stai Cuchi, lasă cățelușa, așa, băiat cuminte ce ești, deci unde ajunsesem? A, da, el și cu un prieten au găsit un tip care să-i ajute, n-aveau cum să plece legal, că le trebuia viză, dar tipul ăsta mai ajutase și pe alții, contra cost, bineînțeles, o grămadă de bani, afla ce vapoare pleacă spre Canada și îi băga noaptea în niște containere care erau suite pe urmă pe vapor, îți dai seama ce nebunie, cum să stai atâtea zile într-un container,

și-au luat apă și mâncare și o bormașină, au dat găuri pe unde să respire, dar numai gândește-te cum făceau cu nevoile, groaznic, Cuchi, doar ți-am zis să te potolești, of, iar au venit cu cățelușa asta-n călduri, stai un pic, că mă întorc imediat...

...da, zilele astea n-am mai trecut prin parc, am avut de rezolvat tot felu' de chestii acum c-o să fiu plecată două săptămâni, ce tot încerci să-mi spui, că nu înțeleg, aha, ai văzut-o pe *Plânge-apa* și vrei să-ți zic ce-a mai fost cu ea, unde ajunsesem? Păi, era băiatu' cel mic undeva în Spania sau Portugalia și tipu' ăla i-a băgat în container pe el și pe prietenul lui, băiatu' a sunat-o înainte pe maică-sa și i-a zis că are ceva treabă și n-o s-o caute două săptămâni, probabil atâta dura drumul, două săptămâni, dar s-a întâmplat ceva groaznic, tipu' ăla era un escroc, vezi bine, și containerele pentru Canada erau verificate de pasageri clandestini, așa că i-a băgat el într-un container, doar că vaporu' mergea undeva prin Africa, nici vorbă de Montréal, și peste câteva zile, când băieții n-au mai putut și-au început să bată cu pumnii în container, au venit marinarii și i-au scos de acolo, dar ce să te înțelegi cu ei, erau niște fiare, l-au aruncat pe băiatu' nebunei în mare în mijlocul rechinilor, îți dai seama cum s-au repezit la el și l-au sfâșiat, apa era roșie și el țipa, țipa, s-a aflat mai târziu de la băiatu' celălalt, la început s-au speriat și marinarii și l-au lăsat în pace, dar dup-aia ce s-or fi gândit, mai bine să-l arunce și pe el, ca să nu rămână martori, da' el a avut noroc și-a scăpat, nu ca băiatu' nebunei, din care n-a mai rămas nimic, hei! ce faci, unde pleci, ia te uită la fata asta cum vomită, proaste mai sunt fetele acum, iar o fi rămas însărcinată, hai, stai aici și liniștește-te, sigur nu ești? Bine, dacă zici, stai să-ți dau o feliuță de lămâie, că mai taie

greața, uite-acu' scot briceagul, oricum, *Plânge-apa* n-a aflat imediat, ea tot aștepta s-o sune băiatu', trecuseră două săptămâni și ea aștepta, apoi au trecut trei, patru și ea tot aștepta, cine s-o anunțe, băiatu' ăla care scăpase era pe undeva prin Africa fără un sfanț, a trecut mai bine de-un an până s-a întors și i-a spus, dar ea n-a crezut, îți dai seama că nu exista nicio dovadă, nu l-a crezut, ba s-a înfuriat atât de tare, că sărmanu' abia a scăpat din mâinile ei, cred că de-atunci i s-a dereglat ei o rotiță, a continuat să aștepte telefonul băiatului și nu mai ieșea deloc din casă, îi aduceau vecinii câte ceva de pomană, da, și tot de atunci nu mai suportă apa, în casa aia ajunsese o mizerie cumplită, nu plătea nici chiria și au încercat s-o evacueze, da' mult timp n-au reușit, ea nu pleca fiindcă aștepta telefonul băiatului, au venit până la urmă de la balamuc și au luat-o, da' să nu crezi c-a fost ușor, se zbătea groaznic și doar cu o injecție au reușit, a făcut tărăboi și acolo până i-a venit ideea asta unui doctor tânăr, i-a dat un telefon mobil mai vechi și i-a zis că așa băiatu' o poate suna oricând, de-atunci s-a liniștit, își verifică întruna telefonul să vadă dacă n-a sunat-o băiatu', ce te uiți așa, am înțeles că doctoru' ăla tânăr îi cumpără mereu cartelă ca să fie încărcat, acum nu mai e așa tânăr, a ajuns șef de secție și are grijă de ea, altfel cum crezi c-ar putea să se întoarcă la balamuc când are chef, cam asta e treaba cu ea, de-asta boscorodește întruna „două săptămâni, două săptămâni“, unii zic că-l plânge pe primul băiat, alții că-l așteaptă pe-al doilea, au trecut cinșpe ani, dar pentru ea nu s-au scurs încă cele două săptămâni, doar când vede apa devine neliniștită și plânge, plânge tare, aoleu, cred că trebuie să fugim, ia te uită ce nori, nici nu știu când s-au adunat, ce tunete, hai! fuga, Cuchi, repede…

*

Dragă, ce de schimbări în parcu’ ăsta, doar două săptămâni și nu mai recunosc nimic, au mutat chioșcu’, l-a luat fata de la ziare, zici că vânzătoarea și-a găsit un bărbat, păi, cine s-o ia, și urâtă ca un soldat, și borțoasă cu altu’, aha, a găsit un văduv cu trei copii, mă rog, treaba ei, cum i-o fi norocu’, cum adică a născut și copilu’ are un an, acum două săptămâni era în luna a șasea, ce-i prostia asta, și *Plânge-apa* a dispărut, cum așa? Spui că-n ziua aia cu furtuna, când a plouat torențial, de atunci n-a mai văzut-o nimeni, de la ploaie i s-a tras, fiecare picătură a topit-o puțin până a dispărut de tot, alții zic că s-a ridicat ca un abur, ce aiureală, hai că mă crezi proastă, mai bine spune-mi unde-i fata aia mută care tot stătea pe banca asta, cum care? Aia de stătea cu mine pe bancă în fiecare zi, cum adică stăteam mereu lângă altcineva, fugi de-aici, că nu cred, Cuchi, hai să mergem că domnișoara își bate joc de noi…

Ca la șah

Eram în vacanța dinainte de clasa a treia când Ionuț, un băiat din vecini, m-a întrebat:

— Știi că bunicul tău are o iubită?

— Fugi de-aici!

I-am tras un ghiont, dar el a continuat:

— Dacă-ți spun… Am și văzut-o.

— Ești un prost, bunicii nu au iubite.

— Ce știi tu?

M-a privit cu dispreț de la înălțimea celor trei ani și cinci centimentri în plus ai lui și a plecat la jocul de tenis cu piciorul la care fetele nu erau admise.

Pe atunci îmi petreceam toate vacanțele în orașul de pe dealuri, colindând cu bunicul străduțele, piețele, dar mai ales pajiștile și pădurile din împrejurimi, adunând flori, ascultând păsările și inventând povești despre oamenii pe care-i întâlneam. Pe bunica nu mi-o aminteam, murise de mult.

Aș fi vrut să-i arăt lui Ionuț că n-are dreptate, dar nu știam cum. El era de părere că nu trebuie să întreb direct, bunicii nu povestesc nepoatelor despre iubite. Așa că ne-am hotărât să aflăm singuri și am petrecut următoarea săptămână pe urmele

bunicului, însă n-am văzut nimic în afara obișnuitelor drumuri la piață, la farmacie sau a întâlnirilor cu vechi prieteni.

Într-o după-amiază, când citeam în camera mea, am auzit voci în sufragerie. M-am dus tiptil la ușă și am ascultat, dar nu era decât Dudu, fratele bunicului. Discuțiile lor mă plictiseau teribil, povești interminabile despre via din Vrancea care le fusese luată prin anii ’50, nu mă lămurisem de cine și nu prea mă interesa, apoi despre drumurile lor la aceeași vie ca să cumpere struguri și să facă vin. Mă pregăteam să plec, un pic dezamăgită, când Dudu l-a întrebat:

— Te-ai mai întâlnit cu...

N-am deslușit ultimul cuvânt.

— Nu, nu mai am timp, acum c-a venit Alina.

Am tresărit când mi-am auzit numele și am ciulit urechile. Însă ei s-au întors la problema viei și au început să calculeze câte kilograme de struguri trebuie să cumpere la toamnă și din care parte a viei, fiindcă nemernicii care le-au luat-o – nu mă lămurisem nici cine erau nemernicii – nu știau s-o îngrijească. M-am înapoiat tiptil în camera mea, dar rămăsesem și mai nedumerită.

A doua zi n-am mai răbdat și, fără să țin cont de părerea lui Ionuț, am întrebat:

— Bunicule, e adevărat ce-am auzit, că ai o iubită?

Nu găsisem cel mai potrivit moment pentru discuție. Eram în bucătărie, oala de supă dădea în clocot pe foc, iar bunicul toca mărunt ceapa. Nu mi-a răspuns imediat. A pus cuțitul pe masă și și-a șters mâinile pe șervetul brodat cu găinușe pe care-l știam dintotdeauna.

— Ei, iubită, de unde... E o prietenă cu care mă întâlnesc uneori.

— O știi de mult?

— Nu chiar. De pe la sfârșitul anului trecut.

A lăsat șervetul pe masă, peste ceapa tăiată, și jumătate s-a împrăștiat pe jos. M-am aplecat s-o adun și am aruncat-o în coșul de gunoi.

— Și ce faceți?

— Ce să facem? Ca prietenii. Stăm de vorbă, ne plimbăm, jucăm *Scrabble*. Ea-mi povestește despre copiii ei, eu îi spun de voi.

O muscă s-a lovit de geam în spatele perdelei și bâzâitul ei a umplut tăcerea din cameră. Mă întrebam dacă muștele văd.

— Și cum ai cunoscut-o?

— Pot să-ți spun dacă vrei, da-i o poveste mai lungă.

Am dat din cap. Eram curioasă, deși o prietenă oarecare nu-i același lucru cu o iubită. Bunicul nu se grăbea să-mi povestească. S-a dus la fereastră, a deschis-o încet și a lăsat musca să iasă afară. Liniștea din cameră era ciudată fără bâzâitul ei.

S-a mai foit un pic prin bucătărie, apoi s-a așezat lângă mine.

— Era anul trecut prin octombrie. Dudu fusese internat, trebuia să ia niște pastile la unu noaptea și-i era teamă că n-o s-audă ceasul. I-am promis c-o să-l sun eu, că tot stăteam să citesc. Dar am greșit numărul. Închipuie-ți, să te scoale cineva din somn la unu noaptea și să fie greșeală! Însă mi-a răspuns o voce blândă de femeie. Nici gând de reproșuri sau cuvinte urâte. Mi-am cerut scuze și am închis.

— Asta a fost tot?

— Atunci, da. Am vorbit cu Dudu, am mai citit un pic și pe urmă m-am culcat. Dar în zilele următoare m-am mai gândit la femeia care-mi răspunsese. Nu era tânără, îmi dădusem seama

după voce; aș fi vrut s-o sun și să-i mai cer o dată scuze. Dar nu știam cum s-o găsesc.

— Și ce-ai făcut?

Bunicul s-a îndreptat către telefonul de bachelită neagră aflat pe o măsuță lângă ușa de la bucătărie.

— Mi-am făcut un plan de bătaie.

— Ca la armată?

A râs.

— Cam așa. M-am gândit că probabil în noaptea aia mi-a scăpat degetul pe-alături și am greșit o cifră. Am calculat și erau patruzeci și patru de numere posibile. Dacă greșisem cumva două cifre se complica, erau peste șapte sute de numere posibile. Dacă greșisem trei cifre…

Cred că rămăsesem cu gura căscată. Deșteptăciunea bunicului mă lăsase fără glas.

— Dar am avut noroc. Greșisem o singură cifră.

A scos de sub telefon o foaie de hârtie în mijlocul căreia erau scrise mare și îngroșat, cu liniuțe între ele, cinci cifre. 2-5-6-4-9.

— Numărul lui Dudu, mi-a zis.

Sub ele se înșirau pe cinci coloane cifrele de la zero la nouă, unele tăiate cu dungi orizontale. Și în josul paginii, niște calcule încâlcite din care nu înțelegeam nimic, urmate de un „44“ mare și un „774?“. Iar pe margine erau desenate cu pixul tot felul de chestii: flori, păsărele, o căsuță, copaci. Astea m-au făcut să râd.

— Parcă-s desenele făcute de mine la școală. Tovarășa ar spune că nici tu n-ai fior artistic.

Am luat foaia și am răsucit-o pe toate părțile.

— Dar aici, zeroul ăsta de sub cifra doi, de ce l-ai tăiat cu un ics?

Celelalte fuseseră tăiate cu o singură linie.

— Păi, niciun număr de telefon nu începe cu zero.

Așa era. Mi-am întors ochii la foaie. Treiul de pe a patra coloană fusese încercuit cu roșu și începând de acolo cifrele nu mai erau barate. Într-un colț al foii scria tot cu roșu: 2-5-6-3-9. Părea foarte complicat.

— Și ai sunat la atât de mulți oameni?

Bunicul a dat din cap.

— Și ce făceai când îți răspundeau?

— Îmi plănuisem dinainte toate mișcările.

— Ca la șah?

— Cam așa. Când îmi răspundea un copil, o ceream pe bunica. Dacă-mi răspundea o femeie matură sau un barbat, o ceream pe mama, spuneam că și-a uitat ceva la biserică și-i rugam s-o cheme. Și mă orientam în funcție de ce-mi ziceau. Pentru că trebuia să-i aud vocea ca s-o recunosc.

A pus cu grijă foaia la locul ei de sub telefon și s-a așezat la masă. Degetele lui mângâiau ușor găinușele brodate pe șervet.

— Bine, fusesem convins de la început că locuiește singură. Răspunsese prea repede în noaptea aia și am presupus că avea telefonul la ea în cameră. Iar într-o casă în care locuiesc mai mulți, nu pui telefonul în camera bunicii. Nu, eram convins că fusese singură-n casă.

— Și după ce-ai dat de ea?

Bunicul s-a uitat în jur, de parcă ar fi auzit ceva. Poate musca, doar că o dăduse deja afară. Nu se grăbea să-mi răspundă.

— Păi… i-am spus cine sunt, mă rog, telefonul din noapte și restul. Că voiam să-mi cer scuze încă o dată.

— Și pe urmă v-ați întâlnit?

— Nu… nici vorbă. Am mai sunat-o din când în când. Treptat ne-am împrietenit, am început să vorbim despre noi, despre copii. Mi-a povestit cum a murit soțul ei, eu i-am povestit de boala bunică-tii. Băieții ei sunt în America de mult, îi e tare dor de ei. O mai sună câteodată noaptea. Însă foarte rar. Mai primește câte o scrisoare, rar și asta. Și are o nepoțică pe care n-a văzut-o decât în poze.

Bunicului păreau să-i lăcrimeze ochii și m-am gândit că era timpul să pună bucățile de ceapă tăiate mărunt în oala de pe foc.

— Așa am început să ne cunoaștem. La telefon. Abia mai târziu ne-am întâlnit.

Simțeam o ușoară gelozie. Și nu înțelegeam de ce, în fond, fusese un simplu joc. Ca la șah.

— E frumoasă?

— Ei, la vârsta asta nu mai vorbești de frumusețe. Și-a păstrat sufletul tânăr și plin de bunătate, și asta-i mare lucru.

— O să mi-o prezinți și mie?

— Poate mai încolo. E doar o prietenă cu care mă întâlnesc uneori.

Dar nu mi-a prezentat-o.

Apoi timpul a trecut, iar eu stăteam din ce în ce mai puțin cu bunicul în orașul vacanțelor, unde nu aveam atâția prieteni ca acasă și unde inventam povești despre oameni în loc să-i cunosc.

Și apoi bunicul a murit.

— L-a iubit Dumnezeu, zicea lumea fiindcă murise în somn, i-a dat o moarte ușoară și senină.

În seara de după înmormântare, pe ascuns, am căutat foaia pe care mi-o arătase bunicul cu ani în urmă. Era tot sub telefon. Am împăturit-o și am băgat-o în buzunar. Aș fi vrut să sun la numărul de pe foaie, dar nu îndrăzneam și am purtat-o mult timp cu mine. Într-o zi m-am hotărât, am format numărul și am așteptat. La celălalt capăt al firului a răspuns o voce blândă:

— Alo!

N-am avut curajul să continui și am întrebat la întâmplare:

— Familia Caragheorghe?

Vocea blânda a spus încet:

— Nu, ați greșit numărul.

— Mă scuzați.

Am pus telefonul în furcă.

Foaia o am și acum.

Numărul apelat este nealocat

Călin formă numărul Mirelei și ascultă cu o figură incredulă mesajul pe care-l auzise de zeci de ori în ultimele ore: „Numărul apelat este nealocat“. Scoase apoi din frigider singura bere rămasă, se uită în jur după desfăcător, dar nu-l găsi, așa că fixă de clanță marginea zimțată a capacului și, cu o mișcare de palmă pe care n-o mai exersase din anii studenției, desfăcu sticla. În drum spre canapeaua din sufragerie împinse cu piciorul ambalajul de la puiul Shanghai comandat cu o seară în urmă. Bău berea cu înghițituri lungi, apoi puse sticla goală pe podea, lângă celelalte, și îi privi balansul hipnotic, de pendulă în apă.

Mai sună o dată și se concentră asupra vocii din mesaj, care avea un ușor defect: „Numărrul apelat este nealocat“. Ce naiba… O companie cu mii de angajați are destule persoane cu voci plăcute și clare pentru înregistrarea mesajelor; n-ar pune o rârâită. Nu, trebuie să fie o farsă.

Bătăile din ușă – soneria nu mergea – îl scoaseră din amorțeală. Era Val, vecinul de palier, un lungan cu părul tuns periuță care venea la el când rămânea în pană de țigări. Sau de cafea. Sau bere. Sau orice. Și nu mai pleca. De obicei îl expedia

spunându-i că are treabă, dar acum simțea nevoia să discute cu cineva despre mesajul cu defect.

Val îl ascultă fără prea mare interes, luă telefonul și formă și el numărul.

— Ea e? Se uită la poza care zâmbea de pe ecran. Parcă mi-ai zis că e brunetă.

— Nu, de unde… Are părul castaniu deschis – de culoarea coniacului privit în soare.

Telefonul era pe *speaker* și ascultară amândoi mesajul.

— Nu mi se pare în neregulă.

Călin luă telefonul din mâna lui Val și sună iar.

— Ascultă r-ul.

Vocea spuse: „Numărul apelat este nealocat".

— Ți se pare. Ți-am zis, nu-i nimic în neregulă.

Val căută o scrumieră, o propti pe brațul canapelei și-și întinse picioarele pe măsuța joasă, relaxat ca și când ar fi fost la el acasă. Un ambalaj de pizza stătea gata să cadă de pe colțul măsuței, se aplecă și scoase ultima felie.

— Ar merge o bere la *diavola* asta, zise mușcând din ea.

Cu mâna cealaltă luă iar telefonul și derulă pe ecran ultimele numere apelate.

— Da' știu că ai sunat ceva azi. Când ați vorbit ultima oară?

— Ieri.

— Ești sigur? Nu văd niciun apel preluat ieri.

Călin dădu din umeri. Telefonul nu păstra decât un istoric de o sută de apeluri.

— V-ați certat?

— Nu.

— Poate n-a plătit și au deconectat-o.

— Nah, e atentă cu chestiile astea.

— Ai căutat-o pe e-mail sau…

— Îți dai seama. De ieri o caut întruna.

Val termină felia de pizza și se șterse pe pantaloni, apoi își pipăi buzunarele după brichetă.

— Înseamnă că și-a schimbat numărul și ți-a făcut pa-pa.

Călin îi aruncă o privire ofensată.

— Nu înțelegi. Nu ne-am certat. Am făcut planuri de vacanță pentru când se întoarce. Mai are o lună și termină stagiul, iar disertația poate s-o susțină la toamnă. Mi-a zis și zborul cu care vine. În ultima săptămână din iulie mergem în Croația, am căutat deja hoteluri pe net.

Val luă o țigară din pachetul de Marlboro lăsat pe măsuță, o aprinse, apoi se uită la sticlele goale de pe podea.

— Mai ai vodca aia?

Călin pufni, dar scoase din bar sticla de vodcă, în care mai rămăseseră doar două degete pe fund. Val o dădu pe gât dintr-o înghițitură și se șterse la gură.

— Nu sunt destul de beat pentru iubirea ta mediocră. Romantică și mediocră.

Așeză sticla goală lângă cele de bere, apoi se răzgândi, o puse deoparte, iar pe celelalte le alinie una după alta, în șir indian.

— Asta e, pizdulicea ți-a dat papucii. N-a avut curaj să ți-o spună în față și acum s-a dat la fund.

Călin încercă să zică ceva, dar Val îl întrerupse:

— Asta-mi aduce aminte de un tip care s-a întors acasă de la muncă și a găsit un *post-it* lăsat de nevastă-sa pe capacul de la budă: „Pa, am plecat în State“. Scoase un hohot ca un nechezat. Auzi, pe capacul de la budă! Cred că mi-ar fi plăcut de ea.

Cu țigara în gură, se duse să se uite în frigider, apoi în barul în formă de glob pământesc.

— În casa asta nu mai e nimic de băut? Romantismul îmi face o sete cumplită.

— Ascultă-mă. Călin vorbea răspicat, ca și cum se adresa unui copil. Noi-nu-ne-am-cer-tat.

Val oftă și lovi cu vârful bocancului ultima sticlă de pe covor, care se înclină, o lovi pe cea de lângă ea, care o lovi pe următoarea; dar aceasta căzu într-o parte și întrerupse mișcarea.

— Ah! Nu-mi reușește niciodată. Mereu se întâmplă ceva. Și când te gândești ce fac unii. Chiar azi am văzut pe net un tip care cânta *Flautul fermecat* la sticle de bere. Dă-mi laptopul și-o să-ți arăt.

Călin îi aruncă o privire sumbră și se ridică să adune sticlele golite.

— Lasă-le, zise Val, le iau la mine să exersez. Am văzut cum face tipul ăla. Aș putea deveni celebru.

— Mai bine ți-ai căuta ceva de lucru.

Val nu-i răspunse, scoase o pungă de plastic din buzunar și înghesui sticlele goale în ea.

— Ai fi putut să le speli măcar. Duse punga la nas și se strâmbă. Nu-mi place berea stătută, are miros de măicuțe moarte. Și dacă mă vede careva spălându-le, o să creadă că sunt bolnav incurabil. Da-mi închipui că trebuie să fie uscate ca să-mi reușească *Flautul fermecat*.

Se așeză pe canapea lângă Călin.

— M-a impresionat tipul ăla, să știi. Hai să ți-l arăt.

— Termină, ți-am zis că n-am chef.

Val luă de pe măsuță un dosar și-l răsfoi într-o doară.

— Rahat! Cine se uită la reclame pentru mașini de tuns iarbă?

Își trecu palma pe cap, mângâindu-și, într-un gest devenit deja tic, părul tuns periuță.

— Dă-mi niște bani și cumpăr o sticlă de coniac.

Călin ridică din umeri a lehamite, dar scoase o bancnotă din buzunar. Val o luă și, înainte să iasă, se duse în bucătărie, dădu un picior într-una din cutiile de carton înșirate pe jos, auzi clinchetul de vase, apoi deschise dulapul și se uită la farfuriile și paharele de plastic.

— Da’ cât îți trebuie, frate, să-ți despachetezi catrafusele? Te-ai mutat de mai bine de-o lună.

Nu primi niciun răspuns. Călin stătea cu telefonul lipit de ureche și în aceeași poziție îl găsi când se întoarse.

— Gata, am luat Zaraza. Sper că nu te așteptai la Courvoisier de banii ăștia. Acum ar mai trebui cafeaua și trabucul. Da’ merge și Marlboro. Uite pahare de la mine și fii atent, le-am spălat. Incurabil, ce mai…

Desfăcu sticla și turnă în cele două pahare. Ridică unul, îl privi în lumină, apoi îl dădu pe gât.

— Hai, bea. Pentru tine l-am luat. Eu prefer vodca, dar aia nu-i castanie în lumină. Când o să terminăm sticla asta o să fii curățat de toate iubirile răsuflate.

— O să fiu curățat și-atât.

Val mai turnă câte un pahar.

— Simți cum alunecă pe gât? Fiecare picătură are povestea ei, care te așteaptă s-o descoperi. Scoase un fluierat de admirație. Băi, sunt un geniu! Ai putea folosi chestia asta într-o reclamă.

Călin nu-i răspunse și băură în tăcere pahar după pahar. Lumina care traversa fantele jaluzelelor verticale se estompa treptat, lăsând camera în întuneric și colorând coniacul în nuanțe sumbre.

Într-un târziu, Călin zise cu voce încleiată:

— Poate ar trebui s-o sun de pe al tău. Să văd dacă mesajul se aude la fel.

Luă telefonul de la Val și formă numărul Mirelei, iar vocea de pe *speaker* spuse cu dicție perfectă: „Numărul apelat este nealocat". Scoase un geamăt și puse capul pe canapea.

Val scurse ultimele picături în paharul lui, le bău, așeză paharul pe masă, încercă să bage sticla în buzunar, dar se lovea de telefon, ciudat, nu-și amintea să-l fi pus acolo, îndesă totuși sticla peste el și-și întinse picioarele pe măsuță periculos de aproape de pahar.

Călin tresări în somn când telefonul lui Val sună pe acordurile din *Stuck In A Moment*, ciocnindu-se la fiecare vibrație de sticla de coniac. Val vru să răspundă, nimeri întâi sticla, care se rostogoli pe măsuță și se lovi de pahar.

— 'Tu-ți morții mă-tii…

Se uită la cioburile împrăștiate pe jos, apoi la Călin, care se așezase mai bine pe canapea și scotea un sforăit ușor. Efortul de a strânge cioburile i se păru inutil și se lungi pe partea liberă de canapea, cu laptopul lui Călin sub fund. Stătu așa până îi amorți un picior; atunci se ridică și dădu laptopul la o parte, apoi se răzgândi și-l luă să caute videoclipul cu *Flautul fermecat* cântat la sticle goale. Nu-și amintea numele tipului și nu mai găsi videoclipul, se uita aiurea pe ecran și, așa, la întâmplare, tastă pe Google numele văzut pe telefonul lui Călin: Mirela Toma.

Privi fără grabă câteva figuri de pe Facebook: una brunetă, alta cu părul cărunt adunat într-un coc în vârful capului, o șatenă cu mutră înțepată fotografiată cu Tour Eiffel pe fundal, apoi altele și altele. Erau prea multe. Se întoarse la Google și căută mai jos pe ecran. O avocată destul de controversată. Șatenă și ea. Câteva studente. O profesoară despre care elevii comentau că are picioare groase. O tipă care câștigase la tombolă două bilete pentru finala *Champions League*. Se încruntă. Câtă nedreptate… De ce să câștige o tipă? Un alt link îi atrase atenția: „Românca accidentată pe trecerea de pietoni din centrul Barcelonei a decedat la spital“. Văzu apoi și poza: o fată cu zâmbet blând, cu un păr castaniu care-i cădea în valuri pe umeri. Înainte să citească articolul se uită la dată: trecuse mai bine de un an.

Lăsă laptopul deoparte și-și aprinse altă țigară. În întunericul din cameră – ecranul laptopului intrase în program de *autosave* – vârful de jar al țigării decupa un labirint de tăceri.

Într-un târziu, luă telefonul lui Călin și formă numărul. Vocea spuse: „Numărrul apelat este nealocat“.

Frunze pe talpă

Nu se văzuseră de o sută șapte zile; o sută opt, dacă punea la socoteală și ziua plecării, acea sâmbătă în care se sculaseră amândoi la patru dimineața, băuseră cafea slabă cu puțin lapte și apoi se despărțiseră.

Nu-l condusese la aeroport și nici acum, când el se întorsese doar pentru câteva zile, nu-l așteptase.

— Ți-am pus lucrurile în sacoșele alea, zise Ioana și arătă cu un gest vag către ușa întredeschisă a dormitorului.

Suna ca o invitație, însă Costi nu părea să-și dea seama, privirile lui alunecau distrate prin cameră și Ioana se întrebă dacă observă schimbările: ficusul care mai avea doar două frunze, îngălbenite și gata să cadă; lipsa scrumierelor; canapeaua de culoarea vișinei putrede, care lui i se păruse indecent de scumpă – o cumpărase imediat după plecarea lui, dorind parcă să-i facă în ciudă. Sau să se consoleze.

— O să mă uit imediat la ele, zise Costi. Cred că, în afară de jacheta de piele întoarsă, nu merită să mai iau nimic; poate doar raiații kaki.

Stăteau amândoi în picioare în sufrageria ordonată. Prea ordonată, se încruntă Ioana, o dădea de gol că e singură.

— Vrei o cafea? îl întrebă ca să scape de dezordinea din gânduri.

El consimți cu o mișcare din cap și o urmă în bucătărie. Ioana își făcu de lucru cu filtrul, cu spatele la el, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor. Costi luă ceștile de cafea din dulap și le puse pe masă, apoi se duse la frigider și scoase cutia cu lapte. Se opri însă înainte de a turna și în cea de-a doua ceașcă și o întrebă:

— Bei tot cu lapte?

Ea dădu din cap și Costi turnă puțin lapte în ceașca ei, apoi puse cutia la loc pe raftul din frigider și își aprinse o țigară.

— Cum îți place acolo? îl întrebă Ioana gândindu-se că de o sută șapte zile nu mai fumase nimeni în casă.

Ar fi vrut ca vocea să-i fie calmă și clară, să nu-i trădeze nesiguranța; și tocmai de aceea vorbea prea tare.

— E bine, m-am obișnuit.

Răspunsul lui nu lăsa să se vadă dacă îi simțise încordarea. Poate credea că vorbește mai tare ca să acopere bolborositul filtrului de cafea.

— Și ăia de la firmă sunt foarte OK, continuă el, managerul de proiect e super. Suntem patru nou-veniți în echipă: eu, un indian, un ceh și o bulgăroaică, și fiecare avem deja modulul nostru, totul e clar delimitat, nu ca la amețiții ăștia de aici, unde nu știai cine ce a greșit și înnebuneai la *debugging*.

Ioana se aplecă să ia o frunză de pe jos și văzu alta lipită de talpa ghetelor lui Costi. Aruncă frunza la gunoi și-și aminti de alte ghete – de fată însă – cu frunze și pământ umed lipite de tălpi, dintr-o seară de primăvară de anul trecut.

Mergeau la Snagov la o petrecere a firmei lui, plecaseră prea târziu și Costi conducea grăbit ca să nu întârzie la întâlnirea cu noul manager pe Europa. Intraseră pe un drum lăturalnic de care-i spusese un coleg – așa evitau aglomerația – și atunci au văzut-o pe fată: fugea către mașină și striga ceva, nu auzeau ce, fiindcă radioul era dat prea tare și geamurile închise. După ea veneau trei tipi, doi au apucat-o de brațe și au tras-o spre pădure, altul avea ceva în mână, poate un cuțit, fata striga și fața ei era albă de spaimă, Costi a încetinit puțin, părea că vrea să oprească, totul se petrecea prea repede, fata striga afară și Ioana țipa înăuntru, nu opri, îi zicea, Costi a accelerat și i-a lăsat în urmă pe cei patru. Apoi drumul a cotit la dreapta și nu i-au mai văzut.

Cafeaua era gata, Ioana o turnă în cești și, cu tava în mână, porni spre sufragerie. Costi o urmă vorbind în continuare despre punctele forte ale organizării din firma canadiană.

— Și orașul cum e? îl întrebă încercând să nu se uite la frunza lipită de talpa ghetei lui.

— Hmm, se opri el parcă nedumerit de întrerupere. N-am vizitat cine știe ce, n-am avut timp. Pare OK, dar printre zgârie-norii ăia e un vânt de-nnebunești. Și chestia nasoală e că acolo nu poți fuma deloc în clădiri. La muncă, vreau să zic. Trebuie să cobori și să fumezi pe stradă. Și acolo te omoară *windchill*-ul, mai că-ți vine să te lași. De fapt, am început să fumez mai puțin. E caraghios să vezi la oră fixă, când sunt pauzele, pâlcuri de oameni zgribuliți care ies să fumeze în fața clădirilor ălora înalte, să-i vezi cum trag repede din țigară și fug înapoi.

Avea obiceiul ăsta să nu răspundă la întrebări, cu el nici nu-ți dădeai seama când ajungeai să vorbești despre cu totul

altceva decât ce te interesa. Înainte se învățase să conducă discuțiile cu el prin întrebări subtile, care să nu-i dea impresia că-l trage de limbă, dar acum pierduse priceperea asta și se temea să nu pară curioasă. Sau disperată.

Petrecerea începuse și ei s-au strecurat pe furiș, Costi era tăcut, prea tăcut, nici laudele directorului când l-a prezentat noului manager nu l-au făcut să răspundă mai mult decât monosilabic, ce-i cu tine, l-a întrebat unul dintre colegi, parcă ai înghițit o cămilă și ai făcut indigestie, chiar am indigestie, mi-e greață, i-a zis el și a ieșit pe terasă. Tocmai la timp ca să-l vadă pe colegul lor Vali coborând grăbit din mașină și deschizând portiera din dreapta, de unde a apărut clătinându-se fata cu fața albă. Nici nu știți ce-am pățit, Vali vorbea agitat din cale-afară și toți s-au repezit în jurul lor, curioși. A continuat cu gesturi largi care mimau întâmplări nemaivăzute, apoi a luat-o pe fată pe după umeri într-un gest protector, ce noroc că el are întotdeauna în mașină spray paralizant, dar efectul nu e imediat, a zis cineva, da, adevărat că le-a tras câțiva pumni înainte. Acum poate spune orice, s-a gândit Ioana, toți îl cred, e eroul zilei. Fata umbla după el ca un cățeluș recunoscător, iar ghetele ei lăsau peste tot urme de pământ umed și frunze. Abia mai târziu și-au dat seama că nu înțelegea nimic din discuțiile lor, o daneză care venise să fotografieze cuiburile de berze și se rătăcise de prieteni, *birdwatching*, așa se numește chestia asta, a spus nevasta mai în vârstă a unuia dintre directori, ce nebunie, să umbli aiurea pe coclauri să-ți taie ăștia gâtul, ce noroc a avut fata asta cu Vali că a trecut la timp și n-au apucat să-i facă nimic, mai rar așa noroc.

— La Niagara ai fost? îl întrebă uitându-se la fumul încolăcit al țigării lui.

— Nu, n-am avut timp. Și în plus, lumea zice că-i mai frumos vara. Sau toamna.

Tăcură și liniștea dintre ei se umplu cu zgomotele blocului. O ușă trântită pe scară, televizorul dat prea tare la vecina de dedesubt, o bormașină undeva, la etajele de sus, care se auzea în răstimpuri.

— Canadienii spun că toamna e superbă la ei, mai ales în octombrie, când frunzele au toate nuanțele posibile de galben, ocru, portocaliu și roșu. Atunci trebuie să te plimbi prin pădure. Costi dădu din umeri. Iar eu am ajuns la sfârșitul lui noiembrie, când nu mai era nicio frunză și am tras un frig crâncen toată iarna.

— Te-ai gândit să-ți prelungești? întrebă Ioana, ca să evite o nouă discuție despre clima canadiană. Sau despre păduri.

— Păi… da, m-am gândit.

Observă și el frunza lipită de talpă, o luă cu două degete și o puse pe farfuriuța de cafea pe care o folosea pe post de scrumieră.

— Managerul e foarte mulțumit de mine, chiar mi-a zis că o să ceară prelungire de contract ca să mai stau doi ani. Și oricum după un an pot să fac cerere de rezidență permanentă și, cu un job ca al meu, toată hârțogăraia merge repede. Pe urmă, după alți trei sau patru ani, poți să ceri cetățenia.

Își aprinse încă o țigară și se lăsă pe spate.

Mai târziu, după ce fata și-a revenit din spaimă, a zis ceva despre mașina care trecuse pe lângă ea fără să oprească, o mașină albă, *a white car*, repeta întruna, *a white car*, s-au uitat

unii la alții, toți aveau mașini albe de la firmă, toți veniseră cam la aceeași oră, apoi privirile s-au întors către ea și Costi, ei fuseseră ultimii, ei veniseră pe scurtătura de care le zisese Vali. Costi a negat, nu, n-au văzut nimic, poate au trecut prea devreme, o fi fost altă mașină, sunt atâtea mașini albe, apoi a schimbat vorba, dar ce bun e sprayul paralizant, o să-și ia și ei, da, au mai zis și alții, o idee bună, Ioana n-a comentat, ce rost avea să spună că ei aveau unul nou în torpedou? Petrecerea a fost un succes, cu Vali în centrul atenției, cu fata din Danemarca râzând veselă și, din când în când, aruncând priviri furișe și întrebătoare către ei.

Pe drumul de întoarcere, în mașina albă, n-au pomenit întâmplarea cu fata. Și nici mai târziu, în apartamentul lor în care ficusul – unul din puținele lucruri aduse de Costi când se mutaseră împreună – se ofilea treptat.

— E drăguță bulgăroaica? întrebă Ioana, dar regretă imediat văzându-l cum dă din umeri și se uită cu coada ochiului la ceas.

Se ridică apoi și merse în dormitor să aducă sacoșele.

Pașaportul de pe pian

1

Carla puse laptopul pe masa din bucătărie și începu să tasteze cu o singură mână, în timp ce în cealaltă ținea mai mult de decor sandviciul abia început. De aproape două săptămâni, doar asta făcea: studia profilul de Facebook al femeii, prietenii, pozele, preferințele – nimic rău, în fond, femeia nu-și pusese profilul pe privat.

Tresări când auzi cheia în ușă și se ridică să ducă laptopul în camera ei. În drum aruncă o privire fugară spre ceasul de perete cu limbile în formă de cuțit și furculiță, un obiect antediluvian din zilele de studenție ale tatei: era șapte și un sfert.

— Așa înveți tu, cu ochii-n calculator?

— Am de făcut un referat la biologie, căutam ceva pe Internet.

Se apropie de tata și se alintă un pic. O tactică bună pentru a-i distrage atenția.

— Știi că lui Gabi i-au făcut părinții card de credit, deci se poate și până-n optișpe ani.

— O să mă interesez.

Tata îi dădu la o parte cu un gest mângâietor șuvița care-i cădea în ochi, însă telefonul mobil începu să-i cânte din buzunar *Like a Rolling Stone* și ieși repede din cameră. Carla se strâmbă pe la spatele lui, apoi, când îl văzu că se întoarce, își reluă figura de fetiță cuminte.

— Am puțină treabă, vrei ceva de la chinezesc?

— Nu.

Îl urmări bosumflată cum iese zornăind cheile de la mașină. Astea erau momentele în care simțea că-l urăște, da, asta simțea, îi spusese și lui Gabi, dar ea n-avea cum să-nțeleagă, în astfel de momente se liniștea uitându-se pe profilul de pe Facebook al femeii, „o prostie“, spusese Gabi, „nici n-o cunoști, măcar astea cu care se întâlnește acum sunt femei despre care poți afla tot ce vrei, pe când aia…“.

Starea de nervozitate îi creștea, mai avea de așteptat cel puțin o oră, așa că se așeză pe canapea și luă din nou vechiul compendiu de geologie în care găsise, cu doar două săptămâni în urmă și absolut întâmplător, scrisorile. Nici acum nu înțelegea cum de rămăseseră acolo atâția ani. Zâmbi răutăcios: tare des îl deschide tata. Și totuși e ciudat, foarte ciudat. Iar mama, oare-o fi știut? Scrisorile erau vechi, dinainte să se cunoască părinții ei și oricum nu mai conta. Arătau ca niște ciorne, pline de ștersături și mâzgăleli, tata nu le-ar fi expediat niciodată în forma asta. Poate le copiase și le trimisese pe urmă, cine știe? La început a vrut să-l întrebe, dar de fiecare dată parcă i se opreau cuvintele în gât – nu putea. Cel care le scrisese era prea diferit de tatăl ei care o certa mereu că-și lasă lucrurile împrăștiate peste tot prin casă, că nu învață suficient la matematică sau că-și pierde timpul pe Internet. Până la urmă i le arătase lui Gabi, ele n-aveau secrete și împărțeau totul, până

și dragostea pentru Jimmy. Mă rog, nu că el ar fi răspuns cumva.

Luă prima scrisoare, mângâie ușor hârtia pe care n-o atinsese nimeni atâta timp și o citi din nou.

București
Aprilie 1987

Iubirea mea, dragostea mea,

Mi-e tare dor de tine. Nu știu cum am rezistat luna asta fără niciun fel de vești. Și cu toate zvonurile și vorbele spuse și nespuse… De ieri, de când am vorbit cu ai tăi, am reînceput să sper. Nu prea știu ce, dar o să mă gândesc mai târziu și o să fac planuri. Acum știu că mă iubești și că nu m-ai uitat. Știu că dragostea noastră nu s-a terminat. Nici nu avea cum. Nu se putea termina. Ce am trăit noi a fost altceva, deosebit, frumos, ne-a avântat în înalturi. Nu vreau să cad de acolo. Nu vreau să vorbesc la trecut. Ieri, când am fost la tine acasă, eu îi spun și acum tot la tine acasă, mi-am amintit pas cu pas de noi: scările pe care le urcam, sunetul scârțâit al soneriei, descălțatul la ușă, ceașca ta de cafea cu maci roșii, Lexa lătrând pe lângă noi. Și mârâind la mine. Mi s-a pus un nod în gât și nu mai puteam vorbi. Dar lasă că nici ai tăi nu erau mai tari.

Însă nu vreau să-ți spun lucruri care să te descurajeze, să lăsăm tristețea pentru altă dată. Ai tăi mi-au zis că ești bine. Însă mi-e imposibil să-mi imaginez viața ta acolo, ce faci, ce zici, cu cine ești, unde. Prea multe întrebări și niciun răspuns. Cât de greu trebuie să-ți fie singură printre străini! Cum de nu mi-am dat seama ce voiai să faci, cum de n-am simțit! Probabil tu de mult te

gândeai la plecarea asta. Câtă lipsă de pătrundere din partea mea! Ultima noastră seară, de unde să știu că era ultima? Ce-aș fi făcut dacă știam? Aș fi încercat să te conving să rămâi, să te întorci?

Iar îți reproșez, când de fapt ar trebui să-ți spun că acum te iubesc mai mult, te respect pentru tăria ta. Tu ai avut voință, ai vrut să lupți pentru viitorul tău, pentru visul tău. Și ai avut curajul să pleci spre ceea ce-ți doreai. Să nu te lași copleșită, înfrântă, mergi mai departe, continuă-ți visul!

Te rog însă, răspunde-mi la scrisoare, îmi lipsești atât de mult, îngrozitor de mult, mă uit în jur și tot ce mă înconjoară este plin de tine, de vocea ta, de râsul tău, și simt că nu mai pot respira aerul gol de tine. Mi-e atât de dor de atingerea ta, mâinile mele pe mâinile tale, părul tău pe obrazul meu, buzele tale…

Răspunde-mi, răspunde-mi!

Te iubesc
Te iubesc
Mihai

Pe spatele foii era mâzgălit de mai multe ori, cu literele ascuțite și oblice ale tatei, un nume de fată: Alida Cocora. O singură dată, într-un colț, mâna scrisese altfel: Alida Popescu. Da, numele lor. Carla Popescu, Mihai Popescu. Doar ei doi, mama murise cu trei ani în urmă.

„Cam siropoasă. Și credeam că doar fetele fac asta“, zisese Gabi când văzuse mâzgăliturile de pe foaie. În clipa aia regretase că i-a arătat-o.

Trecu la următoarea scrisoare.

București
Mai 1987

Iubirea mea,

Sunt plin de speranță, cred că am aranjat și în curând voi fi lângă tine. În sfârșit o să se termine chinul ăsta nesfârșit, o să te pot atinge, o să te mângâi. Nu mai pot dormi de dorul buzelor tale, vreau să le simt căldura și dulceața. Vreau să aud vocea ta, spunând nimicuri și vorbe de iubire, cântând în baie sau în timp ce te piepteni. Mi-e dor de degetele tale care iubesc atât de tandru și cântă dumnezeiește. Ieri am ascultat Poloneza *de Chopin, cea de la concursul tău, nici nu știu ce-ai făcut la concurs, ai tăi erau așa de zăpăciți când i-ai sunat și n-au înțeles.* Poloneza *asta e divină, mă face să mă simt aproape de tine, cu fiecare sunet, cu fiecare notă. Iar la final aproape am plâns. Mi se părea că m-am despărțit din nou de tine, că te-am pierdut din nou.*

Azi însă pot s-o ascult, cu speranța cea nouă, oricum în două luni o s-o aud cântată de tine. N-am cum să nu reușesc. (Fraza următoare era tăiată cu două linii groase, dar Carla deslușise literele.) *O să plec într-o excursie în R.D.G. și de acolo găsesc eu un mod să trec dincolo, la tine.*

Te iubesc atât de mult, te iubesc și abia aștept să te țin în brațe, să fac dragoste cu tine.

Iubirea mea, pe curând.

Mihai

„Ce nașpa!“, spusese Gabi după ce citise scrisoarea. „Dar eu nu pot să sufăr muzica clasică, îmi dă stări de angoasă. O fi

pianistă. Și tu chiar nu știai nimic?“

Dăduse din umeri.

„Parc-am auzit, așa, vag, c-a avut o iubită care a fugit în străinătate când erau studenți, dar n-am dat atenție. Iar tata nu e genul care să povestească.“

București
Iulie 1987

Iubita mea,

Nu știu nimic de tine de atâta timp, este o veșnicie de când ai plecat și nu te-ai mai întors, este un iad nesfârșit. Cutia de scrisori a ajuns să mă obsedeze și în vis, mă văd deschizând-o și scoțând o scrisoare de la tine, dar când s-o citesc se descompune, se dezintegrează în bucăți și mă trezesc în aceeași disperare. Și telefonul care nu sună...

N-am reușit. Nu mi-au aprobat pașaportul, probabil cineva le-a zis de tine. Iar acum e atât de greu, bănuiesc pe toată lumea, mă gândesc cine putea să mă toarne.

Nu știu cum mai pot trăi fără tine, fără speranța să te văd, să te aud, să te ating. Toată lumea a plecat în vacanță, eu am lăsat câteva examene pentru toamnă, n-am fost în stare să mă concentrez. Am sperat până în ultima clipă c-o să reușesc să vin la tine. Mă simt pierdut, nu știu ce să fac. Nu știu cum să aflu ceva despre tine. Ai tăi mi-au zis că nu i-ai mai căutat nici pe ei, dar că a sunat telefonul de câteva ori și apelul s-a întrerupt înainte să audă cine era. Ei cred că ai fost tu.

Mi-e foarte dor de tine, mă gândesc pe ce străzi mergi, ce copaci vezi, ce păsări asculți. Aș vrea să fiu una din păsările alea,

să pot zbura către tine, să n-am nevoie de pașaport ca să plec, să n-am nevoie de viză, de bani, de lucruri banale și concrete. Dar nu sunt pasăre și nu pot decât să mă întorc în deșertul camerei mele și să stau.

Mă întreb dac-ai primit scrisorile mele. Nu pot să cred că nu mi-ai răspuns nimic.

Scrie-mi, te rog, dă un semn. Scrie-mi.

Te iubesc.

Mihai

„Mda, era tare aiurea pe vremea aia.“ Gabi își învârtea o șuviță pe deget. „Ia gândește-te cum ar fi dacă Jimmy și-ar șterge profilul de pe Facebook și n-ar mai intra pe *chat*. Coșmar!“

București
Octombrie 1987

Iubita mea,

Mi-am pierdut speranța să te mai aud, să te mai văd. Nici nu știu dacă te mai pot numi iubita mea. A trecut atâta timp... Ieri m-am întâlnit cu tatăl tău. Era să nu-l recunosc, arăta teribil de îmbătrânit. Iar eu m-am obișnuit să trec pe stradă fără să mă uit la oameni, fără să văd pe nimeni. Dar Lexa era cu el, a sărit pe mine și a început să mă lingă pe față. E prima dată când face asta, știi cum mârâia la mine. Înainte era geloasă, dar acum e și ea tristă, parcă te căuta pe lângă mine. Tatăl tău mi-a zis că vorbiți foarte rar, că ești bine. Mi s-a părut că-mi evită privirea.

N-am îndrăznit să-l întreb dacă ai zis ceva de mine. Ce putea să-mi răspundă? Dacă ai fi vrut, m-ai fi sunat tu până acum. Tăcerea ta îmi confirmă cele mai întunecate gânduri.

Sunt descurajat. Sunt trist. Nu pot să cred că povestea noastră, iubirea noastră se încheie așa. Fără un cuvânt, fără un adio. Că în viața ta cea nouă n-ai avut loc pentru iubirea noastră. Că nu făcea parte din visul tău. Mă gândesc la seara dinaintea plecării tale, când repetai Poloneza *de Chopin cu pașaportul pe pian. Ai cântat atât de frumos… Probabil a fost modul tău de a-ți lua adio de la mine. Mă întreb la ce pian cânți acum.*

N-o să-ți mai scriu. Îți doresc numai bine, o viață frumoasă și fără regrete.

Mihai

Puse la loc scrisorile în compendiul gros și se întoarse pe canapea cu laptopul în brațe. Mai avea de așteptat cel puțin jumătate de oră. O căutase într-o doară, în fond, putea să nu fie pe Facebook, putea să-și fi schimbat numele sau să aibă un pseudonim. Dar o găsise de prima dată. La început nu-i plăcuse. O femeie între două vârste, care n-avea legătură cu imaginea ei despre fata pe care tata o iubise atât de mult. Destul de slabă, cu riduri la colțul ochilor, îmbrăcată sport în aproape toate pozele. Nu era o cochetă. Chiar se întreba dacă tatei i-ar mai plăcea de ea acum, el, care umbla numai cu femei moderne și elegante. Împreună cu Gabi îi cercetase toate postările, mai noi și mai vechi, prieteni, poze. Aflase tot felul de lucruri despre ea, dar erau și atâtea pe care nu le aflase. Femeia nu-și trecuse starea civilă. Și totuși, după îndelungi discuții cu Gabi, ajunseseră

amândouă la concluzia că e singură; și nici copii nu are – ar fi găsit ele ceva, un semn, o poză. După câteva zile Gabi se plictisise, „toate comentariile astea în franceză mă obosesc, profa ar cădea pe spate să vadă cum stai cu dicționarul la capul patului“, dar ea continua să caute tot mai multe informații despre femeia de pe Facebook. Și treptat începuse s-o simpatizeze. Nu era o pianistă celebră, cum se așteptase după ce citise scrisorile, ci profesoară de muzică la un liceu din Montréal. Și avea mulți elevi în lista de prieteni. Asta era într-adevăr o chestie, la ele la școală profesorii nu se înfrățeau cu elevii pe Facebook. Nu-și dădea seama ce-i place la ea. Poate comentariile cu un umor fin, o ironie un pic tristă. La fel ca a tatei. Poate pozele și videoclipurile care arătau o persoană atentă cu cei din jur, prea puțin preocupată să se pună în valoare. Înregistrări cu elevii, greu a găsit ceva interpretat de ea. Și atunci a simțit un fior nedeslușit. *Poloneza* de Chopin. A ascultat-o de câteva ori, încercând să și-l imagineze pe tatăl ei atunci, cu ani în urmă, într-o seară care avea să fie ultima lor seară. Dar Gabi, care butona încruntată la laptopul de care se despărțea doar în somn, i-a împrăștiat fără menajamente emoția: „Dar tu nu vezi că Chopin a compus aproape douăzeci de *Poloneze* pentru pian? Ia uită-te aici…“. Pusese degetul pe ecran, unde pagina de Wikipedia dădea informații detaliate. „De fapt, unele s-au pierdut, dar tot mai sunt vreo paișpe sau… mă rog, nu contează, sunt multe. Și în scrisori nu spune despre care-i vorba.“ Logica era de partea ei, n-avea rost s-o contrazică, dar a continuat să asculte din când în când *Poloneza „Eroica“* de Chopin, interpretată de femeia de pe Facebook. Și să-i privească degetele, așa cum tatăl ei i le privise cu mulți ani în urmă.

Într-una din seri, tata a surprins-o în timp ce asculta și a întrebat-o oarecum ironic: „De când ai trecut pe muzică clasică? Parcă vă dădea angoase“. I-a răspuns ceva la întâmplare, dar pe furiș căuta un semn, orice semn pe fața lui. Nu l-a văzut. Poate Gabi avusese dreptate sau poate semnul nu se arăta așa ușor sub masca lui de ironie tristă.

Se uită iar la ceas: un sfert de oră.

În toate căutările ei nu se gândise nicio clipă la ceva concret. Până când o remarcă întâmplătoare a lui Gabi o îngrijorase. Ce s-ar face dacă femeia n-ar mai intra pe Facebook? Cum ar mai da de ea? Așa că se hotărâse să facă ceva. În fond, pe Facebook era simplu. La început se gândise să intre pe profilul tatei – el își uita de multe ori laptopul deschis – și să-i dea *add*. Dar parcă nu-i venea. O împiedica un fel de loialitate, un sentiment ciudat, de care nu-și dăduse seama până acum, dar care se adunase treptat din fărâme de iubire și durere, din momente în care credea că-l urăște, din zâmbete și tăceri. Mai bine s-o facă în numele ei. „Nu te băga“, zisese Gabi, și poate avea dreptate. „Dacă tatăl tău ar fi vrut să dea de ea, avea tot timpul după ’89. În fond, ai tăi s-au căsătorit mai târziu.“ Poate. Dar nu făcea nimic rău. Dorea doar s-o cunoască. Și să afle: dacă tata îi trimisese scrisorile; dacă ea le primise; de ce nu-i răspunsese. Poveștile trebuie să aibă un final, nu pot rămâne agățate în vid. Și mai voia să afle dacă… dacă l-a iubit.

Femeia intra pe Facebook cam la aceeași oră în fiecare zi, probabil avea o pauză pe la prânz. Diferența de fus orar o încurcase puțin la început, dar acum se lămurise. Când venise de la școală îi dăduse *add* pe Facebook și apoi îi trimisese un mesaj. O seară întreagă se gândise ce să-i scrie în mesaj, numele ei n-avea cum să-i zică ceva, așa spusese și Gabi, nume mai

banal ca Popescu nu există. La început voise să-i scrie toată povestea cu scrisorile, dar treptat a scurtat-o, până a ajuns la o singură întrebare: „La ce pian cânți acum?“. A tastat-o cu degete tremurătoare și apoi a apăsat ENTER. Era suficient ca ea să-și dea seama.

Se uită nervoasă la ceas, opt și un sfert, femeia putea intra pe Facebook în orice moment, la ea era unu și un sfert, simțea cum îi transpiră palmele, nici când se întâlnise cu Jimmy nu fusese atât de emoționată, în josul ecranului vedea că Jimmy a intrat pe *chat*, nu se putea concentra, telefonul mobil suna, dar nu-l băgă în seamă, tocmai apăruse o notiță mică: „Alida Cocora ți-a acceptat cererea de prietenie“. Și apoi nimic. Niciun răspuns la întrebare, poate n-a înțeles și a crezut-o o fată necunoscută, degetele ei lăsau urme de transpirație pe taste, dar ce făceau acum degetele care cântaseră atât de frumos *Poloneza* de Chopin, Jimmy îi scrisese un mesaj pe *chat* „Hello, de ce nu-mi răspunzi“, ecranul devenise un amalgam de culori care-i jucau în ochi, nu mai deslușea nimic, ba da, deodată o notiță mică: „Alida Cocora ți-a trimis un mesaj“.

2

„O seară ratată“, se gândi în timp ce descuia ușa biroului. Știuse de la început că e o aventură fără viitor, dar nu se așteptase ca Berta să-și arate adevărata față atât de repede. Probabil că n-ar mai trebui să se ambaleze cu femei atât de tinere. Deschise laptopul și-și aprinse o țigară. Devenise o rutină să apară aici serile, ordinea din birou îi atenua senzația de dezorganizare pe care o simțea tot mai mult în viața personală.

Împinse la o parte schițele pentru proiectul de refacere a unei micuțe biserici sătești. Nici un proiect mare în ultima perioadă, doar cârpeli, renovări, lucrări pe care altădată le-ar fi dat terților, dar cu care acum se menținea pe linia de plutire. „Nu-mi vorbi de criză“, spusese Berta când el se strâmbase la sugestia unei vacanțe romantice în Thailanda. Doar ei doi. Probabil și Carla ar fi fost bucuroasă să rămână singură câteva zile. Să facă ce vrea. „Schimbă și tu profilul firmei, orientează-te, nu sta să-ți plângi de milă. Și nu-mi spune mie că sunt corporatistă de fițe.“ Stinse țigara care-i ardea degetele și-și aprinse alta. Nici țigările nu mai aveau gust în astfel de seri. Și cel mai mult îl îngrijora Carla, cu secretele ei puerile, care-l speriau prin amploarea neașteptată pe care o căpătau fără vreun motiv anume. „Intră și tu pe Facebook, așa o să vezi mai bine ce face“, îi spusese un amic atunci când el se plânsese că e lăsat deoparte, undeva la marginea vieții ei de adolescentă. Iar afirmația ei, cum că are aproape o mie de prieteni pe Facebook, îi dăduse coșmaruri. Acum se uita aproape în fiecare seară la profilul ei, îi studia prietenii, comentariile și preferințele. Nu fusese ușor să-l depisteze pe Jimmy, fiindcă în realitatea de pe Facebook nu-l chema așa, dar, după câteva seri de căutări și deducții demne de Hercule Poirot, reușise. „Asta e, în vremea de azi trebuie să schimbi tactica“, spusese același amic, tată a două fete. Dar lasă că nici copiii ăștia nu sunt fraieri, în ultima perioadă vedea doar afirmații de fetiță cuminte, cine știe ce făcuse Carla ca să-i ascundă lucrurile pe care le dorea ascunse.

Baleia fără chef noutățile zilei de pe Facebook, când deodată o mică notiță îi înțepeni privirea pe ecran: „Carla Popescu și Alida Cocora sunt acum prietene“.

Dar ce-i asta? Ce-i asta? De unde până unde?

Privea fix ecranul, fără să simtă cum țigara îi arde degetele, și în timp ce privea, uimirea-i devenea treptat iritare, nemulțumire că a îndrăznit să-i caute fata. Iar Carla ce să-și dea seama în goana ei după cât mai mulți prieteni pe Facebook? Naivitatea se moștenește, e clar. Dorința de a intra pe profilul Alidei îi furnica în degete, dar ceva îl reținea. Se duse la geam să privească apusul care întindea dungi arămii peste coamele copacilor din parc. Degeaba. Peisajul pentru care alesese locul biroului îi accentua acum sentimentul de nesiguranță nemaiîncercat de mult cu altcineva în afară de Carla. „Nimic nu-i mai rău decât ciorba reîncălzită", vorba favorită a unuia din băieții de la firmă, un betonist năsos și rău de gură, cu un succes teribil la fete. Ce prostie! Se rezemă de pervazul ferestrei, cu spatele la calculatorul care-l atrăgea cu atâtea posibile informații despre ea. Nu dorea să afle. Mă rog, era curios, dar nu dorea să rememoreze sentimente de mult uitate. El nu e un nostalgic. De-asta îi plac femeile mai tinere, care și-au trăit adolescența după revoluție, care n-au regrete și nu spun la tot pasul „dacă mă nășteam mai târziu, aș fi putut să fac asta… sau asta…". Și mai ales nu dorea să se gândească la rolul lui în relația cu Alida. Nu „iubire", ci „relație" e un cuvânt care te implică mai puțin. Când ești tânăr faci multe lucruri penibile. Bine măcar că Alida n-a primit scrisorile alea lacrimogene, uite că a fost bună la ceva și cenzura comunistă.

Își aprinse ultima țigară, apoi făcu mototol pachetul gol și-l aruncă în coșul de gunoi. Pe aleea din parc, familiile cu copii la plimbare se vedeau mici, ca niște jucării colorate. Vocile lor nu răzbăteau prin geamurile termopan cu trei camere de aer și clasă de izolare fonică patru. Mai auzise din când în când vești despre ea, replici fugare pe care le uitase sau le aruncase voit în

uitare, le amestecase în grămada de lucruri care nu contau. Pentru că nu contau, nu mai contau de mult. Nu mai conta că se măritase, că divorțase, că se măritase din nou. Probabil că divorțase iar și îi venise chef să ia legătura cu el – prin Carla. Asta era o chestie supărătoare. Dacă ar fi făcut-o direct ar fi fost altfel. Dungile portocalii se scurtau din ce în ce mai mult pe coamele copacilor din parc. Era aproape întuneric, acea oră fără nume, fără trecut și fără viitor. Dar acum liniștea orei fără nume fusese stricată de micuțul mesaj de pe calculator. „Nici viitorul nu mai e ce-a fost.“ Oare unde auzise chestia asta? În ultimul timp evita să se gândească la viitor. Firma mergea așa și-așa, iar viața personală îi era varză. „Ești imatur psihic“, îi zisese o „fostă“. „Nu vrei să te implici într-o relație adevărată, cum vezi că cineva se atașează de tine, dai bir cu fugiții.“

Dungile portocalii dispăruseră, lăsând o ușoară aură pe coamele copacilor. Aleea din parc nu se mai deslușea, în schimb, ciudat lucru, vocile ascuțite de copii se auzeau ceva mai bine. Se ridică, stinse țigara în scrumiera de fildeș de pe birou, cadou de la o altă „fostă“, specialistă în PR. „Biroul tău trebuie să aibă o tentă de sofisticare, atât cât să atragă clienții fini, dar nici prea mult, ca să nu-i sperie pe cei din topor.“ Toate tâmpeniile astea îi trec prin minte în încercarea de a amâna momentul în care să se uite.

Fiindcă o să se uite. Nicio îndoială.

Se așeză la birou, hotărât de data asta, respiră adânc și apăsă cu *mouse*-ul pe literele albastre care formau numele ei. Parcurse cu privirea pagina ei de Facebook, iar gânduri contradictorii îi treceau prin minte. Poza de profil reprezenta două mâini pe claviatura alb-negru a pianului. Sugestiv, doar asta contase cel mai mult pentru ea. Șase sute șaptezeci de

prieteni. Se strâmbă ironic: cam puțini, Carla e mai populară. Trăiește în Montréal. Da, asta știa. A studiat pian-interpretare la Universitatea din Montréal. Deci până la urmă a terminat facultatea în Canada. Profesoară de pian la un liceu. Hmm. Se uită la ultimele postări de pe perete, bucăți muzicale interpretate de elevi, nu-l interesau, așa că apăsă pe secțiunea poze. Cu inima strânsă. Oare cum o arăta?

Până acum se gândise la ea ca la fata de care se despărțise sau mai exact ca la fata cu care se certase definitiv în primăvara lui ’91, când ea făcuse o scurtă vizită în România. Atunci i se păruse că are un ușor aer de superioritate pe care-l percepea la toți cei care trăiseră în afară. Întâlnirea fusese un fiasco, un amestec de cuvinte nerostite și reproșuri. Iar tăcerile de atunci lăsaseră urme adânci. Ea nu-i primise scrisorile, sunase în zadar, niciodată nu se putea conecta. Singură într-o țară străină, fără bani și fără cunoștințe, se simțise pierdută și deprimată. Și se măritase. Căsnicia ei, cel mai probabil un colac de salvare, nu rezistase, așa că divorțase și plecase în Canada. Și se întorsese ca să-l convingă să vină cu ea. Dar el nu simțea la fel. Și nici n-avea ce povesti. Lucra ca inginer la aceeași firmă de proiectare la care se angajase după facultate, trăia cu părinții, fără să fi pus ceva bani deoparte. Nu se putea lăuda cu nicio altă dragoste, doar aventuri fără semnificație. Toate astea îi adânciseră starea de inferioritate și-l aruncaseră în defensivă. Pentru că, uitându-se la ea, își dădea seama ce ratat este.

Dar, paradoxal, despărțirea lor de atunci l-a propulsat înainte, fiindcă dorise să arate că poate realiza ceva. Împreună cu un coleg a înființat firma de construcții, au pornit cu bani puțini, dar cu multă energie, au crescut treptat și apoi a venit perioada de înflorire, când toată lumea construia, iar firma

ajunsese la aproape cincizeci de angajați. Tot atunci, la început, a cunoscut-o pe Rodica și, deși crezuse că nu se va mai îndrăgosti, se lăsase cucerit de firea ei veselă.

Fir-ar să fie! Se încruntă cu ochii la clepsidra de pe ecran. Acum trebuia să cadă netul, exact când să vadă pozele. Butonă un pic la modem, dar degeaba, așa că deschise sertarul și scoase un pachet nou de Kent Nanotek, uitându-se cu invidie la mucurile portocalii rămase în scrumieră de la ultimul client. Marlboro red, asta fuma și el înainte să vină Berta cu ideile ei, mers la sală și Kent Nanotek. Aiurea, mâine o să-și ia un cartuș de Marlboro red. Scoase un rotocol de fum și încercă din nou să acceseze fotografiile Alidei. De data asta părea să meargă, dar înnebunitor de încet. Când în sfârșit se afișară, le luă la rând nerăbdător. Întâi pozele de profil, nimic interesant, doar poza cu mâinile și încă una cu un grup de copii, în care ea nu se vedea aproape deloc. Trecu la albume. Din nou poze cu copii la pian, recitaluri probabil, apoi altele, unde ea era într-un fel de prezidiu.

În sfârșit, una de aproape.

Rămase cu ochii pe ecran, împărțit între dezamăgire și triumf. O femeie ștearsă, trecută de prima tinerețe. Prea slabă. Și cu o privire tristă. Deci așa arată după douăzeci de ani. Luă la rând și celelalte albume, dar asta era singura în care apărea de aproape. În rest, poze de la diferite evenimente, majoritatea la școală. Nimic din viața particulară. Dacă ar fi văzut-o acum pentru prima oară, probabil ar fi uitat-o imediat. Se întoarse la singura fotografie de aproape, o lăsă pe ecran și continuă să fumeze. Mda… Gândurile i se amestecau într-un fel de tristețe nebuloasă. Un sentiment de vagă neplăcere pe care-l încerca după întâlniri întâmplătoare cu amici din tinerețe, o

conștientizare a trecerii timpului, uneori invidie, „ia te uită la ăsta, ce bine se ține!“, dar de cele mai multe ori un ușor triumf, „săracu’, în ce hal a îmbătrânit, nici n-ai zice c-am fost colegi!“. Cu femeile era ceva mai complicat, unele îl amuzau cu încercările lor disperate de a arăta mai tinere, acum cu bani poți face multe, dar mai erau și cele care se delăsaseră, care la patruzeci și ceva de ani arătau ca niște bunicuțe în devenire, iar vederea lor îl deprima. Alida nu părea să intre în niciuna din categoriile astea, poza de pe ecran indica un fel de detașare față de persoana ei, dar nu acea detașare, poate delăsare, dată de vârstă, ci detașarea artistului. Oricum, n-ar mai putea să-l atragă. Se uită iar la poza de pe ecran și se întrebă fără să vrea cine i-o făcuse. Alida avea un zâmbet estompat, ușor trist. Nu conta, oricum.

Și să nu uite ceea ce-l supăra cel mai tare, faptul că încercase să ajungă la el prin Carla. Cum o fi dat de ea? Să-l caute pe el era mai greu, Mihai Popescu sunt prea mulți, iar el nu-și pusese poză la profil. Poate aflase de undeva cum o cheamă pe fata lui. Da, asta trebuie să fie. Și apoi nu era greu. Începu să se uite iar la albumele de poze ale Alidei. Videoclipuri, înregistrări cu elevi. Niciunul cu ea. Unde i-a dispărut ambiția, dorința să cânte în fața unei săli pline de spectatori, să facă muzica să ajungă în inimile lor? Ah! Dar uite, asta pare interpretată de ea. Apăsă pe imaginea cu Alida la pian și tresări: *Poloneza „Eroica“* de Chopin. „Sunt sigură c-o să-mi aducă noroc. Cu piesa asta a luat Bunin locul întâi la concursul Chopin de la Varșovia acum doi ani.“ Cel care înregistra părea fascinat de mâinile ei, le filma de aproape, apoi se îndepărta, iar se apropia. Nici acum nu purta inel. Ciudat, mâinile arătau ca ale unei femei tinere. „Ce-ți place mai mult la mine?“ Ce întrebare, o mințise, bineînțeles, era cea

mai frumoasă fată, ochii, buzele, zâmbetul acela care-l topea, pur și simplu îl topea, dar el îi spusese uitându-se la mâinile ei: „Îmi plac mâinile tale". Și pe urmă chiar crezuse asta atunci când ea se așezase la pian și-i cântase *Poloneza*, deja o cânta dumnezeiește, era convins c-o să câștige concursul, nu putea fi altcineva mai bun ca ea. „Mi-ar plăcea să cânt ca Martha Argerich", ascultau împreună discul pe care i-l cumpărase după căutări numai de el știute și pe care dăduse o mică avere, „uite aici, câtă dezinvoltură, simți dragostea, simți magia", dar lui i se părea că Alida cântă la fel de frumos, „ce prostuț ești, cum să mă compari cu ea?", îl săruta și se așeza iar la pian, mâinile ei mângâiau claviatura, sunetele erau magie, o iubea, îi iubea mâinile, ce ciudat, mâinile ei nu îmbătrâniseră deloc, se spune că la o femeie îți dai seama de vârstă dacă te uiți la mâini, dar oare cine făcuse înregistrarea, nu putea fi decât un om care o iubea, aici a luat-o în prim-plan, ce zâmbet frumos, pare tânără, „ce frumoasă e Martha Argerich, vino să vezi înregistrarea asta", se uitau împreună la video, „prostuțo, ești mai frumoasă ca ea, semeni un pic, dar ești mai frumoasă", ce discuții copilărești, cum se poate să fi discutat așa în timp ce ea se pregătea să plece, când știa c-o să rămână acolo? Finalul ăsta nu-l mai ascultase de peste douăzeci de ani, acordurile îl tulburau mereu. Dar ce repede au tăiat înregistrarea la final, n-a apucat să-și dea seama dacă e într-un studio sau într-o sală de concerte. Și ce de *like*-uri, are ceva admiratori. Se uită rapid peste comentarii, numai laude, felicitări, cine-o fi Marc ăsta, are atâtea de zis, „cele mai frumoase mâini", deci și el a remarcat.

Dar stai un pic, asta-i piesa pe care o asculta Carla acum câteva zile, atunci i se păruse ciudat interesul ei brusc pentru muzica clasică, ciudat, oare Carla o fi căutat-o, nu, imposibil, n-

avea de unde să știe, Alida poate a căutat-o mai demult și Carla abia azi i-a dat *accept*. Se uită iar la imaginea de pe ecran, stop-cadru pe mâinile ei. Da, asta e poza ei de profil, ce poză frumoasă, baleie mai jos spre ultimele comentarii, Marc, iar Marc ăsta, mereu are ceva de spus, și în plus dă *like* la toate comentariile ei, ia te uită ce zice Alida: „O piesă pe care n-am mai cântat-o de foarte mult timp, dar care mi-e dureros de dragă“.

Ce liniște în jur, s-a făcut târziu și nu mai sunt copii în parc, ce liniște, oare mâna lui a fost cea care a apăsat *like* la comentariul Alidei?

Sunetul telefonului mobil rupse liniștea, vibrând în ritmul lui Bob Dylan. Se uită la numele afișat pe ecran. Berta. Apăsă pe *silent* și băgă telefonul în buzunar.

3

Închise ușa apartamentului, lăsă buchetul de flori pe comoda de pe hol, o să-l aranjeze ceva mai târziu, și se așeză direct pe canapeaua din living, aruncându-și pantofii la întâmplare. Își masă puțin tălpile, nu mai purtase de mult tocuri, dar azi fusese o zi specială. Ruby o întâmpinase lătrând veselă și acum se uita nedumerită la pantofii de pe covor, nu era obișnuită cu dezordinea. Cu o privire mustrătoare luă în bot pantoful stâng și-l duse la locul știut de pe hol, apoi se întoarse și așteptă laude. Alida râse, „bravo, acum du-l și pe celălalt“, o mângâie pe-o ureche și Ruby luă mulțumită pantoful drept și-l

așeză lângă primul, „i-ai pus cam strâmb“, râse din nou când Ruby veni și se întinse la picioarele ei.

O zi obositoare, se temuse un pic de ea, despărțirile sunt întotdeauna triste, iar copiii ăștia care nu mai sunt copii privesc altfel lucrurile, doi ani înseamnă mult pentru ei, „ne-ați trădat“, Marc fusese cel mai supărat, „pentru ce, vă dau mai mulți bani?“. Se aplecă să ridice o petală de trandafir din buchetul de ieri, atâtea flori în casă, Ruby se mirase, mirosul o zăpăcea, „vă dau mai mulți bani, nu-i așa?“, ochii lui Marc, numai la șaptesprezece ani privești așa, „nu, nu pentru bani“, e greu să explici, la șaptesprezece ani vezi lucrurile în alb sau negru, „doar știi că la Vincent-d’Indy e colegiu de muzică, e altceva…“. Nu-i plăcuse niciodată să facă deosebire între elevi, dar Marc fusese cel mai harnic, venea aproape zilnic pentru pregătire și punea mult suflet, chiar dacă nu era prea talentat, „asta e școală de artă dramatică, pianul nu e materie de specialitate, e normal să mă duc la ei dacă s-a eliberat postul“, privirea lui, „deci am fost doar o perioadă de tranziție, atât“. Ce idee, deși, dacă stai să te gândești, toată viața ei e compusă din perioade de tranziție.

Se ridică și se duse la bucătărie cu Ruby după ea, în filtrul de cafea mai era aproape o ceașcă, dar nu-i plăcea cafeaua reîncălzită, o aruncă și puse de-o cafea nouă, mereu tranziții către ceva neștiut la care nu ajunge niciodată, „aștepți prea mult de la viață“, spunea mereu Hugo, tranziții mai scurte sau mai lungi, München și Erik, tranziție, Montréal și Georges, altă tranziție, Toronto și Ben, „chiar ați fost căsătorită de trei ori?“, întrebase Marc, ochii lui erau opaci, „trebuie că ați găsit doar nebuni“, se uitase la el nedumerită, „cum să renunțe la o femeie ca dumneavoastră“, ce simplu pare totul la șaptesprezece ani, simplu și de neînțeles, „noi n-am contat“, spunea „noi“ fiindcă

nu-ndrăznea să spună „eu“, „doar știi c-am mai lucrat la Vincent-d’Indy, dar când m-am întors din Toronto n-aveau posturi“, „băiatul ăsta e îndrăgostit de tine“, spunea Hugo, „la vârsta asta totul e complicat“.

Luă ceașca de cafea în living și Ruby veni după ea târând un os de plastic. Aruncă o privire spre laptopul de pe măsuță, n-avea chef acum, despărțirile sunt triste, mereu despărțiri, mereu tranziții, „cred că ai sânge de nomadă în tine“, spusese Hugo, râsese ca de o glumă bună, „sunteți femeia cea mai frumoasă pe care am cunoscut-o“, oare de ce cuvintele lui Marc o impresionaseră atât, „mai bine că pleci“, spusese Hugo, „o să-i treacă, nu-ți face griji“, îi făcuse cu ochiul, „să nu crezi că mie nu-mi pare rău că pleci, cred că n-ai nevoie să-ți spun, știi și singură, o femeie știe întotdeauna“, o privise prin fumul de trabuc, mereu când fuma trabuc devenea sentimental, „doar asta mi-a mai rămas, să fumez din când în când un trabuc adevărat și să mă gândesc la tinerețe“, îi zâmbise ca un ștrengar, „acum pot să mă pensionez și eu, ce rost are să mai stau?“.

Puse ceașca goală pe măsuță, Ruby adormise la picioarele ei, se întinse după laptop și-l deschise cu un gest automat, mai bine să caute înregistrarea aia cu Lipatti, i-a promis Celiei c-o să i-o trimită, copiii ăștia abia acum au prins gustul de muzică. Se uită rapid la e-mailuri, nimic important, oftă și apăsă pe iconița cu Facebook. Câteva cereri de prietenie, unii din elevii de la Vincent-d’Indy au început deja s-o caute, cine-o fi fetița asta, Carla Popescu, are o mutriță nostimă, apăsă pe *accept*, n-o să refuzi un copil, o fi vreo româncă mutată aici, poate, ia să se uite un pic la profilul ei, ciudat, stă în București, Popescu, șaptesprezece ani, simți o strângere de inimă, oare cum o

cheamă pe fata lui Mihai, auzise de undeva că are o fată. Oare ea să fie? Ar putea vedea dacă Mihai e printre prietenii ei, din grabă tastă greșit numele lui, fir-ar să fie, Ruby ridică imediat capul, îi simțise agitația, scrise iar numele în dreptunghiul alb și atunci profilul lui apăru pe ecran, fără poză, dar el e, născut pe 16 decembrie 1965.

Ce liniște e-n cameră, parcă nici Ruby nu mai respiră.

Deci e fata lui.

Se uită pe ecran, mai nimic de văzut la profilul lui, doar șase prieteni, e clar că nu pierde timpul pe Facebook, își trăiește viața.

Ce ciudat s-o caute fata lui așa, dintr-odată. Și de unde să știe de ea, oare i-a spus el? Ce aiurea, poate fetița a aflat ceva și vrea doar să verifice, la vârsta asta sunt foarte curioși.

Sau poate să fie o simplă întâmplare?

Lăsă laptopul deoparte, profilul lui Mihai era prea sec ca s-o ajute cu ceva. Ruby se ridică pe labele din față și începu s-o lingă pe mână. Da, dac-ar fi avut atunci Internet, ar fi fost altfel, dar acum n-are rost să răscolească sentimente îngropate în trecut doar fiindcă o fetiță romantică e curioasă, asta trebuie să fie, Mihai n-ar contacta-o el, ultima lor întâlnire fusese un fiasco, niciunul nu încercase să-l înțeleagă pe celălalt, o ciocnire de ego-uri din care amândoi ieșiseră terfeliți, „tu ascunzi o poveste neterminată și de-asta nu poți să-ți găsești liniștea cu niciun bărbat“, poate că Hugo simțise ceva, se uitase la ea prin fumul de trabuc, și atunci era tot zi de trabuc, toate discuțiile interesante erau în zilele cu trabuc, se uitase la ea și-i spusese „să nu crezi că o poveste terminată e mai bună ca una neterminată, în viață nu există *happy-end*, finalurile fericite sunt doar pentru cei ce mor tineri“, nu era prima dată când

spunea asta, așa o oripilase pe-o colegă al cărei frate murise într-un accident de motocicletă, așa ajunsese să aibă faimă de cinic. Gândurile astea parcă se învârtesc în gol, doar ca să evite să se fixeze pe fetița de pe Facebook, totuși, exact la asta ar trebui să se gândească, altfel o să se trezească în mijlocul unei povești pe care a încheiat-o acum douăzeci de ani.

Luă iar laptopul în brațe și deschise mesajele primite pe Facebook, unul de la Marc, „de ce ați plecat așa devreme?“, altul de la o fostă elevă din Toronto care se pregătea pentru concursul Chopin, zâmbi, o să-i răspundă mai târziu, ultimul mesaj era de la fetiță, deci n-a fost o întâmplare, uite că i-a și scris, dar ce întrebare ciudată, „la ce pian cânți acum?“, rămase pe gânduri, dar nu, nu-și amintea să fi auzit replica asta și nici nu se potrivea cu fetița, mai degrabă e o întrebare pe care i-ar pune-o el.

Să fie el și s-o caute de pe contul de Facebook al fetei? Nu, imposibil, n-ar face asta. Deși întrebarea e ciudată.

Ruby se plictisise să stea degeaba, voia afară, nu acum, nu acum, când trebuie să se lămurească, dar cum să afle, în niciun caz n-o să-l caute pe el. „Să ai o viață așa cum ți-o dorești“, așa-i spusese atunci, în ’91, când se despărțiseră, o replică oarecare și nu chiar, sunase ciudat după șirul de reproșuri de ambele părți, „de ce nu mi-ai spus?“, întrebarea la care n-avea răspuns, „nu vrei să-nțelegi“, nici nu asculta ce-i povestea ea, repeta întruna „de ce nu mi-ai spus?“, degeaba-i povestea despre concursul la care clacase lamentabil, atunci nu-și dăduse seama de ce, nu era vorba de publicul necunoscut, nu asta, ci teama de hotărârea pe care-o luase, totul i se învârtea în minte, îi tremurau mâinile și i se amestecau clapele în fața ochilor, ea, care ar fi putut cânta cu ochii închiși, nu nimerea clapele, sărise

patru măsuri încă de la prima parte, fusese mai rău ca-n cel mai rău coșmar, nehotărârea o distrugea, fiindcă deși plecase de acasă hotărâtă, acolo intrase în panică, nu mai știa ce vrea, o cuprinsese teama de necunoscut și atunci spunea „gata, mă întorc“, apoi se gândea că nu mai prinde o asemenea ocazie, și toate astea au explodat exact atunci, la concurs. În final s-a trezit singură și nebăgată în seamă, dar el nu înțelegea, poate nici acum n-ar înțelege, acum însă nu mai contează, ce înseamnă să ai douăzeci și unu de ani și să fii singură într-o țară străină, să n-ai bani, să nu știi ce să faci, încercase să-i vorbească despre Erik, ce fel de om era, orice cuvânt a fost de prisos, „ție puțin ți-a păsat de mine, doar vanitatea ta rănită vorbește acum“, nu mai credea asta, dar atunci discuția deviase, nici n-apucase să-i spună de copil, și dacă i-ar fi spus ar fi fost și mai rău, Erik știuse, dar era deja îndrăgostit de ea, iar ea parcă înota într-o apă prea rece, o răceală continuă, „mai bine că s-a întâmplat așa, avea sindromul Down“, ce liniște urmase, „din păcate, a fost o naștere cu probleme, și de acum nu va mai fi posibil...“.

Oftă. Nu se mai gândise de mult timp la lucrurile astea.

Și totuși, ce-i cu întrebarea asta, e ca un puzzle din care lipsesc câteva piese, în mod sigur pe fetiță n-o interesează marca, la ce pian cânți acum, „pianul tău scoate cele mai dulci sunete, aș putea să le pun în cafea ca s-o îndulcesc“, nu-i plăcuse remarca lui Mihai, lăsa impresia de ceva siropos, bleah, „bine, atunci o să zic altfel, pianul tău e plin cu păsări, iar tu le dai drumul pe rând când apeși clapele și ele încep să cânte“, îi plăcuse mai mult, dar n-a vrut să-i arate, „adică e plin cu ciocănitori“, au râs amândoi, „e plin cu ciocănitori doar atunci când ești rea“, se strâmbase și el a sărutat-o, „e plin cu păsări

fără nume, care cântă mai frumos decât ai putea tu singură", râsese, o replică drăguță și-atât, dar atunci, după concurs, simțise că nu mai poate cânta, ca și cum păsările fără nume zburaseră undeva departe.

Ruby sforăia ușor la picioarele ei, iubise întotdeauna câinii, păcat că pe Mira a trebuit s-o dea când s-a mutat la Ben, el era alergic, n-a mai luat-o înapoi după ce s-au despărțit, copiii noilor stăpâni se atașaseră de ea, dar acum o are pe Ruby, un beagle e jucăuș și te înveselește mereu. Degetele ei mângâiau nehotărâte tastatura laptopului ca și cum ar fi fost clape de pian.

Și dacă era el cel care pusese întrebarea, ce să-i răspundă? Oare contează ce-i răspunzi unui om de care te desparte un ocean? „Pianul în care ciocănitorile și păsările fără nume s-au împrietenit." Se uită la propoziția scrisă, dar nu se hotăra s-o trimită. Da, ce înseamnă o pianistă care nu mai poate cânta? Cei trei ani din Germania fuseseră fără păsări, fără speranțe, un coșmar din care Erik încercase în zadar s-o scoată. Plecarea în Canada o salvase, cu bursa de la Universitatea din Montréal, o altă plecare, Erik nu venise după ea, dar nici nu-i reproșase nimic. Din nou singură, de data asta la Montréal, dar păsările începeau să se întoarcă, apoi Georges, cu el fusese altfel, un altfel de altfel, pentru că de la început știuse că n-o să-l aibă doar pentru ea, femeile erau înnebunite după el, în fiecare zi se temea că va fi ultima zi cu el, c-o s-o părăsească pentru alta, și totuși stătuseră împreună mai bine de zece ani, „chestia asta te-a vindecat de angoasele tale", îi spunea Hugo, „ce poate fi mai reconfortant decât grija de a păstra un soț după care aleargă toate femeile, e o ocupație *full-time*", zâmbi fără să vrea, nimic nu era mai reconfortant ca o discuție cu Hugo, și într-un fel

avea dreptate, perioada cu Georges îi readusese încrederea în ea, îi readusese muzica și păsările fără nume. Cu Ben fusese mai degrabă un accident, nici ea nu înțelegea de ce plecase după el, un om rece și calculat, „dacă tu la patruzeci de ani mai credeai că sub aparența aia de computer e un om sensibil, atunci aș putea avea șanse și eu“, îi făcuse cu ochiul Hugo. Da, Ben, cu ideile lui fixe, cu alergiile lui, cu listele lui, ce dezamăgire, muzică după orar, dragoste după orar. Se încheiase în mai puțin de doi ani.

Și acum întrebarea asta.

Se uită la propoziția care aștepta decizia ei și apăsă brusc pe butonul de trimitere. Respiră adânc, asta e, un răspuns pe măsura întrebării și acum o să-și dea seama dacă a fost el sau nu. Numai el ar putea să-nțeleagă. Ruby se trezise și se agita prin cameră, își aștepta plimbarea, ce să știe ea de mesaje, Facebook și alte treburi. Cum a putut un simplu mesaj s-o agite așa, se uita la ecranul care nu-i aducea răspunsul, de ce întârzie atât, oare ce-o gândi el acum, dar de fapt ce-i pasă, îi desparte un ocean și nu e vorba doar de apă aici, au trecut douăzeci de ani și nu mai contează, ar trebui să închidă calculatorul și să se ducă la pian, asta ar trebui să facă, dar nu-și dezlipea privirea de ecran, și deodată un anunț mic în colțul de jos, „lui Mihai Popescu îi place comentariul tău“, apăsă aproape fără să respire pe micuțul anunț din colț și îi apăru videoclipul ei cu *Poloneza „Eroica“* de Chopin.

Deci așa, ăsta era răspunsul lui. El fusese, nu mai avea nicio îndoială.

Îi trimisese cererea de prietenie și mesajul de pe contul fetei, probabil că fata nici nu știa, iar acum intrase pe contul lui ca și

cum nu știa nimic, ca și cum tocmai văzuse că ea e prietenă cu fata lui.

Ce șmecher! Ca să nu pară că a făcut el primul pas. Și acum? Oare ce vrea de la ea? Și mai important, ce vrea ea? De neînțeles cât poate s-o agite chestia asta, trebuie să se calmeze puțin.

Luă ceașca goală și o duse în bucătărie, Ruby o urmă plină de speranță, plimbare, plimbare, spuneau ochii ei, dar urechile i se pleoștiră când o văzu că se așază iar pe canapea, se duse pe hol și veni cu un pantof în bot. Uită-te la ea cât de bine știe ce vrea, da, noi complicăm lucrurile, nu știm ce vrem și în plus am uitat ce înseamnă simplitatea, ne e atât de teamă de respingere, încât așteptăm mereu un semn de la celălalt, și de atâta așteptare ratăm... Bine, aici nu-i vorba de ratare, pot să-i dau *add* pe Facebook, am atâția prieteni că nici nu contează unul în plus, nu e ca și cum i-aș face o declarație de dragoste, doar el a început.

Zâmbi, „e plin cu păsări fără nume, care cântă mai frumos decât ai putea tu singură“, zâmbi mai larg și apăsă *add.*

4

— Ce-ți ia atâta să deschizi ușa asta, de când sun...

Gabi vorbea repede-repede, încât Carla abia reușea s-o urmărească.

— Hai să-ți spun o chestie, n-am vrut să-ți scriu pe *chat*, că cine știe cine poate vedea. Nemernicul de Jimmy ne trage în piept pe amândouă. Știi, ieri, când a intrat pe Facebook de pe mobilul meu, prostu' n-a făcut *log out*, îți dai seama, așa că i-am

citit toate conversațiile de pe *chat.* Să vezi ce vrăjeală pe el și cu câte tipe, și le zicea exact ce ne spune și nouă. Un infect, ce mai…

— O fi lăsat intenționat, nu cred că-i așa fraier.

— Ei, pe naiba, s-a grăbit să plece, că l-a chemat frate-su, nu și-a dat seama. Da' stai să vezi cum l-am aranjat. Am trimis la toate fetele alea niște mesaje din contul lui, da' niște chestii demențiale, n-o să crezi când o să-ți arăt.

— Și dac-o să se prindă c-ai fost tu?

— Stai să vezi, am găsit undeva, pe un *site* literar sau așa ceva, niște scrisori de dragoste ale unor scriitori celebri. Și una era tare de tot, o porcoșenie crâncenă, i-o scrisese James Joyce unei tipe, îți spun, e ceva demențial. Am pus doar câteva rânduri, dar tipele alea o să leșine când o să citească… Nici în filmele porno nu găsești așa ceva.

— Bine, și dacă se prind c-ai fost tu?

— Mă-ndoiesc, da' mă descurc eu cumva, o să spun că n-am știut că era din contul lui, că eu am trimis de pe telefonul meu și erau scrise de JJ. Doar așa e. Și-ți spun eu, profii o să cadă pe spate când o să vadă cât de cultă sunt. Și n-o să mă poată pedepsi, doar e un scriitor celebru.

Carla dădu din cap către ea, dar se mai uită o dată la mesajul de pe ecran. Ce mesaj ciudat, nu-și dădea deloc seama ce vrea să zică: ciocănitori și păsări fără nume. Bine, de fapt, nici nu mai conta. Îi luă câteva momente până să-i răspundă lui Gabi.

— Mmm, știu și eu…

— Hai lasă, văd că n-ai chef, eu vin aici într-un suflet ca să-ți spun și ție puțin îți pasă. Nu ți-e gândul decât la tipa aia. Am văzut că sunteți deja prietene, da' ce mare lucru?…

— Ce mare lucru?

Se strâmbă uitându-se la ceasul de perete cu limbi în formă de cuțit și furculiță care arăta ora nouă și un sfert.

— Abia a trecut o oră și tata e prieten cu ea. Ce părere ai, o oră, doar o oră. Nu știu ce mi-a trebuit să mă bag.

— Ei, hai că nu-i așa o tragedie, nu-nseamnă că e cu ea sau ceva de genu'. Și dacă vrei, îi rezolv imediat și pe ei ca pe Jimmy.

Carla îi zâmbi fără să mai asculte și apăsă pe micuța notificare apărută în colțul de sus al ecranului. „Marc Lassale ți-a trimis o cerere de prietenie.“ Și dedesubt. „Alida Cocora e un prieten comun.“

Nimic despre Olimpia

Diminețile mele identice, cu alergătura spre stația de metrou fără să privesc în dreapta sau în stânga, cu drumul în metrou atârnată de bară, înghesuită între respirații fierbinți și respirații reci, își schimbă ritmul când ies la suprafață în piața cea mare, fiindcă doar aici și doar de puțin timp, cu ochii la culoarea roșie a semaforului, aud gândurile celor din jurul meu.

Și am noroc, asta e intersecția în care pietonii așteaptă cel mai mult la semafor.

Oameni diverși în jurul meu, roiuri de gânduri care se amestecă dacă nu-s atentă, așa că mă fixez în fiecare dimineață la o singură persoană. La ora asta sunt cam aceiași oameni, pe mulți îi știam deja din vedere, dar e o mare diferență acum, când le aud gândurile. Uite, femeia cu coc și cu aspect de gospodină desăvârșită compune aceeași poezie în fiecare zi, o uită însă când ajunge la serviciu, am învățat-o pe dinafară, doar am auzit-o de atâtea ori, aș putea s-o scriu și să i-o dau, dar nu, și-ar închipui că sunt nebună.

Nu prea știu ce să fac cu darul ăsta, și oricum nu aflu decât chestii minore, pe aici nu trec cei ce schimbă destinele omenirii sau măcar indicii bursieri.

Uite-o pe tânăra aceea roșcată, se îmbracă mereu cu gust, are cu siguranță un șifonier plin cu taioare de toate culorile, e prezentabilă, părul ei roșcat, de fapt, un șaten cu irizații acaju, are luciul pe care numai profesioniștii într-ale coafurii știu să-l dea, apare rar pe aici, pesemne vine mai des cu mașina, gândurile ei mă intrigă însă, mereu aceleași, rapoarte la serviciu, avizări, întruniri cu șefii, indicații pentru echipa ei, dar nimic personal, am ascultat atâta timp și nu știu dacă e măritată, dacă are copii, dacă iubește, mereu aceleași gânduri, doar cifrele din rapoarte diferă. Și culoarea taiorului.

Azi e prea departe, nu-i aud gândurile, vreau să mă apropii, dar boschetarul din zonă face gălăgie, așa-l apucă din când în când, strigă cu voce groasă către semafor: Olimpia! Olimpia! Nu știu cine-o fi Olimpia, sunt curioasă, dar nu-mi place să mă apropii de el, e iulie și el e îmbrăcat în pantalonii de schi pe care i-a căpătat astă-primăvară de la o doamnă milostivă, poate nici n-ar trebui să-i spun boschetar, e un cuvânt cam urât, nu-i *politically correct*, ar trebui să-i zic *homeless*, ca americanii, e mai bine, sau poate ca francezii, ei sunt mai rafinați, SDF, adică *sans domicile fixe*, e și mai bine, inițialele astea mă fac să mă gândesc la o instituție serioasă, cu mulți angajați și programe de dezvoltare sectorială, nu la un om.

Gata, acum culoarea verde a semaforului, traversăm cu toții și nu mai aud niciun gând, sunt acoperite de zgomotele de pași, de fâșâitul stofelor și de scârțâitul pantofilor. Reintru în diminețile mele identice, doar câteva minute sunt diferite în fiecare zi, dar câteva minute înseamnă mult, gândurile zboară atât de repede, iar mâine se transformă repede în azi și ajung iar în piața cea mare, la semaforul unde pietonii așteaptă cel mai mult în orașul nostru.

Azi n-o văd pe tânăra cea roșcată, mă apropii de bruneta cu păr lung și drept, are cei mai mari sâni pe care i-am văzut vreodată, mă întreb dacă sunt naturali, și mai are o talie subțire care pare și mai subțire lângă sânii cei mari, când vine aici acaparează toate privirile bărbaților, săptămâna trecută unul a căzut în groapa săpată de lucrătorii de la gaze, rămăsese cu ochii lipiți de ea, l-au dus de acolo direct la spital și i-au pus piciorul în ghips, am auzit a doua zi comentariile, nu regreta decât că n-o să mai poată admira sânii cei mari în următoarele trei săptămâni, deci acum mă apropii de fata brunetă, se gândește la eșarfa pe care a uitat-o dimineață în apartamentul tipului cu ochelari negri. O greșeală, o mare greșeală, știam eu că nu-i bine să merg la el, azi se întoarce nevastă-sa din delegație, n-am înțeles prea bine cum e cu apartamentul ăsta, poate știe și nevastă-sa de el, dacă vine, o să observe imediat eșarfa aia, la mine e mai sigur, fetele sunt discrete, dar de data asta am vrut să merg la el ca să nu-și dea seama Gil de planurile mele, nu știu de ce, dar Gil s-a cam schimbat, la început am crezut că ține la mine, Angi a zis că sunt fraieră, că așa le-a spus la toate la început, îl interesează doar banii, da, dar las' că eu am planurile mele cu tipul cu ochelari negri, doar n-o să duc mereu viața asta, iar el și-așa s-a săturat de nevastă, mi-a promis...

Semaforul și-a schimbat culoarea și pornesc grăbită către partea cealaltă a străzii, către o altă zi de azi.

Tipul blond e cam departe de mine, mă apropii fără să pară că mă uit la el, nu vreau să-și închipuie că-mi place, că nu mai scap, are treizeci de ani și n-a făcut niciodată sex, e disperat, nu știe cum să găsească o fată care să se culce cu el, merge mereu la club ca să agațe fete, dar niciuna nu mai vine la a doua

întâlnire, e scund și timid, și în plus foarte plictisitor. Poate ar trebui să vorbesc cu ele despre altceva, informatica nu mai e la modă, diseară ies cu una nouă, părea disponibilă, să văd cum marșează…

Boschetarul strigă către semafor: Olimpia! Olimpia! E atât de gălăgios uneori, nu știu de ce, aș putea afla dacă m-aș apropia de el, poate e și el un om interesant, cine știe cum a ajuns să stea pe stradă, când am început să lucrez la biroul ăsta acum doi ani era deja aici, pe vremea aia avea un cățeluș, lumea se oprea, mângâia cățelușul și-i dădea un ban boschetarului, apoi cățelușul a dispărut, l-a luat o familie milostivă, acum îl văd din când în când pe boschetar stând pe o bancă în parc și dezlegând cuvinte încrucișate, nu e un boschetar prost și trebuie să-și ocupe și el timpul cumva, altădată l-am văzut rezolvând Sudoku, se zice că e bine să-ți întreții mintea cu jocuri de-astea, reduc riscul de Alzheimer...

Fata asta îmi place cel mai mult, cu obrajii ei de merișor, e dulce-acrișoară ca orice fată de douăzeci de ani, nici n-ai zice că e deja măritată, adevărat că doar de câteva luni, e fericită, respiră fericire prin toți porii, zâmbește întruna, iar gândurile ei sunt dulci ca baclavaua, ce scump e copilașul ăsta, ce cățeluș drăgălaș, ia te uită, un fluturaș albastru, da, ce dulce a fost el când am făcut spaghetele, au ieșit prea tari, dar nu m-a certat, a zis că am timp să-nvăț, mama-soacră s-a cam strâmbat, dar și ea e tare cumsecade, nu mai e supărată pe mine fiindcă ai mei au dat prea puțin la nuntă, a înțeles că n-au avut de unde, e foarte înțelegătoare, a spus c-o să mă-nvețe și pe mine să gătesc cum îi place lui, mama m-a răsfățat prea mult și se vede, dar eu sunt atât de norocoasă, el e cel mai frumos și mai deștept, și atâtea fete care-l plăceau, iar el m-a ales pe mine…

…nemernica aia mi-a tras țeapă, am așteptat-o toată seara la club, iar tipa ailaltă, care mi-a prezentat-o, s-a făcut că nu mă cunoaște, ar fi fost bună și ea, dar nu era singură, matahala aia o tot pipăia și ea râdea ca proasta, pe urmă i-a băgat mâna sub fustă, ea și-a dat capul pe spate, dup-aia s-au dus în camerele de la etaj, las' că știu eu ce futaiuri se întind acolo, și ce dacă m-am dus după ei să mă uit puțin, în situații de-astea sunt prea înfierbântați ca să-și dea seama, dar nemernicii au încuiat ușa, nasol că era ocupat la baie, și ce urât s-a uitat tipa aia la mine, parcă nu mai văzuse cum e să ți-o freci, fir-ar, trebuie să vorbesc cu tipul ăla, mi-a zis că știe el una, o fată de comitet, nu de-aia de pe centură…

…până la ora zece să verific macheta pentru noul *newsletter*, fetele astea nu sunt niciodată suficient de atente, să nu uit, *My-Como* nu poate veni la patru, trebuie să mutăm întrunirea la trei, Alisa o să se ocupe de asta, bine că m-am întors mai repede din deplasare, că totul merge pe dos în lipsa mea…

…ce scump e copilașul ăsta, mi-ar plăcea să avem și noi unul, dar mama-soacră a zis să mai așteptăm, că peste doi ani iese la pensie și ne ajută, că poate n-o să-mi țină ăia serviciul, nu că ai avea cine știe ce poziție, o vânzătoare amărâtă, măcar acu' mai iei ceva comision, nu trebuie să disprețuiești banii, și-așa am dorit una cu mai mulți bani pentru băiatul meu, zice și ea așa, dar știu că mă iubește…

…mi-a promis c-o să-mi închirieze undeva un apartament drăguț unde să putem să ne vedem doar noi doi, și mai încolo divorțează și se însoară cu mine, trebuie doar să mai rezolve niște chestii, nevasta lui e o scorpie, nu-l înțelege deloc, eu sunt altfel, și-a dat seama de prima dată, of, ce obosită sunt după toate nopțile astea nedormite, chiar și nopțile în care vine

ciudatul ăla, cu el nu-i așa obositor, nu vrea nimic de la mine, nici Angi nu m-a crezut la-nceput, nu vrea decât să mă dezbrac și apoi scrie pe mine poezii cu rujul de buze, e distractiv, dar durează mult și uneori aproape ațipesc, și pe urmă cațele astea la coafor mă fac mocăiță, știu că-s invidioase, nu mai sunt o pârlită ca ele de când l-am cunoscut pe Gil, dar, în fond, ce treabă au ele, Gil zice să plec de la coafor, da' eu nu știu, parcă n-aș pleca, acum m-au dat la frizerie și bacșișul e mai bun, de când sunt acolo e întruna coadă, ar trebui să fac ceva, să fiu mai descurcăreață, ce mai, toți bărbații înnebunesc după mine…

Oare câinii gândesc? Aș putea afla dacă m-aș apropia de maidanezul ăla care stă cuminte la stop, oricum e mai deștept ca puștii ăștia, ia uite-i cum au țâșnit printre mașini, fir-ar să fie, nu mai aud nimic de atâtea claxoane…

…de fapt n-a fost vina mea, când a intrat mama-soacră a mișcat un pic masa, ea e cam corpolentă, masa s-a clătinat și paharul meu a căzut, era prea pe margine, vinul s-a împrăștiat pe covor, l-am șters cum am putut, fața de masă nu contează prea mult, dar covorul a rămas pătat, vinul roșu nu iese, aici nu ești la tine la țară, noi avem lucruri de calitate, asta e când te înrudești cu țopârlani, am plâns, n-a fost vina mea și el a zis să fiu mai atentă, paharul era prea pe margine, dar nu s-a supărat, o să dăm covorul la curățat și o să iasă, important e să fii atentă de acum încolo, ne-am împăcat, e cel mai bun om din lume, nu mă ceartă, îl iubesc mult, sunt atât de norocoasă, o să fiu atentă, da…

…ciudatul ăla vine acum noapte de noapte, și nu știu ce ruj are că nu pot deloc să-l șterg, frec la el în prostie, ar trebui să-l întreb ca să-mi iau și eu, nu de alta, da' rujurile mele se șterg imediat, numai că acum mi s-a uscat pielea de la atâta spălat,

mi-a spus și unul din tipi c-ar trebui să-mi schimb crema de corp, tipul cu ochelari negri n-a mai venit de ceva timp, cred că e-n delegație, mai pleacă uneori, dar o să apară sigur, e înnebunit după mine…

Boschetarul se îndreaptă către semafor, știu deja ce urmează, dar ia te uită, o ambulanță, sirena ei acoperă zgomotele din jur, merge pe contrasens, cred și eu, în traficul ăsta n-are ce face, sirena ei mă asurzește și totuși îl aud pe boschetar, se uită la ambulanță și șoptește: Olimpia! Olimpia!

…a început să-mi facă poze, întâi scrie poezia, îi ia ceva timp, fiindcă poeziile lui sunt lungi, mi-a spus că sunt compuse special pentru mine, ode închinate trupului meu, care e cel mai frumos din lume, îmi scrie câte o strofă, apoi o pozează, scrie pe pulpe, pe burtă, pe țâțe, mi-a spus că cele mai frumoase mi le scrie pe țâțe, după ce termină de scris poezia mă pozează toată, în tot felul de poziții, bine, de fapt, nu-mi pozează niciodată capul, l-am întrebat de ce, la tine doar corpul contează, e o amforă pe care o acopăr cu poezia mea, dar ce faci cu pozele astea, sper că nu le pui pe Internet, a râs, cum să le arăt altora, le adun, apoi le leg, le copertez, fiecare poezie e o carte pe care-o pun bine, o să umplu o bibliotecă, e anacronic, parcă așa a zis, felul cum se scriu poeziile, pe hârtie seacă, ale mele sunt chintesență de iubire sau cam așa ceva, am spus eu că e ciudat, dar Gil zice că plătește bine, are bani și asta contează, las' că scap eu, să se-ntoarcă din delegație tipul cu ochelari negri, de data asta văd că stă mai mult, și când se întoarce o să scap de toate prostiile astea, și de poezii, și de frizerie, și de Gil…

…mi-a fost cam greață diminețile astea și n-am mâncat nimic, mama-soacră a zis că e bine să mai slăbesc un pic, am obrajii prea rotunzi, fetele fine sunt mai subțiri, cred c-am dat

jos vreo două kile, că fustele îmi vin mai lărguțe, dar ieri Marina la magazin a spus că precis sunt însărcinată, că așa se simțea și ea când a avut-o pe Mica, nu știu ce să zic, ar fi minunat să am un copilaș, l-aș iubi atât de mult, dar poate el nu vrea acum, mama-soacră a zis…

…acum mi-a adus un prostălău, nu știu unde l-a găsit, are treizeci de ani și n-a făcut-o niciodată, mi-am dat seama imediat, deși el se prefăcea că știe, dar l-am lăsat să creadă c-a fost grozav, săracul, mi se pare că l-am mai văzut pe undeva, o fi vreunul din clienții de la frizerie, are o moacă de tâmpițel, dar eu i-am cântat în strună, i-am zis că așa bărbat n-am mai pomenit, a plecat în al nouălea cer, mi-a venit să râd când m-a-ntrebat dacă poate să-și facă abonament…

Ciudat că n-aud niciodată gândurile celor cu căști pe urechi, pesemne sunt ecranate, invențiile astea au avantaje și dezavantaje, uite că așa își țin gândurile în siguranță, dar cine știe, poate căștile alea le absorb și apoi le amestecă, într-un fel, era mai simplu cu mine, eu puteam cel mult să le refolosesc.

…*wow*, *wow*, a fost incredibil, extraordinar, a fost mirobolant, dac-aș fi știut, nu aș fi așteptat atâta, iar curvulița aia țâțoasă e acum înnebunită după mine, mi-a zis că n-a mai văzut așa mărime perfectă, exact cum își dorește orice femeie, jur c-așa a zis, cum își dorește orice femeie, iar eu, dobitocul de mine, nici nu știam ce comoară am, la mână e greu să-ți dai seama, mi-a zis că e perfectă, perfectă, puțin mai mare decât suportabil, doar un pic mai mare, dar picul ăla face totul, așa a zis, mai mare ar fi degeaba, îți spun eu că am experiență, cine zice că e bine să fie cât mai mare nu știe, a ta e perfectă, perfectă, perfectă, *wow*, sunt bărbatul perfect, știu că abia așteaptă să merg din nou la ea la noapte, nu se gândește decât

la asta, numără orele, minutele, secundele, o să mă duc și o s-o pun să mă-nvețe toate trucurile și apoi…

…Alisa asta-i o împotmolită, cu asemenea asistentă lucrurile n-au cum să meargă bine, i-am spus că-i ultima dată când mai tolerez așa ceva, știu că toate mă consideră o scorpie, asta e, acum trebuie să mă concentrez pe noul proiect, dacă pun mâna și pe clientul ăsta, am toate șansele la postul de director regional…

Uneori ajung prea devreme și nu văd în jur pe niciunul din ei, stau și ascult gânduri insipide, liste de cumpărături sau lecții de istorie, am încercat să trișez și să mai aștept un rând la semafor, degeaba, pesemne mi se duce concentrarea, nu mai pot auzi niciun gând, trebuie să aștept noul azi…

…tipul cu ochelari negri n-a mai venit, probabil îl ține sub papuc scorpia de nevastă, l-am căutat la apartament, dar nimeni nu-l cunoaște, nu înțeleg deloc, Angi zice că sigur nu-i apartamentul lui, nu știu ce să zic, în schimb, tâmpițelul apare noapte de noapte, a căpătat curaj și culmea, chiar e bun, acuma i s-a urcat la cap, mă rog, treaba lui, am fost cam indispusă, unul din tipi mi-a arătat ce aveam scris pe spate, nu mi-am dat seama că mai eram mânjită de ruj și de altfel ciudatul nu obișnuia să-mi scrie pe spate, nu mi-a plăcut, scria: *o să te ucid*, o glumă, bineînțeles, nu i-am spus lui Angi, ea e mai prăpăstioasă de când una din prietenele ei a fost omorâtă de un nebun, a doua zi m-am uitat în oglindă înainte să mă spăl, scria: *o să te ucid când termin toate poeziile*, ce tâmpenie, i-am spus până la urmă lui Angi și ea a zis: du-te la poliție, dar ce să le spun, că un ciudat îmi scrie poezii pe pulpe, pe burtă și pe țâțe, iar pe spate îmi scrie c-o să mă omoare, și dup-aia mai știu eu ce

idei le vin, poate mă arestează, nu c-aș face ceva ilegal, doar nu sunt de-aia care stă pe centură. Dar oare o mai avea poezii?

…peștele ei mi-a zis să nu mă mai vadă pe-acolo, cred și eu că-l irită s-o audă cum țipă de plăcere, cum mă imploră nu acum, nu încă, ea m-ar primi și gratis, știu eu, dar nu poate din cauza lui, asta e, n-am ce să-i fac, știu că-i înnebunită după mine, cum mă vede se face fleașcă la păsărică, dar oricum nu mai am ce să-nvăț de la ea, e doar o târfuliță prostuță, dacă era mai deșteaptă, ar fi putut fi regină cu țâțele alea, eu în schimb o să fiu zeu, aici unde m-am mutat vecinii sunt deja invidioși, cred și eu, își dau seama și singuri după țipetele femeilor care vin la mine, așa ceva nu poate fi mimat, administratorul mi-a zâmbit complice și m-a întrebat: ce le faci, dom'le, ce le faci, spune-ne și nouă, iar femeile freamătă când mă întâlnesc pe scări, așteaptă să le vină rândul, acum știu, asta mi-e menirea, am crezut c-o să schimb lumea cu informatica, dar deja au fost alții mai deștepți înaintea mea, eu o să am la picioare toate femeile, o să aleg în fiecare seară câte una care să-mi fie sclavă, *wow*, o să meargă vestea în lumea largă și mă vor implora să rămân cu ele, dar eu le voi părăsi după o noapte, lumea e plină de femei care mă așteaptă, vor dori să aibă copii cu mine, OK, n-am nimic împotrivă, atâta perfecțiune trebuie să se perpetueze, orice zeu trebuie să aibă urmași…

Așa e în unele dimineți, se postează lângă mine câte o matroană corpolentă ca asta și nu mai pot să aud decât gândurile ei, degeaba mă mut, tot pe ea o aud, ce prostănacă e și fata asta, cum de s-a pricopsit fii-miu cu ea, o amărâtă de vânzătoare, acum nu mai înseamnă nimic să fii vânzătoare, pe vremea lui Ceaușescu, Dumnezeu să-l odihnească, era altceva, atunci mi-ar fi plăcut și mie să fiu, cine prindea un post la

Alimentara avea lumea la picioare, dar acum, când se găsesc de toate, bani să ai, acum e o prostie să stai toată ziua să vinzi salam, n-a putut să-nvețe și ea o meserie cumsecade, aș fi putut să vorbesc cu șefa s-o angajeze la noi, curvulița aia de la frizerie n-a mai venit de câteva zile și șefa a zis c-o dă afară, aici ar mai primi câte un bacșiș, deși, la cât de moacă e…

…testul de sarcină a ieșit pozitiv, sunt atât de fericită, el o să se bucure sigur, n-are cum să nu se bucure, poate o să fie băiețel, ce bine-ar fi, el o să se bucure, da-i bine și dacă-i fetiță, se spune că fetele seamănă cu tații, să aibă ochii lui, genele alea dese și întoarse, cele mai frumoase din lume, și ce nume să-i punem, trebuie să ne gândim, și pe urmă atâtea chestii de pregătit, pătuțul și toate lucrușoarele alea mici, ba nu, nu-i bine să le pregătești dinainte, aduce ghinion, ah, ce minunat, o să se bucure sigur, numai când o să mă vadă pe mine atât de fericită, mama-soacră a zis că-i mai bine să așteptăm, dar dac-așa a fost să fie, ce norocoasă sunt, acum un an nici nu-l cunoșteam și acum sunt măritată și aștept un bebeluș, diseară o să-i spun, poate mergem undeva, la un restaurant, doar noi doi, nu prea am poftă de mâncare, dar e-o veste prea frumoasă ca să n-o sărbătorim, o să-i fac o surpriză, da, o să-l chem și-o să-i fac o surpriză…

Sunt câteva zile de când n-am mai văzut pe vreunul din ei, mă gândesc în timp ce urc scările de la metrou către piața cea mare, nu i-am mai văzut, tipul o fi prea ocupat acolo la el în Olimp, oare chiar așa grozav o fi, sunt curioasă, chiar sunt curioasă, dar ele, ce-o fi cu ele, or fi pățit ceva? Dar ce-i asta, ce-i brambureala asta aici, uite că mă strigă o colegă, mă ia de braț, hai să traversăm așa, nu vezi că nu mai e semafor, au arătat

aseară la știri, boschetarul ăla nebun l-a smuls pur și simplu din asfalt, îți dai seama câtă forță avea, să nu-ți vină să crezi, a scos semaforul și-l ținea în brațe, nu voia deloc să-i dea drumul, au venit pompierii și poliția și până la urmă l-au dus la balamuc, uite acum ce nebunie-i aici, ditamai piața fără semafor, merg cu colega mea printre mașini, dar nu mai aud gânduri, poate n-o să mai aud niciodată, e prea mult zgomot în jur, zarvă de claxoane, voci nervoase, un copil țipă, mai încolo o tipă zice da, știu că doar așa poate să se pregătească pentru repetiții, în fiecare dimineață pe drum își spune rolul în gând, tot drumul, hei, ce-i asta, ce-i asta, întind gâtul, dar n-o văd pe cea care vorbește, nu-i văd fața ca s-o pot recunoaște și s-o întreb cu altă ocazie, cine, cine-și pregătește rolul, poate-o fi unul dintre ei sau poate toți, sigur așa e, cum ar zice Shakespeare, lumea-i o scenă și oamenii sunt doar actori, sunt liniștită, da, sunt liniștită, totul e-n regulă, acum pot să-mi continui diminețile mele identice…

Cheia și foarfeca

Când eram mic și sughițam, mama aducea cheia de la ușa din spate, îmi îndepărta gulerul de ceafă și-mi lipea metalul rece de spinare[1]. Mi-am amintit dintr-odată gestul ei în momentul în care fata aceea neîndemânatică de la frizerie, care era să-mi reteze o ureche în timp ce mă tundea, a scăpat foarfeca din mână. Dar nu pe jos. Nu, foarfeca a alunecat ușor pe sub gulerul desfăcut al cămășii mele și pe sub maiou și a coborât trasându-mi zigzaguri pe spate. Fata s-a speriat mai tare ca mine și mi-a băgat mâna pe sub cămașă ca să scoată foarfeca, eu mă străduiam s-o ajut și amândoi ne contorsionam mai tare ca la circ. Exact atunci a apărut patroana, care n-a înțeles inocența gestului nostru și a zbierat la fată niște cuvinte imposibil de reprodus. Pe urmă s-a întors către mine:

— Salonul meu e renumit pentru seriozitate, mi-a zis pe un ton deloc prietenos. Și clienții sunt rugați să respecte programul de lucru cu fetele. Cei care nu fac asta n-au ce căuta aici.

Mi-a arătat apoi ușa cu un gest larg, agitând o foarfecă uriașă, așa că am plătit jumătatea de tunsoare la preț întreg și am ieșit în goană, căutând încă motivele pentru care am devenit deodată *persona non grata*.

Seara de iulie își pierduse din dogoare. Simțeam pe spinare răceala metalului și niște usturimi suspecte și mă gândeam să mă ascund într-un gang ca să scot foarfeca de sub cămașă înainte să am toată pielea brăzdată de dungi sângerii. N-am apucat însă, fiindcă am dat nas în nas cu socru-meu, care pășea cu aerul lui țanțoș de căpitan de infanterie în rezervă.

— Te-ai făcut punkist? m-a întrebat.

La început n-am înțeles și am dat din umeri, dar asta a fost clar o greșeală, fiindcă foarfeca s-a deplasat și m-a mai înțepat o dată, eu m-am strâmbat, iar socru-meu a trecut mai departe spunându-i tipului la fel de țanțoș de lângă el:

— Niciodată n-am înțeles ce-a găsit Cati la caraghiosul ăsta.

Abia atunci mi-am văzut imaginea reflectată în geamul magazinului de lenjerie de damă de alături: creasta mea asimetrică – dovada clară a neîndemânării fetei de la frizerie – trona în vârful unei piramide de sutiene și chiloți liliachii de dantelă. N-am avut timp să mă dezmeticesc, că o cerșetoare bătrână s-a apropiat de mine:

— Dă și la baba un bănuț și-o să-ți descânt să ai noroc la curve toată viața.

M-a înghiontit, eu am făcut o mișcare bruscă și am simțit arsura unei tăieturi noi pe spate. Am icnit de durere, am împins-o puțin pe babă și am dat să plec, trebuia să scap cumva de blestemata de foarfecă. Dar baba mi-a interpretat greșit gestul și a strigat după mine agitând pumnul:

— Să-ți moară la intrare! Mereu!

Două tipe care treceau pe stradă s-au oprit să se uite și au plecat apoi chicotind.

Deja nu mai suportam, mă trecuseră toate nădușelile, spinarea îmi era plină de tăieturi, așa că n-am mai ținut cont de

buna-cuviință care mă caracterizează de obicei și, chiar în mijlocul trotuarului, mi-am scos cămașa și maioul din pantaloni și foarfeca a căzut în sfârșit. Am lăsat-o acolo și am plecat ușurat. Grăbisem pasul, abia așteptam să ajung acasă, dar am auzit o fluierătură și strigăte în spatele meu și un polițist mustăcios m-a înșfăcat de umăr. Altul mai gras venea din spate, gâfâind.

— Unde te grăbești așa, borfașule? mi-a strigat în ureche primul, apoi s-a întors către celălalt, care-și ștergea chelia cu o batistă în carouri. Ia uite, a încercat să scape de chestia asta.

A scos la vedere foarfeca pe care o lăsasem să cadă și mi-a băgat-o sub nas:

— Are urme de sânge.

Am încercat să le explic că era sângele meu, mi-am ridicat și cămașa ca să le arăt tăieturile, dar nici nu m-au ascultat. Mi-au cerut actele și pentru o clipă am sperat că o să se rezolve lucrurile, oricine putea vedea că sunt om serios, profesor de istorie la gimnaziu. Dar portofelul dispăruse. Am întors pe dos toate buzunarele, din ce în ce mai nedumerit, îmi aminteam cum am plătit la frizerie și apoi – aș fi fost în stare să jur – l-am băgat în buzunarul din spate al pantalonilor. Cei doi polițiști păreau să-și piardă răbdarea. Le-am spus cine sunt și cum mă cheamă, dar nu m-au crezut.

— Profesor cu tunsoarea asta? Fii serios, te-ar zbura imediat inspectoratul.

Ca să-i conving, am început să le înșir bătăliile lui Ștefan cel Mare, dar nu ajunsesem nici la Podul Înalt, că grasul m-a întrerupt:

— Oricine poate învăța aiurelile astea și pe urmă zice că-i profesor. Pe noi nu ne păcălești așa ușor.

— Și în plus mai sunt urmele de sânge. Trebuie să facem cercetări amănunțite, a zis mustăciosul. Vii cu noi la secție și ne lămurim.

Însă nici acolo nu ne-am lămurit. Am sunat-o pe nevastă-mea, dar avea telefonul închis, am încercat pe urmă la toți colegii și nimeni nu mi-a răspuns. Eram disperat. Apoi a apărut o urgență și au amânat totul pe a doua zi. Până să apuc eu să zic ceva, m-au luat de câte un braț, m-au târât pe un culoar întunecos, au descuiat o celulă și mi-au dat brânci înăuntru.

Când să plece, mustăciosul s-a uitat la cei trei tipi din celulă – niște malaci cu figuri înspăimântătoare – le-a făcut cu ochiul și le-a zis:

— Tipu' e masochist. Uitați-vă ce tăieturi are pe spate.

Rânjetul lui era acum multiplicat pe fețele celor trei.

Am auzit cheia răsucindu-se în ușă și am început să sughiț.

1. Povestire cu început fix: fraza de început din povestirea „Complicitate“ de Julian Barnes.

Zi liberă

Clara se uită nedumerită la aleea acoperită de zăpadă care ducea la poarta companiei. Nicio urmă de pași. Clădirea înaltă, din metal și sticlă fumurie, părea să hiberneze în pâcla dimineții de ianuarie. Ce naiba! Grăbi pasul până la ghereta gardienilor și unul dintre ei o recunoscu.

— E zi liberă azi, domnișoară, zise el scoțând doar nasul prin ferestruica îngustă. Cum de-ați uitat?

Închise apoi gemulețul, iar ea se trezi singură în aerul geros și o luă înapoi prin zăpadă, furioasă pe toată lumea. În primul rând pe Lucian, care probabil dormea neîntors și nici nu simțise plecarea ei. Apoi pe colegele care nu se gândiseră să-i aducă aminte că pe trei ianuarie au zi liberă. Pe vânzătoarea de la chioșcul de lângă metrou, fiindcă avea figura asta radioasă dis-de-dimineață. Cum poți fi binedispus când te-ai sculat degeaba? Luă metroul în sens invers. Da, ar fi trebuit să-și dea seama de la venire, aproape nimeni în vagon, doar câțiva rătăciți cu priviri mâhnite. Sau mahmure. Care păreau mai degrabă să se întoarcă de la vreun chef.

Când ajunse în sfârșit acasă, Lucian stătea pe canapeaua din sufragerie cu țigara în gură și cu laptopul în brațe. Geamul era întredeschis, ca de fiecare dată când rămânea singur. Niciodată

nu-i plăcuse obiceiul ăsta al lui de a sta în frig. Lucian îi aruncă o privire fugară și se întoarse la filmul de desene animate la care se uita: *Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici*. O pasiune nouă? se întrebă Clara, dar nu zise nimic și intră în bucătărie. Filtrul de cafea era gol, asta o irită iar, fără rost, în fond, el n-avea de unde să știe că ea va veni acum, putea fi mai rău, putea să-l găsească cu vreo tipă, cum îl găsise Mirela pe bărbatu-său într-o zi în care se întorsese mai devreme acasă. Da, putea fi mai rău.

Puse de încă o cafea și-și tăie o felie de cozonac, ce mai contează câteva calorii în plus într-o zi începută așa prost? Cu ceașca de cafea într-o mână și farfuria cu cozonacul în cealaltă, se duse în sufragerie și se așeză pe fotoliu. Lucian lăsă laptopul deoparte, își mai aprinse o țigară și-i zise fără s-o privească:

— A sunat mama ta.

— Nu-nțeleg de ce m-a sunat acasă, pufni Clara, împrăștiind câteva picături de cafea. Doar știa că sunt la serviciu.

— Păi, uite că nu ești.

Lucian luă scrumiera în formă de ceas – o pastișă din ceramică după ceasurile scurse ale lui Dalí, primită mai demult de la mama Clarei – și o așeză la îndemână pe brațul canapelei. Prin geamul întredeschis răzbăteau vocile ascuțite ale copiilor care se jucau în fața blocului.

— Și ce voia? întrebă Clara uitându-se la scrumiera care se balansa ușor.

— Nu mi-a zis.

— Și tu n-ai întrebat, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Placiditatea lui era insuportabilă.

— Dar pe tine chiar nu te interesează nimic? Hai, că pe mama n-ai înghițit-o niciodată. Dar nu te interesează de ce am

venit acasă?

— De ce ai venit acasă? întrebă el și suflă un rotocol de fum.

— Pentru ce mă mai întrebi, când e clar că nu-ți pasă?

Era clar că nu-i pasă. N-ar fi trebuit să-i spună, dar nu se putea abține. Trebuia să povestească cuiva. Să-și verse nervii.

Lucian o ascultă în tăcere, iar în final ridică o sprânceană și zise cu un zâmbet ușor:

— Ghinion... Dacă nu era închis pentru vacanța de Crăciun, ai fi putut să rămâi să lucrezi. Poate pica o promovare.

— Cineva trebuie să lucreze în casa asta. Facturile nu se plătesc singure. Și nici țigările tale.

În ultima vreme îi spusese des chestia asta, deși își dădea seama că nu e bine. Dar o enerva situația. Ca și reproșurile continue ale mamei ei, la început subtil formulate, apoi însă din ce în ce mai concrete. Mama ei nu avusese niciodată încredere în talentul lui Lucian. Încă de când i-l prezentase, cu șase ani în urmă, se simțise cu el ca pe ghețuri plutitoare. Ghețuri, ăsta fusese cuvântul. Orice speranță de bună înțelegere dispăruse în momentul în care văzuse cartea lui de vizită, tipărită oarecum în glumă: „Lucian Cernea – sculptor în gheață – semiconsacrat". În familia ei, toți aveau meserii din care se câștiga bine. El era prea altfel. Și măcar dacă ar fi făcut artă adevărată, pe care să poți s-o pui în vitrină sau pe perete și să spui: „Ginerele meu a făcut-o". Nu, mama ei nu-l plăcuse și, de la bun început, considerase relația lor ceva efemer. La fel de efemer ca arta lui – așa-zisa lui artă.

— Mi-am găsit un contract, zise Lucian fără să se uite la ea.

— Unde?

Clara se așeză lângă el pe canapea, ca să îndulcească puțin cuvintele dinainte.

Dar Lucian nu părea dornic să-i spună.

Poate se jenează, se gândi ea, ultimul contract fusese în construcții – cioplitor în piatră pentru fațade. Firma dăduse faliment în vară și de atunci nu-și mai găsise altceva. Înainte de asta lucrase cu intermitențe pentru o companie de pompe funebre, făcea îngerași pentru cavouri și morminte. După un timp se certase cu patronul, care-i zisese: „Îngerașii trebuie să fie îngerași. Punct. Nu trebuie să rânjească sau să fie rași în cap. Și nici să se sărute între ei. Și dacă nu-ți convine să lucrezi pentru noi și ți se pare sub nivelul tău de artist, găsesc imediat pe altul“.

Și găsise.

Oricum, mama ei strâmbase din nas de la început și întrebase așa, ca din întâmplare: „Oare Brâncuși ar fi făcut îngerași pentru morminte?“. „Ce prostie“, îi răspunsese ea, „un Brâncuși se naște o singură dată“. Lucian, care tresărise la cuvintele mamei, se încruntase la ale ei.

— La o companie care construiește parcuri de distracții, îi răspunse parcă în silă. Au nevoie de un sculptor pentru figurine și personaje.

Tot nu se uita la ea.

— Dar e grozav, zise Clara, deși nu era sigură.

Își închipuia personajele: Mickey și Minnie, Donald Duck, Fred și Barney. Și Albă-ca-Zăpada.

— E grozav, repetă și se uită la el, încercând să-și dea seama dacă e sau nu grozav.

El ridică privirea.

— E o companie în Arizona.

— În Arizona?

— Da. În Phoenix, Arizona.

Clara se bâlbâi:

— Adică… adică o să te muți acolo?

El dădu din umeri.

— Contractul e pe un an. Sediul firmei e în Phoenix, dar eu o să lucrez în diverse locuri. O să fie și câteva luni în Alaska, unde e un parc de gheață.

— Un an?

Lucian nu-i răspunse.

— Și noi?

— Clara… Vezi bine că între noi lucrurile nu mai merg de mult.

Vocea lui era blândă, dar fermă, ca atunci când vrei să pui la punct un copil răsfățat.

Asta o enervă iar.

— Adică tu ai hotărât asta fără să discuți cu mine? Ai hotărât că lucrurile nu mai merg și gata?

— Tu ai impresia că merg? Clara, de cât timp n-am mai petrecut un weekend împreună? Un weekend doar noi doi, fără *deadline*-urile tale, fără laptopul tău, fără *blackberry* și telefoane duminica la șapte dimineața.

— Adică eu sunt de vină? Eu? Asta-i chiar culmea!

Vocea ei avea o stridență belicoasă. Se ridică de pe canapea, iar ceașca de cafea din mâna ei părea un proiectil gata de lansare.

— După tot ce-am făcut pentru tine…

Lucian se încruntă.

— Ce-ai făcut pentru mine?

— Nu, asta-i culmea, continuă Clara fără să-l asculte. Trânti ceașca de cafea pe măsuță și se aplecă spre el. Nu ai dreptul să-mi faci asta. Nu ai dreptul, înțelegi?

— Da, înțeleg. Numai tu poți hotărî când punem punct. Asta te doare, nu? Asta. Dar cine te împiedică să spui la toți că mi-ai dat papucii?

Clara se strâmbă, nemulțumită de direcția pe care o lua discuția.

— Zi mai bine că ți-ai găsit o tipă acolo.

— Știi că nu-i așa.

Mobilul lui Lucian se auzea din dormitor, dar el nu se ridică să-l ia. Așteptară amândoi până când acordurile săltărețe din *Cartea junglei* încetară.

— Stai puțin, reluă Clara cu o speranță nouă, ușor răutăcioasă, în voce. Pentru State ai nevoie de viză…

— Am luat deja viză.

— Ce?! Se opri și respiră adânc. Ce? De când știi de chestia asta?

— Din noiembrie.

— Și nu mi-ai zis nimic. Repetă. Nu mi-ai zis nimic.

Strângea pumnii ca și cum voia să-l lovească, dar vocea îi era sugrumată. Dispăruse speranța, dispăruse și nuanța de răutate.

Lucian avea privirea aceea opacă, în spatele căreia se ascunsese în ultima perioadă. Privire pe care abia acum o înțelegea. Se uită prin cameră, căutând în zadar ceva de care să se agațe. Se duse apoi la geam și privi întinderea albă și copiii gălăgioși din vecini, care mergeau în cercuri prin zăpada curată. Fiecare cu cercul lui, iar urmele de pași formau o floare cu petale rotunde.

O scutură un frison și închise geamul, apoi se întoarse din nou spre Lucian. El se ridică de pe canapea și încercă s-o mângâie pe obraz, dar ea se feri.

— Clara…

— Cum ai putut să faci asta? Cum?

Îi tremura vocea și nu mai continuă.

Stăteau unul lângă altul, rezemați de caloriferul de la geam. Deci așa e sfârșitul. Așa. O tristețe ca o întindere albă și rece. Ca o zăpadă fără urme de pași.

Spuse:

— Credeam că mă iubești…

Lucian o atinse pe obraz și de data asta nu se mai feri. Mângâierea lui ușoară o făcu să tremure.

— Luc…

Nu-i mai spusese așa de mult timp și rămase descumpănită de gustul uitat al cuvântului. Și de tresărirea lui. Părea că pentru o clipă, doar o clipă, lăsase garda jos. Oftă.

— Nu știu, mi se pare totul atât de trist…

Iar privirea opacă.

— Clara, nu te preface că regreți.

Fu rândul ei să tresară. Încercă să spună ceva, dar Lucian o întrerupse cu voce blândă. Vocea cu care altădată îi spunea că o iubește.

— Hai să nu îngreunăm lucrurile.

— Când trebuie să pleci? îl întrebă, neștiind ce răspuns ar prefera, încercând să alunge o ușoară senzație de ușurare.

— Săptămâna viitoare.

— Dar luni merg la Predeal, la *team building*. Înseamnă că mai avem… Se opri să calculeze. Mai avem doar trei zile.

Se întoarse iar cu fața la geam. Deci așa e sfârșitul. Un sfârșit pe care el l-a vrut simplu, fără complicații. În mod sigur a avut de gând să plece fără să-i spună, după ce ea se ducea la Predeal. Însă venirea ei de azi i-a încurcat planurile. Nu mai petrecuseră de mult atâta timp împreună.

Afară, copiii continuau să pășească în cercuri pe zăpadă, iar floarea avea acum multe petale, întretăiate într-un model complicat. Dar prin geamurile termopan nu se mai auzeau glasurile lor.

Îl întrebă:

— Voiai să pleci fără să-mi spui?

Lucian ridică din umeri, ca și când asta nu mai conta. Se îndreptă apoi către camera cea mai luminoasă a apartamentului, pe care în ultimul an o transformase în studio.

— Am ceva pentru tine, îi zise.

Ea intra rar acolo, așa că rămase uimită să vadă camera atât de goală. Probabil vânduse sau poate dăduse pe degeaba ciudățeniile pe care ea le numea sculpturi mai mult din spirit de solidaritate decât din convingere. Rămăsese o singură piesă. Se apropie cu pași șovăitori de etajera pe care o așezase Lucian și o privi. Un cap de fată realizat în manieră clasică, așa cum Lucian nu sculpta niciodată.

Era ea. Ea, dar cu o expresie care nu-i plăcea, o tristețe falsă, puțin formală, care părea mai degrabă ușurare. O cuprinse iar tremurul. Poate asta simți când întâlnești un *alter ego*. Când citești pe alt chip gândurile tale pe care credeai că le poți ascunde.

Lucian întinse mâna și, pentru o clipă, Clara crezu că o s-o mângâie. Dar el doar atinse statuia.

— Seamănă, nu-i așa?

— Seamănă.

O atinse și ea și se gândi că era o sculptură reușită.

Recensământ

— La dumneavoastră au fost cu recensământul, doamna Vasiliu?

— Or fi trecut ieri, dar n-am stat acasă.

Marga Vasiliu scormonea în geantă după chei, fără să-și privească vecina.

— O să vedeți, e un bătrânel tare cumsecade, dar atât de vorbăreț, că de-abia dac-a făcut câteva apartamente. A pus un afiș că trece azi după ora cinci, îmi închipui că așteaptă să se-ntoarcă lumea de la serviciu. Da' ce-i cu dumneavoastră, nu vă simțiți bine?

— Un pic obosită, am dormit prost în ultima perioadă.

— Vă-nțeleg perfect, și eu am fost distrusă după ce l-am pierdut pe Relu. Am plâns zile în șir, nu mai mâncam nimic. E greu după atâția ani. Dar o să vă reveniți.

— Da…

Își găsise în sfârșit cheia și se pregătea să intre.

— Aa, și vedeți, aveți grijă cu bătrânelul de la recensământ, e ceva de groază, la toată lumea a spart câte ceva, eu am scăpat ieftin, doar o ceșcuță de cafea, și era deja crăpată, dar la madam Ionescu s-a împiedicat de-o carpetă și a dat cu cotul în geamul de la vitrină. Noroc că nu s-a spart geamul, asta ar fi fost

culmea, dar s-a speriat pisica și a dărâmat un ghiveci cu flori. S-a făcut o mizerie… Ce i-o mai trebui recensământ la vârsta lui?

— Poate are nevoie de bani.

O salută pe vecină și intră în casă. Se pregătea să închidă ușa fără să pară nepoliticoasă, dar vecina continuă:

— Acum îmi dau seama că seamănă un pic cu răposatul domn Vasiliu, are ceva din aerul dumnealui.

Marga oftă și închise ușa. Nu fusese niciodată prietenă cu vecinele din bloc, iar în ultima perioadă nu știa cum să scape de bunăvoința lor curioasă. Se descălță și puse pantofii la locul lor de pe hol. Gândul că acum ar fi putut să-i arunce la întâmplare, că nu mai era nimeni care să se-mpiedice de ei îi sporea tristețea de fiecare dată când intra în casă. Sandu fusese atât de neatent, se împiedica de tot și de toate, încât doar o ordine deplină ținuse lucrurile sub control. Iar acum Marga constata că, după atâția ani de aliniat pantofii, nu putea să-i arunce la întâmplare. Se duse în bucătărie să-și facă o cafea, „ce bine, dragă, că ai tensiunea mică și poți să bei câtă cafea vrei“, mă rog, nu că prietenele ei n-ar bea, își fac fără cofeină, deși lumea spune că nici aia nu-i sănătoasă, de parcă mai e ceva sănătos în ziua de azi. Porni filtrul de cafea, cadou de la fiul lor Doru, însă nefolosit până de curând, lui Sandu îi plăcea cafeaua la ibric și n-avea rost să folosească filtrul doar pentru ea. „Trebuie să reînveți să te bucuri de lucruri mărunte“, scria în revista pe care i-o dăduse o prietenă. Ca și cum fetele tinere care scriu articole de genul ăsta – motivaționale, parcă – pot înțelege. „Cum să fii fericit în 100 de pași.“ Scoase totuși din vitrină o ceșcuță și o farfuriuță din porțelan fin. „Să faci un ritual din fiecare gest.“ Se uită și la paharul de șampanie din cristal de

Boemia așezat stingher ceva mai în spate, ultimul dintr-un set de douăsprezece, „o adevărată valoare“, spusese mama ei când i le dăduse cadou la nuntă, „așa ceva nu mai găsești acum, astea le-am primit și eu la nunta mea“.

Dar n-avea chef să se gândească la trecut și mai ales n-avea niciun chef de recensământ. Le trăise din plin pe cele dinainte, când Sandu lucra la Institutul de Statistică. „Ce idee, dragă“, spuseseră toți atunci, după revoluție, când el se angajase acolo ca statistician, „cum să renunți la meseria de profesor, programul e mai lejer și ai timp de meditații“. Sandu bălmăjea ceva de fiecare dată, că s-a săturat de geometrie în spațiu și integrale, că lumea nu înțelege că statistica e ceva viu. Toți ridicau din umeri, ce să răspunzi la asemenea inepții, ce poate fi mai viu ca o clasă de elevi? Și doar se știa cât îl iubeau elevii, Sandu nu dădea niciodată note mici și explica așa de clar, că înțelegea și ultimul tolomac.

Marga luă paharul de cristal, îl privi în lumină, ce bogăție de culori, ce tăieturi fine, îi dădu un bobârnac să audă sunetul clar, prelung. Ultimul pahar. Parcă era un titlu de piesă. Sau de carte. Douăsprezece pahare și acum rămăsese unul singur.

La început nu-și dăduse seama, se necăjea când se spărgea câte unul și se mira, cum se poate să spargi așa ușor niște pahare pe care le folosești de câteva ori pe an?

Primul se spărsese la petrecerea de botez a lui Doru, în ’75, Sandu îl lăsase prea aproape de marginea mesei. Mama ei s-a supărat, „sigur, uite cum vă bateți voi joc de lucruri, eu am putut să am grijă ca să vi le las vouă“. Dar ea n-a luat în seamă chestia asta, Doru era mic și plângea întruna, ea nu mai dormise o noapte întreagă de câteva luni, era obosită și abia aștepta să se termine petrecerea. A venit apoi cutremurul din

’77, atunci s-au spart două și iar n-a bănuit nimic, ar fi fost culmea să-i pară rău pentru două pahare, când în București fuseseră atâția morți și atâtea case dărâmate. În anii care au urmat, Sandu a mai spart un pahar la o petrecere de ziua ei și altul la ziua lui.

Rămăseseră șapte, și abia atunci și-a dat seama. Când a pus lucrurile cap la cap, i s-a părut totul mai clar ca niciodată. Paharul spart era de fiecare dată semnalul: îi arăta o nouă aventură a lui Sandu. Așa se explica primul pahar spart la botez, în timpul sarcinii mâncase cu disperare și se îngrășase atât de mult, încât Sandu o alinta „micuțul meu hipopotam“. Dar cui i-ar plăcea totuși să sărute un hipopotam? Așa se explica agitația lui Sandu la cutremur, când telefoanele nu mergeau și el a alergat de nebun pe străzi. Iar ea crezuse ca proasta că s-a dus la școală. Privind retrospectiv, își dădea seama cât de bine se legau lucrurile. Bănuieli vagi, zvonuri pe care nu le luase în seamă sau le crezuse fără temei i se păreau dintr-odată evidențe de netăgăduit. Începuse să se uite cu spaimă la paharele de cristal rămase și se întreba când se va sparge următorul. Dar Sandu era un soț bun și un tată grijuliu, iar ea nu avea nici cea mai mică dovadă. Când i-a spus, după îndelungi ezitări, unei prietene, aceasta i-a râs în nas, „hai, dragă, ai înnebunit de prea mult bine, să vezi cum e Gicu al meu, nu mișcă un pai în casă și umblă cu toate fufele, de mă știe tot institutul, sunt sigură că Sandu nu te-nșală, auzi ce idee, se sparg paharele“.

Tragedia a venit la aniversarea de paisprezece ani a lui Doru. Cu atât de puține pahare rămase, la ocazii erau nevoiți să completeze cu pahare de șampanie din sticlă obișnuită, iar pe cele de cristal le dădeau musafirilor, așa că Sandu nu prea mai

avea cum să le spargă. Cumpăraseră de curând o pianină pentru Doru, „de unde-o avea atâta talent“, se mirau prietenele, „ce băiat sensibil a ieșit dintr-o contabilă și-un profesor de matematică“. Au cântat *Mulți ani trăiască*, au băut șampanie și fiecare a pus paharul pe unde a apucat. Apoi Doru urma să interpreteze ceva la pian și Sandu s-a grăbit să-i facă loc. Dar când a ridicat capacul pianului, au zburat toate cele patru pahare așezate acolo de invitați. Niciunul n-a scăpat. Marga a fost devastată, degeaba o consolau prietenele, degeaba i-a promis Sandu c-o să cumpere un set nou de pahare de cristal.

Patru pahare sparte nu puteau decât să prevestească o mare nenorocire.

Și așa a fost. La școala unde lucra Sandu se angajase o profesoară de sport tânără și plină de zvâc, care pusese pe jar toți profesorii. Sandu devenise – nu și-ar fi închipuit că se poate – mai zăpăcit și se împiedica mai abitir de lucrurile din casă. După un timp a început să apară cu nasturii de la cămașă rupți cu pânza din jurul lor cu tot. L-a întrebat în zadar, el nici nu observase și i-a răspuns cu priviri nedumerite și ridicări din umeri. Iar elevii continuau să-l adore, mai ales după ce s-a aflat că pierduse tezele de la clasa a X-a A, așa că le dăduse tuturor nota zece. Directoarea s-a uitat la el mustrătoare și nu prea – îl plăcea un pic – și l-a întrebat: „Dacă erau de la clasa a unșpea, ce făceai, le dădeai la toți unșpe?“. Dar ei nu-i venea să râdă. Maică-sa îi spunea „stai liniștită, e criza de patruzeci de ani, fii deșteaptă și-o să treacă“. Ușor de spus, când Sandu începuse să lipsească nopțile de acasă; se întorcea pe urmă cu un aer vinovat, după un timp i-a dispărut aerul vinovat și apoi a dispărut și el. Când a venit după o săptămână să-și ia câteva lucruri, i-a spus că a găsit iubirea vieții lui și nu poate s-o lase

să-i scape. Ea l-a ajutat să sorteze lucrurile și i le-a pus într-un geamantan. Nu s-au certat.

Sandu s-a întors în mai puțin de o lună, iar ea nu i-a cerut explicații. Mult mai târziu, când au putut vorbi amândoi în liniște despre perioada aceea, îi spuneau „perioada de motăneală“, el i-a mărturisit că a început să se dezmeticească în timp ce ea îl ajuta să-și facă bagajele. „Fiecare pereche de chiloți pe care-i puneai și fiecare pereche de ciorapi dădeau o lovitură iubirii mele pentru Mirela. Când am ajuns în seara aia la ea, deja mă vedeam așa cum eram în realitate, un bărbat de patru'ș'cinci de ani lovit de o nebunie bruscă.“ Poate așa fusese sau poate Mirela își găsise un alt obiect al pasiunii, fidelitatea nu era una din calitățile ei.

Atunci a renunțat el la postul de la școală și s-a mutat la Institutul de Statistică, iar viața lor a revenit pe făgașul normal.

Mai erau însă trei pahare și începuse să se teamă de ele. N-a încercat să afle dacă paharele sparte înainte de tragedie însemnaseră mici „motăneli“ sau fusese doar imaginația ei. Dar nu mai voia să riște și, atunci când s-a însurat Doru, i-a făcut cadou paharele. El n-a luat decât două, „ce să facem, mamă, cu trei pahare, păstrează tu unul, așa, ca amintire“. Ultimul pahar nu i-a mai adus însă nicio surpriză. Sandu a fost în continuare un soț bun, care-i lipsea acum teribil.

Se mai uită o dată la paharul de cristal, lumina se reflecta în mii de raze pe fațetele lui, dar ce trist pare un pahar de șampanie gol, ar trebui să desfacă o sticlă, sunt câteva în cămară. Zâmbi, poate pentru prima dată după mult timp, și puse paharul de cristal pe masă. Cristal adevărat de Boemia, n-o să mai găsești așa ceva acum, parc-a auzit că fabrica a dat

faliment. Să-l trateze pe bătrânelul cu recensământul. Continua să zâmbească, în fond, poate ăsta e un semn. Iar bătrânelul care sparge tot este bine-venit, bătrânelul care seamănă cu Sandu și se ocupă cu recensământul. Este bine-venit.

Aproape ațipise pe fotoliu când auzi soneria, se ridică un pic amețită, era emoționată ca atunci când se întâlnise prima dată cu Sandu. Ca și cum avea întâlnire cu Sandu.

Deschise ușa și se uită la cele două fete care-i zâmbeau. Păreau eleve.

— Bună ziua, am venit cu recensământul.

Fetele îi arătară legitimațiile și ea nu înțelegea.

— Parcă trebuia să vină un domn mai în vârstă, așa mi-au spus vecinele.

— Aa, e bunicu', noi avem altă zonă, da-l ajutăm un pic, a rămas în urmă și s-a dus la blocul de alături.

Se uită fără chef la legitimații, Mona și Andreea, da, jumătate din fetele de vârsta asta se numesc Andreea.

— Sunteți eleve?

— Nu, studente în anu-ntâi. Am dat bacul anul ăsta.

— Trebuie să ai liceul, altfel nu te primește.

Erau vorbărețe, se completau una pe alta și râdeau întruna. Le așeză la masă și fetele își întinseră foile. Apoi începură tirul de întrebări: nume, prenume, stare civilă legală, stare civilă de fapt, ridică ochii nedumerită, „nu contează", zise Mona către Andreea, „scrie acolo văduvă cum a spus doamna", număr de copii născuți vii, locul nașterii… Răspundea parcă în vis, ce senzație ciudată, aluneca spre o apă, se apropia de ea, e rece, foarte rece…

Nu simți cum, în cădere, mâna ei atinse paharul de cristal, care se rostogoli pe covor și se sparse lovindu-se de piciorul

mesei.

Centura de siguranță

Raul îndreptă oglinda retrovizoare și dădu mai încet radioul de bord, unde vocea prezenta avantajele unui nou tip de scaun auto pentru bebeluși.

— I-am spus că mi se pare cea mai proastă idee. Că n-o să crească vânzările doar dacă micșorează pachetul. E o tâmpenie.

Marta nu-i răspunse. Trase puțin centura de siguranță, ca și cum ar fi vrut s-o aranjeze mai bine, și o mirosi încă o dată: „Hypnôse“ de la Lancôme.

— Și nu numai atât. E un proces mult mai complex, orice neinițiat într-ale marketingului poate să-și dea seama. Dar el, nu. Când vine cu o idee trebuie să-i spui că e genială, altfel tu ești un prost și un încuiat.

A treia sâmbătă la rând, gândi Marta. Și de fiecare dată, după ce se duce la sală. Simți atingerea centurii pe gât, în locul în care și ea obișnuia să se dea cu parfum.

— Dar toți îi cântă în strună, Șefu’ în sus și Șefu’ în jos. N-au coloană vertebrală, ce să mai vorbim.

Raul frână brusc la culoarea roșie a semaforului și se întorse spre Marta.

— Niște lachei, asta sunt toți.

Pe trotuar, chiar în dreptul geamului, un băiețel de patru-cinci ani împingea o mașinuță al cărei claxon imita sirena de pompieri. O tânără se apropie în fugă și-l trase de la marginea trotuarului. Șirul de mașini care așteptau la semafor începu deplasarea și Marta văzu în oglinda laterală cum tânăra ridică băiețelul în brațe.

— Poate ar trebui să ne programăm și la *Med-child*. Colega Ioanei a reușit cu ei, și încerca de mai bine de…

— Marta, am mai discutat.

Raul semnaliză pentru banda din stânga, dar mașinile se scurgeau întruna.

— Numai mârlani în orașul ăsta, unu' nu te-ar lăsa să treci.

Până la urmă reuși să se strecoare în spatele unui Opel argintiu, pe geamul căruia un abțibild spunea „baby on board". Marta netezi cu degete tremurătoare cuta bluzei de sub centură.

— Mă mai iubești?

— Nu începe, te rog. Doar pentru că nu mai suport atâta planificare și prelevare și analize și tot rahatul ăsta cu nume sofisticat nu înseamnă că…

Ridică din umeri fără să continue și viră la stânga pe o străduță îngustă, apoi parcă mașina în spatele unui Audi A8 roșu, nou, pe care-l evaluă cu priviri admirative.

— Mașină adevărată. Dar eu tot nu înțeleg cum de și-o permite frate-tu.

Marta își desfăcu centura de siguranță și o mirosi din nou înainte să-i dea drumul. Parfumul părea estompat. Sau poate se obișnuise ea.

Tanța recită *Luceafărul*

Da, eu sunt Tanța Călărașu, domnu' polițist, de la etajul doi. Mă bucur că aveți încredere în spiritul meu de observație, sigur că vreau să ajut ancheta, doar cunosc pe toată lumea din bloc, cred că vă dați seama că unii dintre vecini n-au cum să vă ajute, pur și simplu nu-i duce capul, de-asta o să fac tot ce pot ca să vă spun cum s-a întâmplat.

Era duminică seară înainte de Bobotează, zic că trecuse de șapte fiin'că părintele Busuioc pusese un afiș că trece cu Botezul după șapte. L-am auzit cum a bătut la nesimțita aia de lângă mine, o studentă din alea, știu eu cum, care noaptea umblă prin discoteci și ziua canci facultate. Aia nici nu l-a primit, îi tot zicea ceva de libertate, parcă ce treabă are libertatea cu biserica? Părintele venise cu Emil, cântărețul, și cred că au bătut pe urmă la moș Vaipan, nu sunt sigură, era gălăgie, că urla muzica în draci la țiganul ăla de la parter. M-am dus înapoi în bucătărie să pregătesc o țuică fiartă pentru părinte și pentru cântăreț, să-i omenesc un pic, că vin din geru' ăla de afară, am o rețetă grozavă, cu puțin zahăr și bucăți de scorțișoară și cuișoare, dacă aveți drum, vă fac și dumneavoastră…

Da, o să revin la seara dinainte de Bobotează, știu că sunteți ocupat și nu vreau să vă rețin, aveți o meserie solicitantă. Deci

trecuse de șapte, de asta sunt sigură, și deodată am auzit țipete vizavi, m-am gândit ce-o face Ionete, poate-o bate pe nevastă-sa, da' nu, erau voci de bărbați, m-am uitat un pic pe vizor, acum să nu credeți că fac asta de obicei, doar că-i așteptam și pe părintele Busuioc și pe cântăreț, și m-am gândit că e rușine de scandal. Făcusem niște cornulețe cu rahat, specialitatea mea, poate când s-or liniști lucrurile veniți să vă fac o tratație, așa un bărbat fin ca dumneavoastră și cu o muncă atât de grea, adică aveți nevoie de ceva care să vă aducă alinare… Iar eu, nu că mă laud, dar aș putea găti pentru cel mai de lux restaurant. Așa-mi spunea și răposatu' Nelu, cum care Nelu, domnu' polițist? Bărbatu-meu, Nelu Călărașu, bietu' de el a murit de mult, l-a mușcat un câine turbat, el îmi zicea Tanțo, ce stai aicea la cantina asta, tu ar trebui să gătești la hotelul Riț.

Ce-am văzut pe vizor? Păi, tocmai, că n-am văzut nimic atuncea, cred că se duseseră spre scară, așa că m-am întors în bucătărie. Nu știu să vă spun cât a trecut, da' era gălăgie mare și parcă era și vocea lui Emil, cântărețul, un om deosebit și el, iar vocea lui o recunoști dintr-o mie, pe mine mă trec toți fiorii, ar fi putut fi celebru, ca Adriano Pavarotti, eu sunt o fire artistică, da' nemernica aia de Sofica Degeratu, nespălata aia borțoasă de la patru, auzi, are tupeul să zică de mine că umblu după Emil, cum îndrăznește, doar fiin'că vreau să-l omenesc, da' ce să știe ea, care nici pe bărbată-su nu e-n stare să-l hrănească, nu că mi-ar părea rău de el, se merită unul pe altul, amândoi niște bârfitori, au umplut blocul cu minciuni despre mine, n-au cum să înțeleagă o fire de artistă, când eram în școală recitam *Luceafărul* la toate serbările și aveam un succes nebun, așa m-a cunoscut răposatul Degeratu, cum care, primul meu soț, Tase Degeratu, că Nelu Călărașu a fost al doilea, da, Tase era un fel de

unchi cu Nelu ăsta din bloc, Nelu Degeratu, o coincidență, da, că Tase a murit de mult înecat, da’ și ăsta-i un nemernic la fel ca Tase, a găsit o coafeză și a fugit cu ea, nu Nelu a fugit, Tase, bărbatu-meu, și gândiți-vă numai cât spirit artistic poate avea o coafeză, zero barat, pe când eu știam pe dinafară *Luceafărul*, dacă vreți, vă recit acum ultima strofă…

Înțeleg, rămâne pe altă dată, se înregistrează? Bine, atunci mă întorc la subiect, deci pe hol se încingea atmosfera și m-am gândit că bietu’ părinte e prins fără să vrea în scandal sau Emil, cântărețul, și atunci am zis să ies să mă lămuresc, am luat ibricul cu țuică de pe foc și am ieșit, ce spuneți? Sigur c-am închis aragazul, da, sunt sigură, așa fac mereu, pe cine am văzut? Păi, ce să zic, domnu’ polițist, erau cam toți de pe scară acolo, și borțoasa de Sofica, ce i-o fi trebuit bătaie, că doar îi dă suficientă Nelu, era Ionete, de asta sunt sigură, vocea lui și a lui Virgil se auzeau cel mai tare, ce ziceau? Păi, da, cred că de la chestia cu Italia s-au luat la harță, au lucrat acolo amândoi și sunt sigură că Ionete l-a tras în piept cu ceva, Virgil ăsta e cam prostuț, a făcut și pușcărie pe acolo, adică dumneavoastră trebuie că știți, nu? Cred că Ionete l-a păcălit de bani în Italia și acum cine știe ce-o fi aflat de s-a enervat.

Ce-am făcut eu? Păi, eram cu ibricu-n mână, l-am văzut pe Elvis cum venea în fugă pe scări, Elvis Ciocoiu, bețivul ăla de la patru, aproape a căzut peste moș Vaipan, care învârtea ranga și era să-l lovească pe Emil, atunci i-am aruncat țuica-n față, cum cui? lu’ moș Vaipan, dar nu l-am nimerit pe el, cred c-am nimerit-o pe Sofica, nu, țuica nu era decât călâie, degeaba a țipat ca din gură de șarpe, i-au rămas cuișoarele-n păr, sunt sigură că le mai are și acu’, se spală de două ori pe an, nu, n-am lovit-o cu ibricul, am vrut să dau în moș Vaipan, că avea ranga,

da’ l-am nimerit pe Emil, nu, nu în nas, nici vorbă, poate-n umăr, da’ venise și baba aia de la trei, Gicuța aia de umblă cu nu-știu-câte pisici după ea, începuse o mieuneală și toate se înfășurau în picioarele noastre și m-am împiedicat și am scăpat ibricul, l-a luat Virgil și i-a dat una-n cap lui Ionete, să nu-i credeți pe ăia care zic că eu i-am dat, nici n-aveam de ce, n-am nimic cu Ionete. Cine mai era? Păi, țiganu’ de la parter, care se împingea cu Ionete și Virgil, iar părintele Busuioc se băgase între ei, bietu’ părinte a încasat-o zdravăn, am înțeles că are clavicula ruptă. Da, a ieșit un tămbălău teribil, chiar că nu mai știai cine cu cine se bate, eu am scăpat ieftin, am doar câteva vânătăi pe brațe, mi le-a făcut Emil când a căzut, nu știu cine l-a lovit, da-i curgea atâta sânge din nas, de mi-a murdărit halatul de mătase și m-a apucat atât de tare, de mi-a făcut vânătăi, pot să vi le arăt. Bine, dacă nu e nevoie…

Erau toți, și nespălata aia care se plângea că i-a intrat o cuișoară în ochi și nu mai vede, și studenta, mă mir c-a auzit cu muzica aia drăcească dată la maxim la ea în casă, păi, nu vă-nchipuiți ce-ascultă împreună cu prietenii ei, ți se face pielea de găină, niște degenerați, da, sigur că mă întorc la subiect, fiin’că am auzit deodată o explozie groaznică, și s-a umplut holul de un fum negru, și de praf, m-am speriat tare, adică toți au zis ce-i asta? nu se mai vedea nimic, pisicile Gicuței mi se înfășurau printre picioare, m-am închinat și am zis Doamne, ce-i asta?

Nu, sunt sigură că n-am lăsat aragazul deschis.

Dincolo de ușă

Tresări la țârâitul telefonului, era prea târziu pentru un apel obișnuit. Luă receptorul și auzi șoapta grăbită a lui Edgar:

— Mătușă Jane, nu vreau să m-audă mama. Da' trebuie să-ți spun. Am văzut un afiș la librărie, săptămâna viitoare vine Agatha Christie și-și lansează ultima carte.

Edgar se opri o clipă, ca și cum asculta ceva, apoi continuă mai încet:

— M-am gândit că, dac-ai fi aici, am putea merge împreună.

Jane se perpeli toată noaptea după telefonul lui. De douăzeci de ani dorea și parcă nu dorea s-o întâlnească și se păcălea singură zicând că e prea complicat s-o caute. Dar de fapt nu se îndura să iasă din viața ei simplă în care nu se întâmpla nimic, din satul în care nu se întâmpla nimic demn de a fi povestit. Fiindcă pe cine ar putea interesa că nevasta vicarului a comandat trei metri de mătase liliachie sau că farmacistul și-a cumpărat un papion mov? Deși poate *ea* ar scoate ceva de aici. Ei nimic nu i se pare lipsit de importanță.

De data asta însă întâlnirea era la îndemână, doar să vrea. Și în plus, dacă nu se ducea, însemna să-l dezamăgească pe Edgar. Așa că dimineață era deja hotărâtă. Reuși s-o facă pe Louise, soră-sa, s-o invite la ei fără să bănuiască nimic, apoi îi ceru

concediu domnului Wethouse, zicând că Louise are nevoie urgentă de ea. Își cumpără de la magazin o rochie de poplin alb imprimată cu buchețele de nu-mă-uita, pe care domnul Wethouse i-o lăsă în rate, s-o plătească la întoarcere. Rochia mergea de minune cu pălăria pe care Louise i-o făcuse cadou cu un an în urmă, bleu cu flori de nu-mă-uita prinse de panglica albă.

În ziua plecării se trezi mai devreme decât o făcea de obicei, ca să prindă trenul de șapte fără cinci. Odată ajunsă la Bath o luă pe jos, nu voia să-i deranjeze pe Jim și pe Louise, ocupați cum erau cu magazinul pe care abia reușiseră să-l aducă pe linia de plutire după bombardamentele din ’42, când toată strada fusese rasă. O instalară în camera de oaspeți, doar că puseseră acolo patul lui Edgar de când avea șapte ani și nu prea-i încăpeau picioarele.

Seara trecu împreună cu Edgar pe King Street, erau multe cărți de-ale Agathei Christie în vitrina librăriei și un afiș mare ce anunța programul pentru lansarea de pe 19. Înăuntru răsfoiră cartea – *O crimă anunțată*. Și asta era tot cu Miss Marple. Crezuse că a scăpat, din ’42, Agatha Christie nu mai scrisese decât cărți cu Poirot. Dar uite că acum îl lăsase deoparte ca să scrie din nou despre baba asta căreia îi dăduse numele ei. Da, ea, Jane Marple din St. Stephen, Somerset, celibatară, 45 de ani, fără nicio legătură cu Agatha Christie sau cu personajele ei, trebuie să suporte de douăzeci de ani chestia asta. De aici i s-au tras toate nenorocirile. Bill Randall, cu care era logodită când a apărut prima carte cu Miss Marple, a dat bir cu fugiții, zicând că nu degeaba și-a botezat Agatha Christie personajul cu numele ei. Mama a consolat-o spunând că era un hoț ordinar. Și a avut dreptate, până la urmă l-au prins furând

din rațiile de mâncare de la azilul la care lucra. Jonas Carpenter, amărâtul ăla care nu citise în viața lui o carte și care-i spunea că are ochi de nu-mă-uita, a lăsat-o baltă fără vreo explicație – fiindcă cineva îi dăduse să citească *Mâna ascunsă* și *Cadavrul din bibliotecă*. Și pe el l-au prins în timpul războiului, încerca să vândă niște hărți nemților. Iar de atunci n-a mai apărut vreun alt Bill sau Jonas. Se speriau probabil de numele ei. „Și chiar nu te-a cunoscut?“, o întrebau toți și n-o credeau când zicea că nu. Îi era groază de cunoștințe noi și de momentul acela de început, când se făceau prezentările și ea spunea: „Jane Marple“. Urma o tăcere scurtă, apoi un torent de exclamații și întrebări la care nimeni nu asculta răspunsul. Gesturi fără noimă și zâmbete cu subînțeles. Oribil.

Pe drumul de întoarcere, Edgar o întrebă dacă urmase o școală specială pentru dezlegat mistere și crime. Să-i dea și lui adresa, ca să devină detectivul numărul unu în țară și să păstreze tradiția familiei.

În ziua cea mare se treziră devreme, chiar dacă lansarea urma să fie abia la șase seara. Louise era la magazin, așa că Jane nu prea avea ce face, își călcă rochia cea nouă și pe urmă așteptă să treacă timpul. Edgar veni mai devreme de la școală, îi spusese profesoarei că-l doare burta. Pe la ora trei erau gata amândoi și plecară împreună, fiecare ținând exemplarul lui din „crima anunțată“, ea cu rochia albă de poplin imprimată cu flori de nu-mă-uita și cu pălăria bleu, el cu costumul de marinar apretat și călcat.

La librăria de pe King Street se adunase deja ceva lume care aștepta și se așezară și ei la coadă. Edgar tropăia nerăbdător.

— Mătușă Jane, crezi c-o să te recunoască?

— Șșt, se încruntă la el, nu era nici locul și nici momentul pentru astfel de discuții.

Femeia din fața lor se întoarse și-i aruncă o privire plină de invidie. Era înaltă, uscățivă și ținea pe umăr o sacoșă împletită în care se vedeau cel puțin zece din cărțile Agathei. Se aplecă spre însoțitoarea ei, îi spuse ceva în șoaptă, apoi amândouă o analizară din cap până-n picioare.

Soarele de după-amiază ardea încă și transpirația îi pleoștea florile de nu-mă-uita de pe rochie. Îi dădu niște bani lui Edgar, care fugi la chioșcul de alături să cumpere o sticlă cu suc de vișine și se întoarse în goană, de teamă să nu piardă ceva important.

— O cunoașteți? întrebă după un timp femeia uscățivă.

Edgar răspunse în locul ei:

— Mătușa mea e Miss Jane Marple.

Cei de la coadă se întoarseră și o fixară cu priviri neîncrezătoare. Jane ar fi dat orice să se afle în liniștea magazinului de pânzeturi din St. Stephen și să vândă mătase liliachie nevestei vicarului. Sau un papion mov farmacistului.

— Aiurea, zise un tip burtos care era printre primii la coadă. Miss Marple n-ar fi stat aicea cu noi.

— Poate să vă arate actele. Mătușă, te rog…

Coada începuse să semene cu o adunare de duminică în Hyde Park, toți se strânseseră în jurul ei și o cântăreau din priviri. Lipsea doar estrada de pe care să le vorbească.

— Și în plus e prea tânără, spuse tipa uscățivă. Miss Marple are cel puțin șaptezeci de ani.

— Mătușă, arată-le…

— Și pe tine te cheamă tot Marple? îl întrebă pe Edgar însoțitoarea tipei uscățive.

Începuse să bată vântul, dar părul ei era nemișcat ca o carcasă de oțel.

— Nu, pe mine mă cheamă Edgar Corbett, spuse el cu regret în voce. Tata e Jim Corbett și mătușa e sora mamei.

Nimeni de la coadă nu părea să cunoască familia Corbett și Jane se miră. Pesemne nu erau din oraș, doar aici toată lumea îi știa pe Jim și pe Louise, proprietarii celui mai bun magazin de porțelanuri din Bath.

— Eu o să fiu un detectiv mai mare ca mătușa, zise Edgar. Mai mare ca Hercule Poirot.

Replica asta îi incită pe cei de la coadă, care se împărțiră în două grupuri: unii susțineau cu înfocare intuiția și istețimea lui Miss Marple, ceilalți îl ridicau în slăvi pe Poirot. Burtosul strigă ceva neînțeles, iar tipa uscățivă își scoase cărțile din sacoșa împletită și începu să le deschidă pe rând și să citească paragrafe din ele. „Oamenii sunt foarte asemănători, într-adevăr. Din fericire, nu-și dau seama de asta.“ „Prostii“, zise burtosul, dar ea continuă să răsfoiască. „Foarte puțini dintre noi sunt ceea ce par a fi.“ Închise cartea și o puse în sacoșă cu grijă să nu-i îndoaie coperțile. „Miss Marple, fără îndoială“, încheie.

Soarele coborâse în spatele clădirii de vizavi și mai era doar puțin până la ora șase. Lumea își reluă locul la coadă, iar o fată tânără, care nu zisese nimic până atunci, o abordă pe Jane, rugând-o să-i dea o idee ca să găsească hamsterul pierdut al bunicii ei: „Nu mai mănâncă nimic de-o săptămână, de când s-a pierdut“. Edgar o întrebă ce mănâncă un hamster, dar nimeni nu-i răspunse, tocmai veniseră niște polițiști care organizau coada pentru ca *ea* să poată intra în librărie. Strada se umpluse de oameni care se-nghesuiau și strigau, iar în buluceala aceea

Jane rămase la urmă. În schimb, tipa uscățivă și cea în carcasă de oțel se strecuraseră lângă ușă, cu burtosul în spatele lor.

Apoi veni *ea* și mulțimea o ovaționă îndelung. Doi grăsani țopăiau în contratimp, conduși parcă de un jongler nevăzut. Edgar se cățărase pe pervazul fierăriei de alături și, doar în maiou, flutura bluza de marinar apretată și călcată de dimineață. De la balconul de deasupra cineva arunca petale de trandafiri. Era un vacarm teribil, în care nu știai dacă bat clopotele sau sună sirenele de pompieri. Apoi *ea* intră și valurile de oameni se îmbrânciră și mai tare către ușă. Jane abia mai respira. Pălăria bleu îi căzu pe jos și fu călcată de niște pantofi roșii cu toc. Începu o ploaie măruntă, care-i lipea de corp rochia de poplin alb și-i umezea buclele, dându-i un aer de pechinez înecat.

Deodată se făcu gol în jur și apărură doi polițiști cu bastoane. Unul din ei îl ținea de mână pe Edgar, îmbrăcat în bluza de marinar călcată și apretată.

— Miss Marple, da?

Valurile de capete din jur se unduiră cu respect.

— Veniți.

Intră pe ușa librăriei sub privirile în vârf-de-lance ale tipei uscățive și ale burtosului.

Înăuntru, un băiat în cămașă și pantaloni cu bretele de elastic aranja cărțile în teancuri egale pe o masă. *Ea* îi întinse mâna și o privi puțin mustrător, ca și cum întârziase. Se așezară apoi una lângă alta pe scaunele pregătite de băiatul cu bretele. Jane își strânse pe umeri șalul de lână și își netezi ușor buclele albe.

— Cred că putem semna cărțile împreună, zise *ea* și îi întinse un stilou.

Jane dădu din cap în timp ce deșuruba capacul stiloului, apoi se uită spre ușă și așteptă să intre prima persoană.

Chilipir

Fusese un adevărat chilipir: două camere decomandate într-o zonă bună, bulevard principal, câteva minute până la metrou și doar două stații până în centru, iar alături parcul mare, cu lacul și debarcaderul. Adevărat că apartamentul avea vedere în spate, spre postul de transformare care bâzâia întruna, spre parcarea aglomerată, izvor de neîncetate șicane și scandaluri, spre tomberoanele de gunoi cu mirosuri despre care ai fi vrut să nu știi că există. Dar nu conta, zona era bună, iar prețul fusese imbatabil, la jumătate din valoarea pieței. Ce mai, o adevărată afacere, spuneau toți când le povestea despre apartament. Numai Dora, prietena ei, fusese neîncrezătoare, ceva putred trebuie să fie aici, zicea, nu degeaba îl vând ei așa ieftin. Însă Ema nu văzuse nimic care să-i dea motiv de îngrijorare. Până și vecinii păreau cumsecade. Cine știe, zisese Dora, poate nu-și plătesc întreținerea și vă opresc ăia căldura. Nu era cazul, așa că apartamentul rămânea un adevărat chilipir.

La început, contactul cu vecinii fusese limitat, un salut în grabă în fața ușii, cu cheile în mână, două vorbe în lift, ce vreme urâtă, da, și tocmai acum s-a spart țeava de apă caldă, întreținerea e din ce în ce mai mare. Stătea până târziu la

serviciu, dar mai bine așa decât singură în casă, cu gândul la Vio. Fiindcă își cumpărase apartamentul după ce se despărțise de el și, după aproape patru ani de locuit împreună, îi era foarte greu. Ei, da, spusese Dora, cât era să mai stai cu el și să plătești singură toate cheltuielile casei, iar el să-și facă veacul prin cluburi și case de pariuri? Plecase fără să ia nimic de acolo, până și frigiderul cadou de la părinții ei rămăsese la el. Era pe cont propriu acum, dar independența se plătește – cu seri triste și goale și cu rate pe douăzeci de ani.

Uitase cum e să te muți într-un loc nou și toți ochii să fie ațintiți asupra ta: priviri furișe, priviri întrebătoare, priviri cercetătoare. Dar privirile astea ar fi trebuit să înceteze după un timp, în fond, în câteva luni toată lumea din bloc o văzuse, cu toți schimbase măcar câteva cuvinte, depășise faza de figură nouă care stârnește interesul. Iar ea e mai degrabă genul de persoană care trece neobservată. Însă privirile curioase continuau s-o învăluie, coborau scările înaintea ei, intrau în lift odată cu ea, iar dacă încerca să le întâlnească, se ascundeau și se prefăceau că n-o văd. Asta e dacă-s mulți pensionari, zisese Dora, n-au ce să facă toată ziua. Dar nu numai pensionarii se uitau curioși la ea, ci toți, toți fără excepție, până și copiii. Doar vizitatorii erau indiferenți, îi recunoștea imediat, fiindcă nu aveau privirea. Ești paranoică, îi spunea Dora, ba nu, vino să vezi și tu, Dora a râs, dar când a venit într-o seară nu s-au întâlnit cu niciun vecin. Și privirile continuau, nu se lămurea de ce, fiindcă discuțiile cu vecinii erau prea scurte și prea banale, curiozitatea din priviri nu se manifesta și în vorbe, o singură dată tipa de la etajul trei, pe care a ajutat-o să bage căruciorul în lift, a întrebat-o dacă e măritată.

S-au scurs câteva luni până a avut prima discuție mai lungă, când o vecină de palier a sunat la ușă să-i ceară niște cafea. Ema tocmai deschisese un pachet nou și aroma invadase tot holul, vecina a adulmecat aerul, ah, ce frumos miroase, atunci a invitat-o înăuntru, haideți, că tocmai îmi făceam, serviți și dumneavoastră, beți cu zahăr sau fără? Se gândea că nu-i strică să mai afle câte ceva despre cei din bloc, dar discuția a fost dezlânată, informații fără importanță obținute cu țârâita, printre întrebări puse dibaci de vecină, cu ce te ocupi, aa, firmă de publicitate, da, interesant, deci nu ești din București, mi-am închipuit eu, nu prea te vizitează rudele, din Tecuci, da, faci câteva ore bune pân-aici, și nu ești măritată la treizeci de ani, ei, nu-i nicio problemă, mai ai timp, acum fetele se mărită mai târziu, păcat că ți-ai pierdut patru ani cu un neisprăvit, vecina trăsese singură concluzia, ea nu zisese așa ceva despre Vio, lasă, mai bine că ești singură, i s-a părut o replică ciudată, toate neamurile ei îi spuneau exact pe dos, tu când îți găsești un băiat serios cu care să te așezi la casa ta, bine, acum că avea casa ei schimbaseră formularea, când îți găsești și tu un băiat cumsecade cu care să te măriți și să faci copii, ai o carieră, dar ce contează asta dacă ești singură, verișoarele ei erau măritate acolo, în oraș, tu a trebuit să vii în București și să-l găsești pe Vio, o pușlama, bine că în sfârșit l-ai lăsat, ea nu le răspundea, noroc că nu știau că *el* o lăsase pentru Aura, casa era a lui, așa că ea a trebuit să plece și a stat două luni la Dora, pe urmă a aflat de apartamentul ăsta, un adevărat chilipir.

În final nu s-a ales cu mai nimic din discuția cu vecina, tot felul de bârfe care n-o interesau, fata de la șapte zice că e model, dar se întâlnește cu niște ciudați, știu eu ce face, să nu te împrietenești cu ea, vecina de la patru s-a certat cu cea de la

trei, îți dai seama imediat dacă te uiți cum se plimbă în jurul părculețului din spate, de fapt, nici nu mai e părculeț, dar lumea îi zice în continuare așa, deși acum mai sunt doar doi-trei copaci, pe ceilalți i-au tăiat și au făcut locuri de parcare, da, și cu vecinele îți dai imediat seama, de obicei merg braț la braț și bârfesc pe toată lumea, acum se învârtesc în sensuri diferite, Ema ar fi vrut să întrebe care din ele se învârtește în sensul acelor de ceasornic, dar a renunțat, vecina deja începuse o poveste de demult, ea picotea cu gândul la o baie fierbinte, ce plictiseală, să plece odată, dar cum să-i spună, era prin anii optzeci, o femeie în vârstă care a avut un accident, ce știți voi cum era pe vremea aia, probabil aveai doar câțiva ani, cu frigul din apartamente ne încălzeam și noi cum puteam, ea avea un reșou electric și s-a împiedicat de o geantă pe care o lăsase nepoata ei în drum, da, avea o nepoată de soră care stătea cu ea de câteva luni, o zăpăcită care lăsa lucrurile peste tot prin casă, biata femeie s-a împiedicat de geanta aia și halatul i-a luat foc de la reșou. A fost groaznic, a ieșit țipând pe casa scărilor, au venit vecinii s-o ajute, dar degeaba, a făcut un stop cardiac și a murit.

Da, îngrozitor, se gândea Ema, ascunzând un căscat involuntar, vecina continua, de ce să lași geanta pe jos așa, ciudat, iar apartamentul i-a rămas nepoatei, o obraznică, mi-o amintesc bine, noroc că a plecat repede, a vândut apartamentul la tinerii ăia drăguți. Ema a tresărit când vecina a zis: reșoul era chiar acolo unde ții tu fotoliul.

Cum? Adică fusese în apartamentul meu?

Păi, ce ți-am spus, dar tu nu erai atentă, am văzut că ești obosită, ți se închid ochii. Era obosită, iar vecina nu mai pleca, ce idee proastă s-o invite, îi era jenă să-i zică să plece, vecina

vorbea acum despre administrator, păi, da, are trei câini în apartament, auzi și tu cum latră ăștia nopțile, dar nu-i spune nimeni nimic, în schimb, când a vrut fii-miu să deschidă o firmă aici și avea nevoie de semnături, n-au vrut să-i dea, au zis c-o să deranjeze.

După ce, în sfârșit, a plecat vecina, Ema a evitat să se uite la fotoliu; degeaba, vedea întruna imaginea unei femei alergând prin casă cu halatul în flăcări. Ce prostie, i-a zis Dora a doua zi, în toate casele mor oameni, nu știu ce ți-a venit. Da, trecuse atât de mult timp, că nu mai conta și în curând a uitat de treaba asta.

În perioada aceea l-a cunoscut pe Gabi. Atât de diferit de Vio, Gabi era serios și implicat profesional. Dora a strâmbat din nas: ăsta cred că n-a râs în viața lui. Adevărat că nu era o fire veselă, dar Vio o săturase de veselie și-atât. Cu Gabi totul a fost clar de la început, el voia o relație serioasă, n-avea timp de umblat aiurea. Era manager de proiect la o firmă de informatică și stătea mereu seara la serviciu, lucra și acasă, dar câștiga bine, avea apartamentul lui și mașină. Asta nu e dragoste, îi spunea Dora, ci programare secvențială, puah, se strâmbase, ce plictiseală, poate, dar ea nu mai voia surprize, prefera o relație în care să știe de la început pe ce se bazează, or, Gabi exact asta îi oferea.

Erau atât de ocupați, că a trecut ceva timp până l-a adus pe Gabi la ea, în rarele zile libere preferau să iasă din București, dar atunci era un weekend ploios și în plus Gabi trebuia să meargă duminică la o prezentare pentru un client care venea special din Germania. La lift s-au întâlnit cu o vecină și privirea, privirea a apărut iar, mai curioasă, fir-ar să fie, nu-i treaba lor, doar e femeie-n toată firea, poate să vină cu un tip la ea acasă

fără ca vecinii să se uite așa. Gabi n-a observat, a salutat-o pe vecină cu un gest politicos în timp ce vorbea cu directorul financiar la telefonul mobil, dar ea a simțit privirea tot drumul în lift, acum se muta de la ea la el și de la el la ea, ce prostie, dar cum poți să zici ceva, ce să le spună, nu mă mai priviți așa?

Ajunsese să se ferească de întâlnirile cu vecinii, o indispuneau, noroc că programul ei devenise atât de încărcat, că ajungea seara târziu și pleca dimineața devreme. După vreo două săptămâni, vecina de palier a sunat iar la ușa ei, de data asta rămăsese fără zahăr, a întrebat: deranjez? Privirea cercetătoare baleia camera să vadă dacă e singură, nu, poftiți, au mers în bucătărie să caute zahărul, foarte frumos ți-ai aranjat cuibușorul ăsta, aud că ai un prieten, sper că nu te deranjează dacă te întreb, sunt mai în vârstă ca tine, ce prostie că s-a înroșit, ar trebui să poată să dea o replică vecinelor băgăcioase, în mod sigur Dora ar fi condus-o deja la ușă cu zahăr cu tot, pe când ea stătea pe canapea și asculta povești care n-o interesau, da, administratorul are acum patru câini, a mai adunat unul de pe stradă, nu se gândește că pe ceilalți din bloc îi deranjează lătratul, dacă intri la el, o să vezi, miroase de trăsnește, fata de la șapte… deja nu mai asculta, se gândea cum să-i spună să plece fără să fie nepoliticoasă, auzea din când în când un cuvânt, o frază răzleață, acum o să ne oprească apa caldă, mereu în perioada asta… apoi iar, să vezi fata de la șapte, ce figuri vin la ea, acum e unul cu capul plin de codițe, oare cum le spală, ce încuiată, zâmbi Ema, vecina trecuse deja la alt subiect, perechea aia de profesori, el a murit uitându-se la televizor, trecuseră câțiva ani de la revoluție, lumea stătea toată ziua la televizor, poate înainte n-aveau la ce să se uite, nevastă-sa a venit din bucătărie să-l întrebe ceva și el era mort, așa,

dintr-odată, uitându-se la televizor, ciudat, foarte ciudat, ea a ieșit pe scări țipând, fusese atac de cord, așa au zis, abia dacă avea patruzeci de ani, foarte ciudat, pastilele erau lângă el, dar nu le luase, stătea pe un fotoliu exact acolo unde ți l-ai pus și tu.

Ema și-a dat ochii peste cap în timp ce vecina vorbea deja despre băiatul de la doi care-și lăsa mereu bicicleta în fața liftului, se gândea că probabil e mitomană, toate poveștile astea nu pot fi adevărate, invenții, o văzuse într-o zi pe fata de la șapte, o fată frumoasă, poate tocmai de-asta o bârfea.

Invenții, a zis și Dora, trebuie să știi să alegi adevărul din toate poveștile vecinelor, sunt unele care au mania asta, au văzut prea multe telenovele și acum totul în jurul lor devine o telenovelă.

Continua să se întâlnească cu Gabi mai mult în weekenduri, voi n-aveți o relație, zicea Dora, de iubire nu mai vorbesc, aveți un program de calcul în care voi sunteți datele de intrare, Ema a râs, ce idei ai, și care sunt ieșirile, păi, verigheta, copiii, tot tacâmul, totul prestabilit. S-a strâmbat, da, adevărat că Gabi a întrebat-o deja dacă vrea copii, a pomenit de căsătorie. Dar să știi, a continuat Dora, programarea secvențială e depășită, iar lucrurile nu sunt niciodată liniare.

Într-o seară, ieșind de la serviciu, Ema s-a întâlnit din întâmplare cu Vio. I s-a părut cam trist, i-a zis: m-am despărțit de Aura, a simțit deodată o fierbințeală și totul în jur a început să se topească, el a atins-o ca din greșeală și i-a zâmbit cu zâmbetul acela pe care-l crezuse doar al ei și care acum începea să fie din nou al ei, totul în jur zâmbea odată cu el, copacii înfloreau în ziua de noiembrie ploios, a atins-o pe obraz, și-a ridicat fața spre el și ochii lui jucau în luminițe tainice, nimic prestabilit, totul era minunat de neprevăzut, atunci s-au

sărutat, cât de cald poate fi uneori într-o zi ploioasă de noiembrie, au mers acasă la ea fiindcă era mai aproape, nimic nu se putea compara cu senzația de a fi în brațele lui, de a ști că de acum poate sta iar în brațele lui.

Vio a întrebat-o dacă are pe cineva, i-a răspuns: da, dar nu e ceva serios, o să-i spun zilele astea de noi, pica tocmai bine, fiindcă Vio urma să plece pentru o săptămână, iar la întoarcere ar putea să se mute la ea, el tocmai își vânduse apartamentul ca să plătească niște datorii ale părinților, au avut urgent nevoie de bani, spunea ceva de o operație și ea se gândea ce fiu minunat, acum îi povestea de firma la care se angajase, i-au dat și mașină, merge la cursul ăsta o săptămână, o să aibă și comision din vânzări, Ema zâmbea, o slujbă care i se potrivește de minune lui Vio, el poate convinge pe oricine, nu-i de mirare că l-au angajat pe un salariu bun, plus comisionul, zâmbetul lui o topea, era din nou fericită.

A sunat telefonul, Gabi îi spunea ceva de aranjamentele pentru weekend, abia auzea ce zice, Vio își trecea încet degetele pe mâna ei, când ajungea la pielea moale de la încheietura brațului se oprea și făcea niște rotocoale mici, iar ea se îneca în senzații pe care le crezuse uitate, nici nu știa cum a închis telefonul și ce i-a zis lui Gabi, nu putea să se mai gândească la el, totul în ea se concentra pe rotocoalele mici și pe ceea ce trebuia să urmeze.

A doua zi a apărut iar vecina de palier la ea la ușă, de data asta fără vreun motiv, doar așa, s-o întrebe ce mai face, dar ea nu auzea nimic, vedea în fața ochilor imagini cu Vio, da, spunea vecina, vine o comisie de cenzori să verifice cheltuielile asociației, sunt sigură că administratorul a făcut vreo potlogărie, mâinile lui Vio o atingeau ușor pe gât în timp ce-i

descheiau nasturii de la bluză, măcar dac-ar fi fost doar chestia cu câinii, dar el a cheltuit fondul de rulment în interes personal, degetele lui îi desfăceau capsele de la sutien, e mână în mână cu președintele asociației, sunt sigură, buzele lui se plimbau pe fiecare centimetru din pielea ei, o întrebau de când nu te-a mai sărutat cineva așa ca mine, de atâta timp și nu s-a sesizat nimeni, ne prostește pe toți, trebuie să facem ceva, de-asta am chemat comisia aia, nu auzea nimic din ce povestea vecina, noaptea cu Vio, nopțile cu Vio, oare cum își închipuise că-l poate înlocui cu un Gabi oarecare, cu o dragoste programată secvențial, da, auzi deodată fără să vrea cuvintele vecinei, a fost ceva ciudat în chestia aia, era un cuplu atât de drăguț, că n-ai fi zis așa ceva, oricum aici în bloc nimeni nu crede, toți zic că inventez, Ema a zâmbit, dar n-a întrerupt-o, toți zic că inventez, și totuși sunt sigură că în sinea lor îmi dau dreptate, da, cuplul ăla atât de drăguț, și el a murit la revoluție, am zis eu că aici nu-i bine să stea mai mult de opersoană, cum apare un al doilea, o iau razna toate, l-au găsit împușcat într-una din seri pe o străduță, dar eu îți spun că n-a fost așa, la mai puțin de două luni ea s-a măritat cu altul, era însărcinată și toată lumea a zis ce bine că și-a găsit pe cineva după șocul pe care l-a avut, dar eu îți spun că ei doi i-au făcut de petrecanie, apoi l-au aruncat undeva pe stradă, tipul ei era ceva la Gărzile patriotice sau, mă rog, cum se numeau atunci, că nu mai știu, avea armă, și în vremurile alea cine mai stătea să cerceteze, tu nu știi, că erai copil și nici măcar nu locuiai în București, niște nemernici, iar copilul e leit al doilea soț, dar nimeni nu mă crede, și cu ce figură de îngeraș nefericit stătea ea pe canapea chiar acolo unde ai pus tu fotoliul, Ema se strâmbă, ce imaginație are și vecina asta, și când te gândești că prima dată a luat-o în serios,

simți dorința s-o ironizeze și întrebă: au mai fost și alți morți aici?

Sigur, stai să-ți povestesc…

Noroc c-a sunat telefonul și a scăpat. Iar în curând o să se mute Vio și n-o să mai vină vecinele s-o deranjeze și să-i înșire bazaconii despre bloc și despre apartamentul ei.

Dar până atunci trebuia să se întâlnească cu Gabi și să-i spună, iar asta nu era deloc ușor.

În weekend au plecat împreună la Sinaia așa cum plănuiseră, nu știa cum să-i spună, pe drum agitația-i creștea din ce în ce mai mult, ajunsese s-o sufoce, el nu observa nimic și făcea planuri ca sâmbăta următoare s-o prezinte părinților lui, ea nu-l asculta și căuta cuvintele potrivite, dar cât de greu e să spui că nu mai iubești, da, crezuse că-l iubește, dar acum se schimbaseră lucrurile. După un timp, el a tăcut, poate era obosit, lucrase toată dimineața de sâmbătă, au ajuns la Sinaia pe înserat, ea i-a zis că-i e foame, orice, dar să nu rămână singuri în cameră, s-au plimbat un pic, ploua, ce idee avusese și el, ce să faci în Sinaia pe ploaie, au mers la masă, dar n-a putut mânca nimic sub privirea lui care nu vedea, încă nu vedea, s-au întors în cameră și tot nu-i spusese, au început să se dezbrace, ce diferență față de seara petrecută cu Vio, Gabi a venit spre ea și a cuprins-o disperarea, ce proastă, ar fi putut să contramandeze, ce le trebuia Sinaia, ar fi putut să-i spună că e răcită, o noapte cu el era ceva de neînchipuit acum, dar cum să-i spună, cum să-i spună?

Ce-i cu tine?

Nimic, nu îndrăznea, cred c-am răcit, s-a băgat repede în pat, cât mai departe, și el tot nu înțelegea, s-a apropiat, hai să te-

ncălzesc, nu, te rog, nu mă simt bine, și chiar nu se simțea, îi venea să vomite, el o privea cu insistență, de ce oare îi aducea aminte de privirile vecinilor, încerca să citească prin ea și în sfârșit a văzut, ai pe altcineva, nu fusese întrebare și nu i-a răspuns, s-a învelit mai bine, te rog, lasă-mă, tremura atât de tare, de parcă avea frison, el s-a culcat în partea lui de pat, dar ea știa că nu doarme, să treacă mai repede noaptea asta, tare proastă a fost să vină cu el.

N-a dormit deloc până dimineață. Au pornit la drum fără să mai ia micul dejun, fără să-și vorbească, iar tăcerea îi sfredelea timpanele mai rău ca orice zgomot. El conducea încruntat și un mușchi i se zbătea spasmodic pe obraz, dându-i un rictus de cruzime neașteptată.

Mai e doar puțin, doar puțin și apoi singură cu Vio.

O mașină roșie vine din față, dar ce face prostul ăla, uite cum o ia razna pe contrasens, mâinile lui Gabi se încleștează pe volan gata să-l rupă, îl răsucesc brusc, ce faci, ce faci, de ce în partea asta, ce faci, ești nebun?

Tradiție în familie

Am citit undeva că toate familiile fericite sunt la fel, doar nefericirea e diferită. M-am gândit la asta în timp ce mă pregăteam pentru întrevederea cu dumneavoastră. Fiindcă familia noastră – și aici mă refer la familie în sensul larg, cu înaintași, cu ramuri colaterale, tot, tot – deci familia noastră are ceva special: sparge. Văd că zâmbiți, dar nu vă gândiți la cine știe ce, nu-i vorba de tâlhării sau chestii de genul ăsta. Nu. Noi pur și simplu spargem lucruri. La prima vedere ai spune că nu-i nimic deosebit, orice om sparge întâmplător un pahar, o vază, un geam. La noi însă e întâmplare când lucrurile rămân întregi.

O să vă dau câteva detalii ca să înțelegeți mai bine.

Primul care a remarcat această particularitate a noastră a fost străbunicul. Demult, în tinerețea lui, se pregătea de însurătoare cu o fată dintr-o veche familie boierească, dar totul s-a dus de râpă în timpul unei vizite la familia ei, când a dat cu cotul într-o vază din porțelan de Sèvres, lăsată neglijent pe marginea unei măsuțe. Vaza s-a spart, urmată la numai câteva minute de zaharnița de cristal și de două cupe de șampanie. Iar străbunicul s-a trezit cu ușa-n nas înainte să mai atingă ceva. Dar era un om inteligent și nu s-a lăsat doborât de chestia asta, ci s-a gândit că trebuie să-și găsească o soție care să accepte

acest mic inconvenient. Așa că, atunci când a pus ochii pe altă fată, a testat-o de la început și i-a testat și pe părinți. La a doua vizită a spart ca din greșeală o fructieră de cristal, așezată la loc de cinste pe masă. Reacția lor a fost satisfăcătoare, vă închipuiți, din moment ce fata a devenit străbunica mea. Au avut împreună opt băieți, care au dus mai departe tradiția familiei, către băieții lor, care și ei... Mă rog, înțelegeți. Ideea e că trăsătura asta de familie se manifestă doar la băieți. Tot străbunicul și-a dat seama. Dar fetele o transmit mai departe fiilor. Străbunicul avea șase frați, fiecare cu fiii lui, și familia s-a ramificat într-atât, că nu ne mai știm cu toții, mai ales că unii s-au stabilit în străinătate. Câteodată, când aud o istorie cu multe cioburi, sunt sigur că omul implicat e din neamul nostru. Așa cum nu mă îndoiesc că cel care a inventat farfuriile de arcopal împarte același sânge cu noi.

Dar să revin, dacă-mi permiteți s-o iau cronologic, și o să ajung imediat și la problema mea. Îmi închipui ce dezastru era în casa străbunicilor, cu opt băieți care spărgeau tot. E adevărat că încercau să reducă pagubele și mâncau în castroane de tablă sau în boluri și cești de lemn, confecționate tot de ei. Geamgiul din cartier îi cunoștea și le făcea reducere, fiindcă nu era vorba doar despre geamurile de acasă, acoperite cu pături ca să reziste mai mult, ci de orice geam sau vitrină din cartier. Iar la școală, directorul însuși le interzisese să se mai apropie de vreo minge și îi așeza cât mai departe de ferestre.

În perioada aceea a început străbunicul să celebreze „sărbătoarea cioburilor“. Când un copil împlinea un an, se aduna toată familia; mă rog, o să ziceți că e ceva obișnuit, toți fac asta. Dar, la ideea străbunicului, în familia noastră s-a renunțat la prostia aia cu tava pe care se pun diverse lucruri,

copilul alege ceva și de-aici îți dai seama ce-o să ajungă în viață. Nu, noi sărbătorim botezul cioburilor. Se adună tot felul de obiecte din sticlă, porțelan, cristal, chestii casante, și se pun pe jos într-o cameră în care copilul se poate juca în voie de unul singur. Și credeți-mă, niște părinți care se respectă cumpără obiecte scumpe, nu se zgârcesc, fiindcă botezul cioburilor e un eveniment esențial în viața copilului. Deci ziceam că e lăsat singur jumătate de oră. Nu vă puteți închipui cum arată camera după. Bine, mulți copii nu ajung să stea nici atât, umplu iute camera de cioburi, se taie, urlă, iar părinții îi iau de acolo.

Domnule avocat, văd că vă uitați întruna la ceas, vă mai rețin atenția doar puțin, o să trec repede peste poveștile cu bunicul, care a avut o viață normală, fiindcă străbunicul i-a îndrumat pe toți băieții către meserii fără legătură cu sticla sau porțelanul. Nu chelneri, nu în ateliere sau magazine de sticlărie. Bunicul a fost mecanic și s-a însurat cu bunica după ce a testat-o cum se cuvine, spărgând damigeana tatălui ei. Ea s-a arătat mai îngrijorată de rana lui de la mână, iar tatăl ei s-a bucurat că apucaseră să golească damigeana și nu s-a prăpădit bunătate de vin. Cu tata lucrurile au fost altfel, a spart o măsuță de alabastru a mamei, moștenire de familie, dar cum mama era orfană, chestia asta n-a contat și oricum măsuța n-avea loc în garsoniera lor. Chiar dacă au trăit modest, și bunicii, și părinții au sărbătorit cum se cuvine botezul cioburilor pentru băieții lor. În cazul meu, de exemplu, în afară de obișnuitele pahare și farfurii, au pus și un acvariu cu pești, iar eu, știu asta din ce mi-au povestit, am trântit întâi toate farfuriile de perete, apoi am încercat să intru cu capul în acvariu.

Un început bun pentru mine și ar fi trebuit să continui în tradiția familiei. Însă când m-am îndrăgostit de Dalia, mi-a fost

teamă s-o testez. Era atât de frumoasă și n-aș fi vrut să aflu de la început că nu ne potrivim. Mă gândeam s-o pregătesc cumva. Doar că lucrurile s-au precipitat. Într-o seară, după o excursie la munte, am ajuns împreună la ea acasă și mi-am proptit rucsacul de dulapul din bucătărie. Rucsacul a alunecat încet pe gresie și am auzit un pocnet ușor – uitasem de sticla cu sirop de vișine cumpărată de la o cabană, un sirop din acela gros, cum nu mai văzusem din copilărie. Sticla, pusă de mine în compartimentul din față al rucsacului, s-a spart în ciobulețe mărunte, care s-au amestecat cu siropul printre puloverele de mohair și lenjeria Daliei. Niciunul din pulovere n-a mai putut fi recuperat, cât despre cioburile microscopice rămase în chiloții Daliei… Dar mai bine nu intru în amănunte de genul ăsta, vă dați seama și singur. În seara aceea am spălat ore în șir gresia din bucătărie, care se încăpățâna să rămână lipicioasă. N-am pomenit nimic părinților despre scandalul pe care mi l-a făcut Dalia, s-ar fi opus cu hotărâre relației noastre. Pentru nepotrivire de caracter.

Iar noi până la urmă ne-am căsătorit.

Bine, o să ziceți că viața e mai ușoară acum decât era pe vremea străbunicului. Așa e, au apărut geamurile incasabile, vesela din arcopal, berea la cutie, tot felul de invenții ale celor din neamul nostru, răspândiți în toată lumea. Dar ele au rezolvat doar parțial problema, și incidentele au continuat. Nu mă refer la cele mărunte, de genul farfurii și pahare sparte, asta fiindcă Dalia n-a fost niciodată de acord să mâncăm în veselă de tablă sau plastic, iar arcopalul nu rezistă când se izbește de gresie. Nu mă refer nici la incidentele din categoria medie: parbrizul BMW-ului din parcare, spart când am scuipat sâmburele de la cireașă; cele trei sticle de coniac Hennessy

spulberate dintr-o mișcare greșită la supermarket. Aici trebuie să fac o paranteză și să spun că mi se pare teribil de proastă organizarea la supermarketul din cartierul nostru. Le-am zis asta când mi-au cerut să plătesc paguba, fără să ia în seamă oferta mea atât de generoasă de a-i ajuta cu o strategie de marketing care să le crească vânzările. Ei au preferat banii și au și acum aceleași rafturi aranjate anacronic.

Dar astea sunt mărunțișuri în comparație cu macheta de la compania de dezvoltare imobiliară, clientul cel mai important al firmei la care lucram. Macheta cartierului rezidențial, acoperită cu o sticlă groasă de cincisprezece milimetri, era emblema lor. Stătea pe un postament chiar în holul de la intrare, ca s-o poată admira toată lumea. Delegațiile se opreau întâi acolo și comentau viitorul sectorului imobiliar, apoi intrau în sala de conferințe de alături. Uneori vedeai câte o mapă pusă pe ea din grabă, care dispărea repede după ce vinovatul era muștruluit cum se cuvine. Dar toate astea s-au sfârșit în ziua în care m-am dus acolo cu directorul comercial pentru prelungirea contractului prin care le furnizam țevi de aluminiu. O secretară a venit să ne întâmpine, a alunecat pe marmura proaspăt spălată de pe hol, iar eu m-am repezit s-o ajut, fiindcă era gata să dea cu capul în colțul ascuțit al machetei. Din mișcarea asta am atins geamul de cincisprezece milimetri de deasupra machetei, care s-a spart mai ușor ca o pojghiță de gheață abia formată la început de decembrie. Nu sunt prea lămurit cum s-au derulat lucrurile, poate a cedat întâi unul din geamurile laterale, apoi cel de deasupra s-a prăbușit peste machetă, cert e că la final clădirile din cartierul rezidențial arătau ca după un cutremur de nouă grade pe scara Richter. A urmat o agitație teribilă, în care nimeni nu părea să-și dea

seama că o salvasem pe acea fată nevinovată de la o moarte sigură. Nici ea nu se gândea la asta și vocea ei, cu stridențe de cață adevărată, se auzea cel mai tare în corul de invective îndreptate împotriva mea. Vă dați seama că firma nu ne-a mai prelungit contractul, iar eu am fost concediat fără preaviz.

Dalia era atunci în concediu de maternitate după ce-l născuse pe Bobo, așa că ne-am trezit dintr-odată într-o situație disperată, cu ratele la casă și mașină care trebuiau plătite și cu marea de cheltuieli pe care le aduce un bebeluș. Am început să ne certăm și, cu cât ne certam, cu atât spărgeam mai multe lucruri prin casă. Ce mai, eram în pragul falimentului. Iar Bobo se apropia de un an și trebuia să facem cumpărături pentru botezul cioburilor. Dalia n-a vrut, ce prostie, mi-a zis, nici să nu te gândești la barbariile astea ale voastre.

Aici o să mai fac o paranteză. Cu timpul au apărut două tendințe opuse în familie referitoare la sărbătoarea cioburilor. Pe de-o parte sunt cei din ramura *soft*, care nu rezistă la urletele odraslelor și-i iau din cameră la prima zgârietură. Și mai sunt cei din ramura dură, care merg pe ideea că noi facem oricum mulți copii și nu contează unul în minus. Tata a fost un om blând din fire, așa că vă închipuiți ce-a făcut, în schimb, doi dintre frații mei au abordat varianta dură, iar botezul cioburilor s-a dovedit un eveniment sângeros, cu urmări teribile.

Deci să revin, Dalia se înfuria de fiecare dată când pomeneam de botez, eu însă n-am băgat în seamă împotrivirea ei, absolut nefirească. Am împrumutat niște bani de la tata și am cumpărat un serviciu de pahare de cristal și o lustră frumoasă. Ea n-a mai avut ce face și a pregătit o masă pe cinste, nu voia să zică familia mea că nu e gospodină. Iar eu m-am

ocupat de camera pentru botezul cioburilor. Aveam niște emoții teribile, îmi tremurau mâinile într-atât, că Dalia s-a îndurat și a așezat ea paharele și lustra, plus alte mărunțișuri de sticlă luate pentru eveniment.

Apoi a venit seara cea mare. După ce ne-am îmbuibat la masa de familie, l-am dus pe Bobo în camera pregătită dinainte și am așteptat toți pe hol. Trăgeam cu ochiul pe rând, din ce în ce mai uimiți să-l vedem jucându-se liniștit cu paharele, fără să spargă vreunul. Jumătatea de oră s-a scurs într-o agonie cumplită. Părinții îmi aruncau priviri furișe, nedumerite, la fel frații mei, care mai plăteau încă rate pentru pagubele făcute de copiii lor la botezul cioburilor. Aș fi încercat să trișez, să merg acolo să-l ajut cumva, dar nu era permis. După ce a trecut jumătatea de oră, l-am scos pe Bobo din cameră și în trecere am spart câteva pahare. Dar asta nu se pune. Nu-i nimic, a zis mama, e prea mic, s-a născut prematur. Da, au zis pe urmă toți, ăsta-i motivul, mai așteaptă un an și-o să vezi ce dezastru o să facă atunci. Și au plecat cu promisiunea că vor reveni la aniversarea de doi ani. Pentru botezul cioburilor. Nici nu vă închipuiți cum a fost anul acela pentru mine. Speram că mama are dreptate, dar eram îngrijorat, mai ales că Bobo nu spărgea nimic prin casă. Degeaba îi lăsam la îndemână pahare și farfurii – nu se întâmpla nimic. Dalia se enerva dacă vedea asta, ia nu-l mai învăța la prostii, zicea, mai bine să fie copil normal, cum adică, îmi sărea țandăra, ce copil normal nu sparge măcar un pahar?! Și a venit petrecerea de doi ani, care a fost un fiasco și mai mare, Bobo n-a spart nimic în camera pregătită pentru botezul cioburilor, în schimb, bebelușul fratelui meu, de doar nouă luni, a dat ușor cu mânuța și a făcut țăndări geamul de la

pendula veche de o sută de ani, moștenită de Dalia de la bunicii ei.

Eram mortificat de rușine și de data asta nimeni n-a mai găsit de cuviință să mă consoleze. Toți au plecat cu priviri dezaprobatoare, apoi au început zvonurile și vorbele cu subînțeles. Și-au amintit că n-am testat-o pe Dalia înainte de căsătorie. Că ea niciodată n-a aprobat obiceiurile noastre, ba chiar se rușinează de ele. Dar ultima chestie a pus capac. M-am înfuriat teribil și m-am rățoit la mama când mi-a povestit, îngrijorată, ce spun ceilalți: că Bobo nu e băiatul meu.

Domnule avocat, mai stați un pic, fiindcă abia acum ajung la partea cea mai importantă. După ce am așteptat ca Bobo să împlinească trei ani și nu s-a întâmplat nimic, apoi patru ani și nimic, am ajuns să mă îndoiesc și eu. Chiar și copiii obișnuiți mai sparg câte ceva. E imposibil ca un copil să nu scape niciodată ceva din mânuțe, să nu lovească din greșeală ceva. Ce s-a întâmplat cu Bobo e anormal. Iar în familia noastră e deja indecent. Am simțit că nu mai pot trăi în incertitudinea asta, așa că m-am hotărât să-i fac lui Bobo testul ADN. De *aici* a pornit scandalul. Dalia a zis că n-o să înțepe copilul pentru tâmpeniile mele și m-a amenințat că divorțează. Bine, între noi lucrurile nu mai mergeau de mult timp.

Acum o să fac iar o paranteză, promit că e ultima, dar trebuie să spun că viața e infinit mai grea pentru cei ca noi acum decât era pe vremea străbunicului. Numai gândiți-vă la toate *gadget*-urile care ne pândesc la fiecare mișcare: televizoare, telefoane, monitoare, tablete. Toate au ecrane și, credeți-mă, toate se sparg la cea mai ușoară atingere. Pagubele pe care le poți face acum te aduc la sapă de lemn într-o clipită. Și, în plus, e mult mai greu să-ți găsești un *job* convenabil. Orice

amărât de conțopist e înconjurat de sticlă, în formele ei cele mai sofisticate și pline de capcane. Iar șefii din ziua de azi sunt ca roboții, degeaba încerci să le explici – te dau afară și gata. Și acum, de când am cazier, e și mai greu. Da, n-am apucat să vă spun, asta s-a întâmplat acum aproape un an, mă uitam la vitrina unui magazin de bijuterii, venea ziua Daliei și mă gândeam să-i fac un cadou, ceva ieftin, vă dați seama, dar ziceam că poate așa o îmbunez și-l lasă pe Bobo la testul ADN. Cine s-ar fi gândit că n-au geamuri incasabile, vă spun că doar mă uitam și s-a spart, a pornit alarma și poliția a fost acolo înainte să apuc să înghit în sec. Mi-au găsit cioburile căzute în glugă și m-au văzut și pe camerele de înregistrare, așa că m-au băgat la tentativă de furt prin efracție. Avocatul pe care mi l-au dat din oficiu n-a înțeles nimic când i-am povestit despre familia mea și tradițiile noastre, mi-a zis să cooperez dacă vreau să scap doar cu suspendare. De unde era să știu că o să rămân cu cazier și n-o să mă mai angajeze nimeni?

Tot ce am găsit a fost postul ăsta amărât, vânzător de bilete la un WC public, iar Dalia zice că mi-a intrat mirosul de rahat până la oase. Și când am mai pomenit de testul ADN, m-a dat afară de acasă și a pornit divorțul. Susține că sunt un pericol pentru copil. Așa că m-am mutat cu totul în WC-ul acela. O chestie temporară, bineînțeles, până mă pun cumva pe picioare.

Acum ajung și la ziua în care m-am dus la grădiniță după Bobo. V-am spus că trebuia să mă lămuresc. El e băiat ascultător și, când i-am făcut semn de dincolo de gard, a vrut să vină la mine, dar educatoarea l-a văzut și a sunat-o imediat pe Dalia. Nemernica a făcut plângere la poliție pentru tentativă de răpire și culmea e că tot pe ea au crezut-o. M-au băgat în celula

asta și mi-au zis că pușcăria mă mănâncă, și pentru asta, și pentru chestia de anul trecut cu magazinul de bijuterii. Dar vă dați seama după cele pe care vi le-am povestit că sunt absolut nevinovat.

Și știți care e lucrul cel mai grozav?

Când educatoarea l-a luat în brațe pe Bobo să fugă de lângă mine, el s-a agățat de ochelarii ei și i-a dat pe jos. S-au spart, vă dați seama? S-au spart! De-asta sunt atât de fericit. De-asta trebuie să scap cumva de aici și să-l iau cu mine. Nu-l pot lăsa cu Dalia.

E fiul meu și tocmai a pornit-o în tradiția familiei.

Numele

Domnule Primar, subsemnatul Martin Cordelius Văcaru solicit respectuos schimbarea numelui din următorul motiv...

Marty ridică ochii de pe foaie și se porni să roadă capătul pixului. „Mata pune pe hârtie ideile“, zisese Nelu, „și fac eu cererea. Nu trebuie să fie prea lungă, că n-o s-o citească nimeni“. S-o ia atunci cu începutul, deși e greu să vorbești despre tine când toată viața ai încercat să treci neobservat.

M-am născut în Focșani pe 12 martie 1938. Asta trebuie spus. Poate și ceva despre părinți, mama fusese îngrijitoare la liceul din oraș, dar mai făcea și pe plasatoarea la spectacolele de teatru organizate de trupa de elevi. De-acolo i se trăgea lui Marty al doilea prenume, grozav ce-i plăcuse ei o piesă care se juca pe vremea când era însărcinată, vorbise și cu bărbatu-său că, dacă o să aibă fată, o s-o boteze Maria Cordelia, să aibă două prenume, ca oamenii fini, Maria după bunica ei și Cordelia după fata din piesă. La nume de băiat nu se gândiseră, fiindcă bătrânele din oraș se uitau la burta ei lătăreață și-i spuneau c-o să aibă cu siguranță fată. Când s-a născut el, taică-său întâi s-a îmbătat de bucurie, era primul copil, apoi s-a dus la primărie și l-a declarat Marin Cordelius, convins că nevastă-sa merita să-i fie respectată dorința. Funcționarul de acolo, din greșeală, a

scris *Martin* în loc de *Marin*. Când și-au dat seama era deja târziu, și de altfel le-a plăcut și au început să-l alinte Tinu.

Primii ani de școală i-am făcut în Focșani.

Și atunci au început chinurile legate de nume. Înainte, când bătea mingea cu băieții de pe stradă, toți îl știau de Tinu și-atât, dar după prima strigare a catalogului au apărut poreclele. „Cordeluță", prima dintre ele, părea inofensivă, doar părea, fiindcă nu venea singură, ci cu lasouri care atârnau din locuri neașteptate și i se strângeau în jurul umerilor, cu șnururi și cordoane întinse în drumul lui, încât avea mereu nasul și genunchii zdreliți de căzături. Degeaba încercase să rezolve cu vorba bună, râdeau mai tare de el, iar dacă sărea la bătaie, se alegea cu ochi vineți sau buze sparte. Când a renunțat să mai lupte, porecla s-a schimbat în „Cur-de-laș" și era însoțită de gesturi și sunete obscene. Iar el a devenit treptat un băiat tăcut și sperios, care se ferea de colegi și ura școala. Părinții păreau să nu observe, duși de tăvălugul vieții grele de după război. Mama stătea acasă cu cei trei frați mai mici, toți cu nume obișnuite, iar tata, rămas fără serviciu după ce comuniștii îi închiseseră micuțul atelier de croitorie, căuta fără succes un loc de muncă. Așa că, atunci când toată familia s-a mutat la Brașov, unde se angajau muncitori la fabrica de confecții, Marty a fost cel mai fericit. I-a convins pe părinți să-l înscrie la școală ca Martin Văcaru și a pornit pe drumul de brașovean cu numele de Marty.

Anii au trecut și, la terminarea școlii, Cordelius rămăsese în urmă ca un vis urât, iar Marty se pregătea de viață cu energia unui motan tânăr și gata de isprăvi. Dar scurtă i-a fost bucuria. Abia în armată a simțit cu adevărat ce înseamnă un nume prost ales. Toți soldații din cazarmă se temeau de sergentul Corneliu

Topor, un ins abrutizat care n-avea nici opt clase, dar știa mai bine ca oricine să pedepsească și să umilească. Sergentul considerase o jignire personală cel de-al doilea nume al lui Marty – aici chiar nu mai avusese cum să-l ascundă –, așa că lungile zile de instrucție se lungeau și mai mult în ordine urlate: „Soldat Văcaru Cordelius, târâș! Pas de defilare! Târâș! Târâș!“. Cele mai mizerabile corvezi erau ale lui pe vecie, iar nopțile, ca un făcut, el se nimerea cel mai des planton doi. Mulți ani după ce se liberase încă se mai trezea nădușit, cu strigătele sergentului în urechi și cu cearșaful făcut sul de mișcările agitate prin nămolul viselor.

Oftă. Trecuse atâta timp de atunci, că se gândea aproape cu duioșie la zilele acelea de tinerețe și vigoare, în care aștepta cu speranță alte zile mai bune. Scoase din buzunar pachetul de Marlboro primit de la Nelu și-și aprinse o țigară. Nu mai fuma decât rar, dar acum i se deșteptaseră vechi tristeți care cereau alinarea unei țigări. Deși astea nu se compară cu un Carpați fără filtru de pe vremuri. Fumă țigara pe-ndelete, apoi mai scrise un rând. *Am lucrat patruzeci de ani ca poștaș.* Da… o viață de om. Și când te gândești că începutul îl făcuse cu stângul, fusese cât pe ce să rateze angajarea, erau mai mulți candidați și la înscriere s-a constatat că pe diploma lui lipsea numele Cordelius. A corectat situația după multă alergătură și de atunci a pornit lungul șir de încurcături provocate de numele lui. Nu exista act pe care să nu fie o greșeală. Ba îi uitau un nume, ba greșeau altul, era trecut când Marin, când Cornelius sau Cornel. Petrecea ore întregi stând la coadă pe la diverse birouri și făcând cereri de înlocuire a documentelor greșite. Livretul militar, buletinul de identitate, carnete de economii. Până și în cartea de telefon numele lui era greșit.

Dar a reușit să intre la Poștă și au urmat patruzeci de ani în care a umblat zeci de kilometri zilnic, cu geanta grea pe umăr, patruzeci de ani în care a cunoscut mii și mii de oameni, a intrat în casele lor, le-a lăsat scrisori sau telegrame, le-a adus pensia, i-a văzut veseli sau triști, îndrăgostiți sau disperați. Nu exista om în perimetrul dintre Piața de Miercuri și Ceasu' Rău căruia să nu-i știe numele întreg, cu inițiala tatălui și poreclă. Iar cu familiile care așteptau copii intra mereu în vorbă, îi întreba ce nume vor să-i pună copilului, le dădea sugestii, ba chiar a nășit, împreună cu soția, jumătate de duzină de copii. Cărora nu le-a dat nici unul din numele lui. Și pe mulți copii din cartier i-a salvat de nume caraghioase. Pentru oamenii din zonă era nea Marty, poștașul. Pentru câinii din cartier era omul cu geanta mare și grea, care trecea zilnic, îi mângâia și le spunea pe nume.

M-am pensionat în septembrie 2000. Privită retrospectiv, viața lui de adult se scursese lin, fără probleme majore. Se căsătorise cu Mioara, fata de care se îndrăgostise la douăzeci de ani, și aveau împreună doi băieți cu nume cât se poate de banale. Nu tânjise după avansare la Poștă și nu avansase. Iar în perioada din ce în ce mai grea dinainte de revoluția din '89, când rafturile din Alimentare erau goale, ei totuși se descurcau, Mioara lucra ca bucătăreasă la o cantină și de acolo mai aducea una-alta.

Repede mai trecuseră cei patruzeci de ani, lucrați sub două regimuri care pentru el se scurseseră cam la fel. Iar Marty nu mai era de mult deranjat de nume, se obișnuise cu neplăcerile și chiar râdea de ele. Adevărat că atunci când a ieșit decizia de pensionare pe un nume greșit și a trebuit să aștepte câteva luni pentru soluționare a râs cam mânzește, dar lucrurile s-au

rezolvat în final. Colegii de la Poștă l-au sărbătorit frumos și i-au făcut cadou operele complete ale lui Shakespeare. Marty nu era aplecat spre lectură, totuși, pentru Shakespeare simțea un mare respect, și chiar văzuse câteva piese pe scena teatrului din Brașov. Pe *Regele Lear* îl ocolise însă mereu, de teamă că numele care-i adusese atâtea necazuri o să înceapă să-i placă. Abia după ce s-a pensionat a citit piesa, apoi a recitit-o, iar finalul l-a pus pe gânduri, încât i-a spus Mioarei: „Noroc că noi avem băieți, ar fi fost vai de capul nostru dacă aveam *două* fete“. Mai citea din când în când din carte, cădea pe gânduri și lăcrima la amintirea colegilor și a vremurilor când bătea străzile cartierului cu geanta grea pe umăr și intra în casele oamenilor cu scrisori și telegrame. O perioadă după ce se pensionase, mai bătuse aceleași străzi, fără geantă și fără rost, iar oamenii se uitau la el și-l întrebau: „Ce-i cu mata, nea Marty, n-ai stare de te plimbi tot pe-aici?“. Unii îl mai invitau în casă, așa, de dragul vremurilor trecute, și-l cinsteau cu un păhărel. După un timp nu s-a mai dus, pe străzile mult umblate se mutaseră alți oameni, care nu-l cunoșteau și care se uitau suspicioși la bătrânul cu priviri melancolice. Iar în ultima perioadă chiar se bucura c-a ieșit la pensie înainte ca munca de poștaș să se ducă pe apa sâmbetei. Acum nimeni nu mai trimite scrisori, până și pensia se ia de la bancă, iar poștașul a devenit un funcționar obișnuit, care aduce doar facturi și notificări pentru amenzi.

Soția mea a decedat în mai 2010. Fusese grea perioada dinainte, cu boala Mioarei, alergătura pe la doctori și cheltuielile cu medicamentele. Noroc cu farmacistul din colț, un băiat tânăr care-l simpatiza grozav și-i păstra medicamente ieftine. Îl cunoscuse cu câțiva ani în urmă, când se dusese cu o

rețetă compensată. Și când a scos buletinul și l-a întins împreună cu rețeta – farmacistul cel bătrân îl cunoștea de mult și nu i-l mai cerea –, băiatul cel nou s-a uitat la el, s-a mai uitat o dată la numele de pe buletin și i-a zis: „Numele unui om este o lovitură năucitoare din care nu-și revine niciodată“. Marty a fost prea uimit ca să poată răspunde, iar băiatul a continuat: „Marshall McLuhan. El a zis-o. Un tip tare deștept“. Și i-a făcut cu ochiul, în timp ce-i pregătea punga cu medicamente. Marty l-a rugat să-i scrie cuvintele pe o hârtie, pe care a băgat-o în portofel. O mai scoate din când în când și o recitește, minunându-se cum un străin, mort deja – aflase asta tot de la băiat – i-a rezumat întreaga viață în câteva cuvinte. „Poate fiindcă și el are un nume la fel de complicat.“

După ce a murit Mioara, i-a comandat o cruce frumoasă la cimitir și, după obiceiul locului, a pus să fie gravat numele ei, dar și al lui. Nu s-a enervat când cioplitorul a încurcat o literă, mai ales că s-a putut remedia. Se obișnuise atât de tare ca lumea să-i greșească numele, încât întâmplarea nefericită care a urmat l-a luat complet pe nepregătite. La parastasul de un an de la moartea Mioarei, preotul cel nou, cu ochii la crucea frumos inscripționată, a zis: „Și odihnește, Doamne, sufletul adormitului robului Tău Martin Cordelius în loc luminat, în loc cu verdeață…“. Toți au înlemnit. Noroc cu Nelu, care a zis repede: „Nu el e mortul, ci soția“. „Semn rău“, spunea lumea. Când s-a întors acasă simțea o ușoară amețeală și era sigur că din treaba asta o să i se tragă moartea. Și atunci i-a venit ideea cu schimbatul numelui. În fond, cu un nume ca al lui ar fi putut s-o facă de mult. Dacă ai un motiv întemeiat, ți se aprobă.

Oftă uitându-se la hârtia din fața lui, o făcu mototol și o aruncă la gunoi. Mai bine să-l lase pe Nelu. Ce băiat bun fusese de la început, muncitor, dar ambițios, terminase Dreptul și acum era șeful oficiului poștal. Dar nu i se urcase șefia la cap. „Haide, nea Marty, ne întâlnim la Ceasu' Rău în intersecție și mergem la restaurantul ăla unde-ți plac matale coastele de berbecuț. Și facem acolo cererea."

Abia pe drum își dădu seama că nu se gândise la cel mai important lucru: noul nume. Ce să aleagă? Nu Marin și nici Cornel, era sătul de ele. Încetini puțin pasul în timp ce trecea pe lângă casele în care nu mai intrase de peste zece ani. Se uită la o tânără necunoscută care plimba un bebeluș în cărucior. Oare cum l-o chema? Un câine îl mirosi și apoi traversă strada pe la trecerea de pietoni. Ce nume să aleagă? Ajunse în fața restaurantului odată cu Nelu, care cobora grăbit din mașină.

Deodată găsi răspunsul și un zâmbet fericit îi lumină chipul.

— M-am gândit ce nume vreau. Unul complicat, să nu-l nimerească nimeni. Marshall Văcaru. Cu es haș și doi de l.

Intersecția

Intersecția dintre strada Toamnei și strada Primăverii nu avea nimic neobișnuit. Se afla într-un cartier liniștit, invadat de verdeață, cu străzi mărginite de case vechi, cu un singur etaj. Localnicii iubeau tihna după-amiezelor cu aromă de pâine coaptă în cuptor, plimbările pe sub castanii umbroși, liniștea întreruptă doar de vocile copiilor și de ecoul prelung al pianelor cu coadă. Părea o lume încremenită într-o vreme domoală și îngăduitoare, neatinsă încă de frenezia orașului modern.

Nimic nu lăsa să se întrevadă ce avea să urmeze.

Primul accident a avut loc într-o dimineață de început de mai, când cartierul ieșea pentru scurt timp din letargia obișnuită, iar mașinile se aliniau pe drumul către centru. Dacia roșie și Opelul argintiu au intrat în același timp în intersecție și s-au ciocnit. Locuitorii din zonă au rememorat zile în șir scrâșnetul ascuțit al roților, bubuitul de metal izbit și liniștea nefirească de după. Amândoi șoferii – singuri în mașină – au murit pe loc și nu fusese nimeni în jur ca să poată explica cele întâmplate. La reconstituire s-a spus că una din mașini, se presupunea că Opelul argintiu, a intrat pe roșu în intersecție și așa s-a produs accidentul. După câteva zile, pe peticul de iarbă

de la marginea trotuarului au apărut două cruci mici. Lumea trecea, se închina și se gândea o clipă la cei ce pieriseră acolo.

Al doilea accident a avut loc la mai puțin de două săptămâni. De data asta au fost o Škoda și un Fiat, și din nou amândoi șoferii au murit. Acum însă, într-una din mașini, mai precis în Škoda albă, se afla și soția șoferului, care a scăpat doar cu răni ușoare. Varianta pe care a relatat-o ea, când și-a revenit destul ca să poată povesti, era simplă: soțul ei intrase în intersecție pe culoarea verde a semaforului, iar șoferul Fiatului, dintr-un motiv necunoscut, venea în viteză mare spre ei și ciocnirea n-a mai putut fi evitată. Nimeni n-a pus la îndoială afirmația ei. Două cruci noi au apărut pe marginea trotuarului, printre florile frumos colorate, iar lumea începea deja să aibă un sentiment de teamă nedefinită când trecea prin intersecția atât de liniștită.

Al treilea accident, la numai câteva zile, a arătat clar că ceva era în neregulă acolo. Din nou dimineața, din nou două mașini care veneau de pe aceleași străzi. Unul din șoferi a murit pe loc, iar celălalt în drum spre spital, fără să fi apucat să-și recapete cunoștința.

Trei accidente în același loc, într-un timp atât de scurt, dădeau motive de îngrijorare. Primăria a trimis lucrători ca să refacă marcajele cu vopsea albă. Societățile de asigurări au trimis și ele experți care au investigat, au vorbit cu lumea din cartier, fără să depisteze însă ceva care să justifice un refuz de plată. Toate televiziunile au dat pe post reportaje despre intersecția cu ghinion, au luat interviuri celor care locuiau în casele din zonă și au încercat să deslușească misterul. Ziarele au publicat articole cu titluri răsunătoare: „Intersecția morții“, „Primăvara lovește Toamna“, „Colțul blestemat“, „Răspântia

ucigașă“. Nu s-a ajuns însă la nicio concluzie. Doi polițiști au rămas să urmărească traficul, dar cum nu a fost semnalat nimic neobișnuit, au plecat după câteva zile.

Pietonii începuseră să ocolească intersecția și o luau pe o străduță îngustă, paralelă cu strada Toamnei. Mașinile însă nu aveau acces pe acolo și de altfel șoferii se gândeau că nu li se poate întâmpla nimic rău, fiindcă lumea este avertizată de pericol și încetinește în intersecția cu ghinion. E adevărat că cele șase cruci de pe marginea drumului le dădeau o stare de neliniște, dar încercau să nu se uite. Devenise un subiect de discuție în tot orașul, șoferi din alte cartiere veneau doar ca să vadă locul și apoi să poată spune liniștiți că totul e imaginație, o coincidență oarecare, fără nimic tulburător.

După aproape o lună a avut loc al patrulea accident. De data asta nu au mai fost morți, cei doi șoferi intraseră în intersecție fără viteză mare, dar tot s-au ales cu răni serioase. Abia peste câteva zile au putut da declarații, și atunci a început scandalul. Fiecare susținea că semaforul pe partea lui arătase culoarea verde și deci celălalt este vinovat de accident. Ancheta n-a putut stabili cine a avut dreptate și s-a încheiat fără o rezoluție clară.

Șirul de accidente a început să aibă și victime colaterale.

Băcănia din colț a dat faliment la scurt timp. Era un magazin micuț și, deși lumea din cartier își făcea deja cumpărăturile la supermarket, băcănia se ținea pe linia de plutire cu clienții rămași fără țigări în miez de noapte sau cu gospodinele uituce, care vedeau în ultima clipă că nu mai au lapte sau cafea. Locuitorii din cartier o știau dintotdeauna pe patroana băcăniei, o femeie corpolentă care stătea zi de zi cu coatele rezemate de tejghea, citind cele mai groase cărți de aventuri. Ea

și-a dat seama cât de rău stau lucrurile doar atunci când a ajuns să citească o carte întreagă fără să fie deranjată de vreun client.

Una din casele din apropierea intersecției, pe strada Toamnei, scoasă la vânzare după ce proprietarii plecaseră din țară, a rămas fără cumpărători când tranzacția era aproape încheiată. Dar cine mai voia să se mute într-o zonă ca asta și să-și bea cafeaua de dimineață cu ochii la cele șase cruci mici din stratul de flori? Deja mulți locuitori din cartier se gândeau să-și vândă casele, să se mute într-o zonă mai puțin ciudată, fără pericole neînțelese.

Și mai era și fascinația pe care intersecția o avea asupra copiilor care, în ciuda avertizărilor celor mari sau poate tocmai din cauza lor, se abăteau de câteva ori pe zi pe acolo. Curajul lor se măsura în numărul de traversări ale intersecției sau măcar în numărul de plimbări pe cele două străzi.

Acum însă treceau atât de puține mașini prin intersecție, încât s-au scurs aproape două luni până la următorul accident. De data asta nu au murit doar șoferii, doi tineri cu carnetele luate cu câteva luni în urmă; ciocnirea a fost atât de violentă, că roata uneia din mașini a zburat în aer și în cădere a lovit mortal un băiat care se plimba pe strada Primăverii.

Acesta a fost începutul sfârșitului. S-a iscat o asemenea panică, încât toată lumea din zonă și-a scos casele la vânzare, toți voiau să plece din cartierul în care se întâmplau lucruri teribile și neînțelese. Pentru că nimeni nu-și dădea seama ce se petrece. Poliția, primăria, societățile de asigurări, televiziunile și ziarele, toți au trimis echipe care au scurmat, au investigat, au întrebat și au măsurat. Dar degeaba.

Primăria a hotărât să taie toți copacii de pe cele două străzi, ca să se asigure că semafoarele se văd de departe; a pus în

bugetul pentru anul următor fonduri pentru camere de luat vederi, pe care să le amplaseze în punctele-cheie ale intersecției. Societățile de asigurări au introdus o clauză care scotea din lista de plată accidentele petrecute în intersecție și pe cele două străzi. Iar companiile imobiliare erau asaltate de cereri de vânzare a caselor din zonă, pe care nimeni nu dorea să le cumpere.

Accidentele s-au succedat în continuare, la intervale mai mari sau mai mici, până când spațiul verde de pe trotuar a ajuns insuficient pentru crucile care se adăugau întruna. Iar vestea despre intersecția ucigașă se întinsese în tot orașul, în toată țara, apoi depășise granițele țării și se împrăștiase în zarea largă. Se spunea că viețile omenești dispărute aici sunt ofrande pe care intersecția le pretinde pentru un motiv necunoscut încă. O echipă de cercetători în fenomene paranormale de la o universitate vestită a venit să analizeze situația, a făcut studii comparative cu fenomene similare petrecute în alte părți ale lumii, apoi a plecat fără să fi dat vreo soluție. Intersecția era menționată acum în manualele și cărțile care studiau fenomene paranormale, la același capitol la care se vorbea de Triunghiul Bermudelor.

Iar lumea din cartier ajunsese să trăiască într-un imperiu al terorii, frica îi scotea din minți și pe cei care fuseseră la început sceptici și neîncrezători. Toți căutau să plece, oricum și oriunde. Se zvonea că intersecția poate lovi pe oricine, la întâmplare, fără nicio logică. S-au făcut statistici cu victimele, în funcție de vârstă, sex, ocupație sau educație, iar specialiștii au prelucrat și analizat datele. Dar nici de aici n-a apărut răspunsul.

Și cu timpul, chiar dacă nicio casă nu fusese vândută, oamenii au început să plece. Întâi își trimiteau copiii pe la rude,

la prieteni, apoi se mutau cu toții, luând doar strictul necesar. După ce reușeau să se aranjeze definitiv undeva, veneau și-și luau restul lucrurilor. În scurt timp, majoritatea caselor din cartier au fost părăsite.

După o perioadă, societățile de gaze, electricitate și apă și-au trimis lucrătorii să taie alimentarea, nu mai renta. Și atunci au plecat din zonă și ultimii oameni, iar cartierul a rămas pustiu.

Trecerea implacabilă a anotimpurilor a schimbat apoi geografia locurilor. Casele s-au dărăpănat, gardurile s-au prăbușit, buruienile și iarba au crescut în crăpăturile apărute în asfaltul străzilor, iar plantele de tot felul au năpădit curțile altădată îngrijite și curate.

După și mai mult timp, străzile s-au scufundat, invadate de iarbă și flori sălbatice, casele s-au prăbușit, iar cartierul cel liniștit a dispărut de pe harta orașului. Mașinile nu mai treceau, fiindcă nu mai erau străzi, iar zona avea o faimă prea sinistră ca să vină lumea să se plimbe în zilele frumoase de primăvară. Nici măcar răufăcătorii nu-și făceau sălaș, de teama blestemului locurilor.

A mai trecut o perioadă și lumea a uitat că aici existase odată un cartier liniștit, cu străzi mărginite de case frumoase și curți îngrijite. De mult nu se mai auziseră voci și toată zona era un păienjeniș de flori, ierburi și tufișuri mici, crescute alandala printre garduri căzute, pereți dărâmați și resturi de mobile vechi și putrezite.

*

În liniștea întreruptă doar de țârâitul greierilor și bâzâitul lăcustelor, se auzi deodată un glas de băiat:

— Dacă-mi promiți că nu spui nimănui, o să-ți arăt locul meu secret.

Fata râse:

— În pustietatea asta?

— Tocmai, nimeni n-o să mă caute vreodată aici. Își lăsă bicicleta rezemată de un tufiș pitic și se apropie de ea. Pot veni să citesc, să visez… sau…

Bicicleta ei se răsturnă singură atunci când se sărutară.